EURÓPAI
BIZOTTSÁG

Strasbourg, 2023.4.18.
COM(2023) 226 final

2023/0111 (COD)

Javaslat

AZ EURÓPAI PARLAMENT ÉS A TANÁCS RENDELETE

a 806/2014/EU rendeletnek a korai beavatkozási intézkedések, a szanálási feltételek és a szanálási intézkedések finanszírozása tekintetében történő módosításáról

(EGT-vonatkozású szöveg)

{SEC(2023) 230 final} - {SWD(2023) 225 final} - {SWD(2023) 226 final}

INDOKOLÁS

1. A JAVASLAT HÁTTERE

• A javaslat indokai és céljai

A 2014/59/EU irányelv[1] (a továbbiakban: a bankok helyreállításáról és szanálásáról szóló irányelv vagy BRRD) javasolt módosításai a válságkezelési és betétbiztosítási rendszerre (a továbbiakban: CMDI) vonatkozó jogalkotási csomag részét képezik, amely magában foglalja a 806/2014/EU rendelet[2] (a továbbiakban: az Egységes Szanálási Mechanizmusról szóló rendelet vagy SRMR) és a 2014/49/EU irányelv[3] (a továbbiakban: a betétbiztosítási rendszerekről szóló irányelv vagy DGSD) módosításait is.

Az uniós válságkezelési keret jól megalapozott, de a korábbi bankcsődök azt mutatják, hogy javítani kell rajta. A CMDI-reform célja, hogy a válságkezelési keret célkitűzéseire építve a szanálás terén következetesebb megközelítését biztosítson annak érdekében, hogy a válságban lévő bankok rendezett módon léphessenek ki a piacról, megőrizve ugyanakkor a pénzügyi stabilitást, az adófizetők pénzét és biztosítva a betétesek bizalmát. Különösen a kisebb és közepes méretű bankokra vonatkozó meglévő szanálási keretet kell megerősíteni a kialakítása, végrehajtása és – ami a legfontosabb – alkalmazásának ösztönzői tekintetében, hogy hitelesebben lehessen alkalmazni az említett bankokra.

A javaslat háttere

A globális pénzügyi és államadósság-válságot követően az EU a nemzetközi reformigényekkel összhangban határozott lépéseket tett annak érdekében, hogy az egységes uniós piacon egy biztonságosabb pénzügyi ágazatot hozzon létre. Ennek keretében eszközöket és hatásköröket biztosított a bankok csődjének oly módon történő rendezett kezeléséhez, hogy meg lehessen őrizni a pénzügyi stabilitást, valamint biztosítani lehessen az államháztartás és a betétesek védelmét. A bankuniót 2014-ben hozták létre, és jelenleg két pillérre épül: az egységes felügyeleti mechanizmus (SSM) és az egységes szanálási mechanizmus (SRM). A bankunió azonban még mindig hiányos, és hiányzik a harmadik pillére: az európai betétbiztosítási rendszer (EDIS)[4]. Az európai betétbiztosítási rendszer létrehozására irányuló, 2015. november 24-én elfogadott bizottsági javaslat[5] még függőben van.

A bankuniót egy egységes szabálykönyv támogatja, amely a CMDI-t illetően három, 2014-ben elfogadott uniós jogi aktusból áll: a BRRD, az SRMR és a DGSD. A BRRD (a bankok helyreállításáról és szanálásáról szóló irányelv) meghatározza a bankok helyreállítására és

---

1 Az Európai Parlament és a Tanács 2014/59/EU irányelve (2014. május 15.) a hitelintézetek és befektetési vállalkozások helyreállítását és szanálását célzó keretrendszer létrehozásáról és a 82/891/EGK tanácsi irányelv, a 2001/24/EK, 2002/47/EK, 2004/25/EK, 2005/56/EK, 2007/36/EK, 2011/35/EU, 2012/30/EU és 2013/36/EU irányelv, valamint az 1093/2010/EU és a 648/2012/EU európai parlamenti és tanácsi rendelet módosításáról (HL L 173., 2014.6.12., 190. o.).

2 Az Európai Parlament és a Tanács 806/2014/EU rendelete (2014. július 15.) a hitelintézeteknek és bizonyos befektetési vállalkozásoknak az Egységes Szanálási Mechanizmus keretében történő szanálására vonatkozó egységes szabályok és egységes eljárás kialakításáról, valamint az Egységes Szanálási Alap létrehozásáról és az 1093/2010/EU rendelet módosításáról (HL L 225., 2014.7.30., 1. o.).

3 Az Európai Parlament és a Tanács 2014/49/EU irányelve (2014. április 16.) a betétbiztosítási rendszerekről (HL L 173., 2014.6.12., 149. o.).

4 Emellett még mindig nincs megállapodás arról a mechanizmusról, amely a bankunióban – a nemzetközi partnerek által meghatározott standardokkal összhangban – a szanálás során hiteles és szilárd módon biztosítaná a likviditást.

5 COM(2015) 0586 final.

szanálására vonatkozó hatásköröket, szabályokat és eljárásokat, ideértve a határokon átnyúló bankcsődök kezelését célzó, határokon átnyúló együttműködési megállapodásokat is. Az SRMR (az Egységes Szanálási Mechanizmusról szóló rendelet) létrehozza az Egységes Szanálási Testületet (ESZT) és az Egységes Szanálási Alapot (SRF), valamint az Egységes Szanálási Mechanizmus keretében meghatározza a bankunióban letelepedett szervezetek szanálására vonatkozó hatásköröket, szabályokat és eljárásokat. A DGSD (a betétbiztosítási rendszerekről szóló irányelv) biztosítja a betétesek védelmét, és meghatározza a betétbiztosítási rendszerek pénzeszközeinek felhasználására vonatkozó szabályokat. A bankok helyreállításáról és szanálásáról szóló irányelv és a betétbiztosítási rendszerekről szóló irányelv valamennyi tagállamban, míg az Egységes Szanálási Mechanizmusról szóló rendelet a bankunióban részt vevő tagállamokban alkalmazandó.

A 2019. évi banki csomag (más néven kockázatcsökkentési csomag) felülvizsgálta a BRRD-t, az SRMR-t, a tőkekövetelmény-rendeletet (CRR)[6] és a tőkekövetelmény-irányelvet (CRD)[7]. Ezek a felülvizsgálatok olyan intézkedéseket tartalmaztak, amelyek teljesítik az EU nemzetközi fórumokon[8] tett azon kötelezettségvállalásait, hogy további lépéseket tesznek a bankunió kiteljesítése felé azáltal, hogy hiteles kockázatcsökkentő intézkedéseket biztosítanak a pénzügyi stabilitást fenyegető veszélyek enyhítésére.

2020 novemberében az eurócsoport megállapodott arról, hogy az Európai Stabilitási Mechanizmus (ESM) keretében létrehozzák és mielőbb bevezetik az Egységes Szanálási Alap közös védőhálóját[9].

A válságkezelés és a betétbiztosítás (CMDI) reformja, valamint a bankunióra gyakorolt szélesebb körű következmények

A CMDI reformjával együtt a teljes bankunió – beleértve annak harmadik pillérét, az európai betétbiztosítási rendszert is – magasabb szintű pénzügyi védelmet és bizalmat biztosítana az uniós háztartások és vállalkozások számára, növelné a bizalmat és megerősítené a pénzügyi stabilitást, ami a gazdasági és monetáris unióban és általában az EU-ban a növekedés, a jólét és az ellenálló képesség szükséges feltétele. A tőkepiaci unió kiegészíti a bankuniót, mivel mindkét kezdeményezés elengedhetetlen a kettős (digitális és zöld) átállás finanszírozásához, az euró nemzetközi szerepének fokozásához, valamint az EU nyitott stratégiai

---

6 Az Európai Parlament és a Tanács 575/2013/EU rendelete (2013. június 26.) a hitelintézetekre és befektetési vállalkozásokra vonatkozó prudenciális követelményekről és a 648/2012/EU rendelet módosításáról (HL L 176., 2013.6.27., 1. o.).

7 Az Európai Parlament és a Tanács 2013/36/EU irányelve (2013. június 26.) a hitelintézetek tevékenységéhez való hozzáférésről és a hitelintézetek és befektetési vállalkozások prudenciális felügyeletéről, a 2002/87/EK irányelv módosításáról, a 2006/48/EK és a 2006/49/EK irányelv hatályon kívül helyezéséről (HL L 176., 2013.6.27., 338. o.).

8 A Bázeli Bankfelügyeleti Bizottság és a Pénzügyi Stabilitási Tanács (FSB). Pénzügyi Stabilitási Tanács (2014-es aktualizált változat), *Key Attributes of effective resolution regimes for financial institutions* (A pénzügyi intézmények eredményes szanálási rendszereinek fő kritériumai) és (2015), *Principles on Loss-absorbing and Recapitalisation Capacity of Globally Systemically Important Banks (G-SIBs) in Resolution, Total Loss-absorbing Capacity (TLAC) Term Sheet* (A globálisan rendszerszinten jelentős bankok veszteségviselésének és feltőkésíthetőségének keretelvei és feltételei a szanálásban [TLAC]).

9 Eurócsoport (2020. november 30.), *Statement of the Eurogroup in inclusive format on the ESM reform and the early introduction of the backstop to the Single Resolution Fund* (A nem euróövezeti tagállamokat is magában foglaló formációban ülésező eurócsoport nyilatkozata az ESM reformjáról és az Egységes Szanálási Alap védőhálójának mielőbbi bevezetéséről). A végrehajtásra 2022–2024-ben kerül sor. Az Agreement Amending the Treaty Establishing the European Stability Mechanism (Az Európai Stabilitási Mechanizmus létrehozásáról szóló szerződés módosításáról szóló megállapodás) azonban még megerősítésre vár.

autonómiájának és versenyképességének megerősítéséhez a változó világban, különös tekintettel a kihívásokkal teli jelenlegi gazdasági és geopolitikaikörnyezetre[10, 11].

2022 júniusában az eurócsoport nem értett egyet a bankuniónak az európai betétbiztosítási rendszer bevonásával történő kiteljesítésére irányuló átfogóbb munkatervvel. Ehelyett az eurócsoport felkérte a Bizottságot, hogy nyújtson be célzottabb jogalkotási javaslatokat a banki válságkezelésre és a nemzeti betétbiztosítási rendszerekre vonatkozó uniós keret reformjára vonatkozóan[12].

Ezzel párhuzamosan az Európai Parlament a bankunióról szóló 2021. évi éves jelentésében[13] azt is hangsúlyozta, hogy a bankuniót ki kell egészíteni az európai betétbiztosítási rendszer létrehozásával, és támogatta a Bizottságot abban, hogy jogalkotási javaslatot terjesszen elő a CMDI felülvizsgálatára vonatkozóan. Az európai betétbiztosítási rendszer, bár az eurócsoport nem hagyta kifejezetten jóvá, eredményesebbé tenné a CMDI-reformot, valamint szinergiákat és hatékonyságnövekedést eredményezne az ágazat számára. Egy ilyen jogalkotási csomag a bankunió kiteljesítését célzó menetrend része lenne, amint azt Ursula von der Leyen elnök politikai iránymutatása is hangsúlyozta, amely emlékeztetett az európai betétbiztosítási rendszer fontosságára is, amelyet a vezetők rendszeresen támogatnak[14].

A válságkezelési és betétbiztosítási keret (CMDI) célkitűzései

A CMDI-keret úgy került kialakításra, hogy mérsékelje a kockázatokat és kezelje az intézmények csődjét – a méretüktől függetlenül – miközben megvalósítja az alábbi négy átfogó célkitűzést:

i. a pénzügyi stabilitás védelme, elkerülve a problémák továbbterjedését, ezáltal biztosítva a piaci fegyelmet és a társadalom számára kritikus funkciók folytonosságát;

ii. az egységes piac működésének megőrzése és egyenlő versenyfeltételek biztosítása az EU egészében;

iii. annak biztosítása, hogy az adófizetők pénzének igénybevételére csak minimális mértékben kerüljön sor, valamint gyengüljön a bankok és az állam közötti spirál; továbbá

iv. a betétesek védelme és a fogyasztói bizalom biztosítása.

A CMDI-keret számos olyan eszközről rendelkezik, amelyek a bajba jutott bankok életciklusának különböző szakaszaiban alkalmazhatók: a bankok által készített helyreállítási tervek által támogatott helyreállítási intézkedések; korai beavatkozási intézkedések; a bank csődjének megelőzését célzó intézkedések; a szanálási hatóságok által készített szanálási tervek; valamint szanálási eszköztár, ha a bankot fizetésképtelennek nyilvánítják vagy valószínűleg fizetésképtelenné válik, és a bank szanálása (a felszámolás helyett) közérdeket

---

10 Európai Bizottság (2020), *Commission Work Programme 2021* (A Bizottság 2021. évi munkaprogramja), 2.3. szakasz, 5. o.

11 Európai Bizottság (2023), *Long-term competitiveness of the EU: looking beyond 2030* (Az EU hosszú távú versenyképessége: előretekintés a 2030 utáni időszakra).

12 Eurócsoport (2022. június 16.), *Eurogroup statement on the future of the Banking Union* (Az eurócsoport nyilatkozata a bankunió jövőjéről).

13 Európai Parlament (2022), *2021. évi éves jelentés az Európai Bankunióról*; az Európai Parlament 2015-től kezdődően minden évben jelentést tesz közzé a bankunióról.

14 Euróövezeti csúcstalálkozó (2023. március 24.), *Statement of the Euro Summit, meeting in inclusive format* (A nem euróövezeti tagállamokat is magában foglaló formációban ülésező eurócsoport csúcstalálkozója).

szolgál. Emellett a CMDI-kereten kívül eső nemzeti fizetésképtelenségi eljárások[15] amennyiben azok (a szanálás helyett) megfelelőbbek, és nem sértik a közérdeket vagy nem veszélyeztetik a pénzügyi stabilitást, továbbra is alkalmazandók azokra a fizetésképtelen bankokra, amelyek e nemzeti eljárások keretében kezelhetők.

A CMDI-keret célja, hogy finanszírozási források kombinációját biztosítsa a csődök gazdaságilag hatékony kezelése, a pénzügyi stabilitás és a betétesek védelme, valamint a piaci fegyelem fenntartása érdekében, miközben csökkenti az állami költségvetés igénybevételét és végső soron az adófizetőkre háruló költségeket. A bank szanálásának költségét először a bank saját forrásaiból fedezik, azaz magának a banknak a részvényeseihez és hitelezőihez rendelik (ami a bank belső veszteségviselő képességét jelenti), ami csökkenti az erkölcsi kockázatot és javítja a piaci fegyelmet. A veszteségviselésbe szükség esetén bevonhatók a betétbiztosítási rendszerek (DGS) és a szanálásfinanszírozási rendszerek (nemzeti szanálási alapok vagy a bankunión belüli Egységes Szanálási Alap) pénzeszközei. Ezen források finanszírozásában valamennyi bank részt vesz, méretétől és üzleti modelljétől függetlenül. A bankunióban ezek a szabályok még integráltabbak, mivel a bankunióban részt vevő tagállamok érintett ágazatának hozzájárulásaiból finanszírozott Egységes Szanálási Alap irányítását és felügyeletét az ESZT látja el. A bajba jutott bankok esetében alkalmazott eszköztől (pl. megelőző, elővigyázatossági, szanálási vagy a nemzeti fizetésképtelenségi eljárások szerinti alternatív intézkedések) és az ügy konkrét részleteitől függően szükség lehet az állami támogatások[16] ellenőrzésére, amennyiben a beavatkozás a szanálási alapokból/az Egységes Szanálási alapból, a betétbiztosítási rendszerekből vagy az állami költségvetés közfinanszírozásából valósul meg.

A javaslat indokai

A 2014 óta elért eredmények ellenére a szanálást – különösen a bankunióban – ritkán alkalmazzák. A CMDI-keret tekintetében további megerősítésre és kiigazításra szoruló területeket azonosítottak a tervezés, a végrehajtás és – ami a legfontosabb – a keret alkalmazásának ösztönzői tekintetében.

A mai napig számos, kisebb vagy közepes méretű, fizetésképtelen bankot nemzeti rendszerek keretében kezeltek, gyakran az ágazat által finanszírozott biztonsági hálók – mint például a bankunióban a szanálás során eddig fel nem használt Egységes Szanálási Alap – helyett az adófizetők pénzének felhasználásával (közpénzből való megmentés). Ez ellentétes a keret szándékával, amelyet a globális pénzügyi válság után hoztak létre, és amely jelentős paradigmaváltással a közpénzből való megmentésről a hitelezői feltőkésítésre helyezte a hangsúlyt. Ebben az összefüggésben az összes bank által finanszírozott szanálásfinanszírozási rendszerek jelentős alternatív költséggel járnak.

---

15 A nemzeti fizetésképtelenségi eljárások nincsenek harmonizálva. A szanálási hatóság arra vonatkozó döntése azonban, hogy egy fizetésképtelen bankot szanálás alá von-e, amelyhez össze kell hasonlítani a szanálási és a nemzeti fizetésképtelenségi eljárásokat (közérdek értékelése), a CMDI-keret részét képezi. Ha a szanálási hatóság úgy dönt, hogy egy fizetésképtelen bankot nem von szanálás alá, az ügyet ezt követően nemzeti szinten kezelik, amelynek során – a nemzeti fizetésképtelenségi rendszerek konkrét előírásainak megfelelően – értékelik, hogy fizetésképtelenségi eljárás vagy más típusú felszámolási eljárások kezdeményezésére kerüljön-e sor.

16 Az állami támogatási szabályok szervesen kapcsolódnak a CMDI-kerethez, és kiegészítik azt. Ezek a szabályok nem képezik e felülvizsgálat és hatásvizsgálat tárgyát. A két keret közötti összhang biztosítása érdekében az eurócsoport 2020 novemberében felkérte a Bizottságot, hogy a bankokra vonatkozó állami támogatási kerete vizsgálja felül, és a CMDI-keret felülvizsgálatával párhuzamosan egészítse ki, biztosítva, hogy az aktualizált CMDI-keretrendszerrel egyidejűleg lépjen hatályba.

A szanálási keret nem valósította meg teljes mértékben a kulcsfontosságú átfogó célkitűzését, nevezetesen azt, hogy az egyenlő versenyfeltételek biztosításával, a határokon átnyúló és a belföldi válságok kezelésével, továbbá az adófizetők pénzének lehető legkisebb mértékű felhasználásával elősegítse az EU egységes banki piacának működését.

Ennek legfőbb oka, hogy a fizetésképtelen bankok kezelésére szolgáló megfelelő eszköz kiválasztására nincsenek összehangolt ösztönzők, ami a harmonizált szanálási keretrendszer helyett más megoldások alkalmazását segítette elő. Ez összességében annak tudható be, hogy a közérdek értékelésében széles mérlegelési jogkör áll fenn, a szanálás során nehéz úgy finanszírozási megoldást találni, hogy a betéteseket ne érje veszteség, valamint a szanáláson kívüli finanszírozáshoz könnyebb a hozzáférés. Ezt az utat választva a bankok – különösen a kisebb és közepes méretű bankok – csődjének kezelése terén fennáll a szétaprózódás és az optimálistól elmaradó eredmények kockázata.

A CMDI-keret felülvizsgálatának és a nemzeti fizetésképtelenségi eljárásokkal való kölcsönhatásnak megoldást kell kínálnia e kérdések kezelésére. A felülvizsgálatnak lehetővé kell tennie továbbá, hogy a keret teljes mértékben elérje célkitűzéseit, és valamennyi uniós bank számára – a méretüktől, üzleti modelljüktől és forrásszerkezetüktől függetlenül – megfelelő legyen, ideértve a kisebb és közepes méretű bankokat is, amennyiben a fennálló körülmények ezt szükségessé teszik. A felülvizsgálatnak arra kell irányulnia, hogy minden tagállamban biztosítsa a szabályok következetes alkalmazását, egyenlőbb versenyfeltételeket teremtsen, ugyanakkor védje a pénzügyi stabilitást és a betéteseket, megelőzze a problémák továbbterjedését és csökkentse az adófizetők pénzének igénybevételét. A keretet különösen – az eredeti elvárásoknak megfelelően – a kisebb és közepes méretű bankok szanálásának megkönnyítése érdekében kell javítani, a közfinanszírozás igénybevétele nélkül enyhítve a pénzügyi stabilitásra és a reálgazdaságra gyakorolt hatásokat, valamint erősítve az elsősorban a háztartásokból, valamint a kis- és középvállalkozásokból (kkv-k) álló betétesi kör bizalmát. Ami a tervezett változások nagyságrendjét illeti, a CMDI felülvizsgálata nem a jelenlegi keret átdolgozására irányul, hanem arra, hogy számos kulcsfontosságú területen a szükséges javítások bevezetésével elősegítse, hogy a keretrendszer valamennyi bank számára az elképzelések szerint működjön.

A válságkezelési és betétbiztosítási (CMDI) reform elemeinek összefoglalása

A CMDI-csomagban foglalt módosítások számos szakpolitikai szempontot érintenek, és koherens választ jelentenek az azonosított problémákra:

- a közérdek értékelésének felülvizsgálata révén a szanálás hatókörének kiterjesztése, amennyiben ezzel elérhető a keret célkitűzése, vagyis a pénzügyi stabilitás, az adófizetők pénze és a betétesek bizalma jobban védhető, mint a nemzeti fizetésképtelenségi eljárások alkalmazásával;
- a szanálás finanszírozásának megerősítése azáltal, hogy az intézmények belső veszteségviselő képességét – amely továbbra is az első védelmi vonal – kiegészíti a betétbiztosítási rendszerek pénzeszközeinek a szanálás során történő felhasználásával, így segítve elő – bizonyos feltételek és biztosítékok mellett – a szanálási alapokhoz való hozzáférést anélkül, hogy adott esetben a betéteseket veszteség érné;
- a fizetésképtelenségi eljárásban a követelések kielégítési sorrendjének módosítása és a betétesek általános, egyszintű elsőbbségének bevezetésével a betétesek számára általános preferencia biztosítása azzal a céllal, hogy a betétbiztosítási rendszerek pénzeszközei a biztosított betétek kifizetésén kívül, más intézkedések keretében is felhasználhatók legyenek;

- az egyenlő versenyfeltételek javítása és kiegyenlítettebb eredmények elérése érdekében a legkisebb költség kritériumának vizsgálatában bevezetendő harmonizáció a betétbiztosítási rendszerek minden olyan típusú beavatkozása esetén, amely eltér a biztosított betétek fizetésképtelenségi eljárás keretében történő kifizetésétől;
- a korai beavatkozási keret pontosítása azáltal, hogy megszüntetik a korai beavatkozás és a felügyeleti intézkedések közötti átfedéseket, megteremtik az alkalmazandó feltételekkel kapcsolatos jogbiztonságot, valamint megkönnyítik az illetékes hatóságok és a szanálási hatóságok közötti együttműködést;
- a szanálás időben történő elindításának biztosítása; és
- a betétesek védelmének javítása (pl. a betétbiztosítási rendszerekről szóló irányelvben a védelem hatályára és a határokon átnyúló együttműködésre vonatkozó rendelkezések célzott javítása, a tagállami opciók harmonizálása, valamint a betétbiztosítási rendszerek pénzügyi stabilitásával kapcsolatos átláthatóság javítása).

- **Összhang a szabályozási terület jelenlegi rendelkezéseivel**

A javaslat a meglévő jogszabályok olyan értelmű módosítására irányul, hogy azok teljes mértékben összhangban legyenek a banki válságkezelésre és a betétbiztosításra vonatkozó jelenlegi szakpolitikai rendelkezésekkel. A bankok helyreállításáról és szanálásáról szóló irányelv/az Egységes Szanálási Mechanizmusról szóló rendelet és a betétbiztosítási rendszerekről szóló irányelv felülvizsgálatának célja a keretrendszer működésének oly módon történő javítása, amely biztosítja a szanálási hatóságok számára az ahhoz szükséges eszközöket, hogy – a pénzügyi stabilitás megőrzése és a betétesek védelme mellett, az adófizetők pénzének igénybevétele nélkül – képesek legyenek kezelni bármilyen méretű és bármilyen üzleti modellt alkalmazó bank csődjét.

- **Összhang az Unió egyéb szakpolitikáival**

A javaslat a pénzügyi válságot követően végrehajtott, a bankunió létrehozásához vezető reformokra és az összes uniós bankra vonatkozó egységes szabálykönyvre épül.

A javaslat hozzájárul a pénzügyi szektor kockázatainak csökkentése és a bankcsődök rendezett kezelésének biztosítása érdekében az elmúlt évtizedben elfogadott uniós pénzügyi jogszabályok megerősítéséhez. A cél a bankrendszer megszilárdítása és végső soron az uniós gazdasági tevékenység fenntartható finanszírozásának előmozdítása. A javaslat teljes mértékben összhangban van a pénzügyi stabilitás előmozdítására, az adófizetők pénzének bankszanáláshoz való felhasználásának csökkentésére és a betétesek bizalmának védelmére irányuló alapvető uniós célokkal. Ezek a célkitűzések elősegítik a magas szintű versenyképességet és fogyasztóvédelmet.

2. JOGALAP, SZUBSZIDIARITÁS ÉS ARÁNYOSSÁG

- **Jogalap**

A javaslat módosítja az Egységes Szanálási Mechanizmusról szóló jelenlegi rendeletet, különösen a bankok szanálására vonatkozó keretben már rendelkezésre álló eszközök jobb alkalmazása tekintetében, tisztázza a szanálás feltételeit, bankcsőd esetén megkönnyíti a biztonsági hálókhoz való hozzáférést, valamint egyértelműbbé és következetesebbé teszi a finanszírozási szabályokat. A javaslat azáltal, hogy harmonizálja azokat a követelményeket, amelyek alapján a CMDI-keretet az egységes szanálási mechanizmusban részt vevő tagállamokban működő bankokra alkalmazni kell, jelentősen csökkenti annak kockázatát,

hogy az érintett tagállamok a belső piaci versenyt esetleg torzító, egymástól eltérő nemzeti szabályokat alkalmazzanak.

Következésképpen a javaslat jogalapja megegyezik az eredeti jogalkotási aktus jogalapjával, amely az EUMSZ 114. cikke. Ez a cikk lehetővé teszi a tagállami rendelkezések közelítésére vonatkozó olyan intézkedések elfogadását, amelyek tárgya a belső piac megteremtése és működése.

- **Szubszidiaritás (nem kizárólagos hatáskör esetén)**

A jogalap a belső piac területéhez tartozik, amely az EUMSZ 4. cikke értelmében megosztott hatáskörnek minősül. A legtöbb mérlegelt intézkedés a meglévő uniós jog aktualizálását és módosítását jelenti, és mint ilyen, olyan területeket érint, amelyeken az Unió már gyakorolta hatáskörét, és nem áll szándékában megszüntetni e hatáskör gyakorlását.

Mivel a javasolt intézkedésekkel elérni kívánt célkitűzések célja a már meglévő uniós jogszabályok kiegészítése, ezért ezek jobban megvalósíthatók uniós szinten, mint különböző nemzeti kezdeményezések révén. Különösen a keretrendszer 2014-es létrehozásakor meghatározásra került az összes uniós bankra vonatkozó konkrét és harmonizált uniós szanálási rendszer indokoltsága. Fő jellemzői a nemzetközi iránymutatásokban, és a Pénzügyi Stabilitási Tanács által a 2008-as globális pénzügyi válságot követően elfogadott, „A pénzügyi intézmények eredményes szanálási rendszereinek fő kritériumai” című dokumentumban szereplő megállapításokat tükrözik.

A szubszidiaritás elve a meglévő szanálási keret szerves része. Célját, nevezetesen a szanálásra vonatkozó szabályok és eljárások harmonizálását a tagállamok nem tudják kielégítően megvalósítani. Ezzel szemben, bármely intézmény csődjének az Unió egészére kiterjedő hatásai miatt e célok uniós szinten, uniós fellépéssel jobban megvalósíthatók.

A jelenlegi szanálási keret célja mindig az volt, hogy közös eszköztárat biztosítson a bankcsődök hatékony és rendezett módon történő kezeléséhez, függetlenül a bank méretétől, üzleti modelljétől vagy helyétől, amennyiben erre az EU, a tagállam vagy a bank működési helye szerinti régió pénzügyi stabilitásának megőrzéséhez, valamint a betétesek állami források igénybevétele nélkül történő védelméhez szükség van.

A javaslat a meglévő keret javítása érdekében módosítja az Egységes Szanálási Mechanizmusról szóló rendelet egyes rendelkezéseit – különösen a kisebb és közepes méretű bankokra való alkalmazása tekintetében – mivel ellenkező esetben az irányelv nem biztos, hogy eléri a célkitűzéseit.

A pénzügyi stabilitást, a betétesek bizalmát vagy a költségvetési források felhasználását érintő, egy-egy tagállamban jelentkező kockázatok határokon átnyúló módon, messzemenően továbbgyűrűzhetnek, és végső soron hozzájárulhatnak az egységes piac széttagolódásához. Ha a kevésbé jelentős bankok esetében hiányzik az uniós szintű fellépés, és e bankok úgy érzik, hogy kizárják őket a kölcsönös biztonsági hálóból, akkor e bankok a piacokhoz való hozzáférés és a betétesek megnyerése tekintetében a jelentős bankokhoz képest potenciálisan hátrányba kerülhetnek. Ezenkívül a bankcsődök kezelésére irányuló nemzeti megoldások rontanák a bankok és az állam közötti kapcsolatot, és aláásnák a bankunió mögött meghúzódó elképzelést, miszerint olyan paradigmaváltásra van szükség, amely a közpénzből való megmentésről a hitelezői feltőkésítésre helyezi a hangsúlyt.

A szanálási keret reformjára irányuló uniós szintű fellépés nem írja elő a bankok csődje esetén alkalmazandó stratégiát. Az uniós szinten harmonizált szanálási stratégia/eszköz és a nemzeti felszámolási stratégia között – a közérdek értékelése alapján mérlegelve – továbbra is a szanálási hatóság dönthetne. A döntés az egyes konkrét csődesetekhez igazodik, és nem függ

automatikusan az olyan megfontolásoktól, mint a bank mérete, tevékenységeinek földrajzi hatóköre és a bankszektor szerkezete. A gyakorlatban így a közérdek értékelése uniós szubszidiaritási próbává válik.

Ezért, bár eseti alapon kell értékelni, hogy egy bank szanálásra kerüljön-e vagy sem, alapvető fontosságú, hogy a szanálás lehetősége minden bank előtt nyitva álljon, és hogy – tekintettel az összes intézmény potenciálisan rendszerszintű jellegére – a szanálási hatóságok megfelelő ösztönzőkkel rendelkezzenek a szanálás választására, ahogyan az az Egységes Szanálási Mechanizmusról szóló rendeletben szerepel.

A tagállamok a megreformált keret alapján továbbra is mérlegelhetik a kisebb vagy közepes méretű bankok felszámolását. E tekintetben a (nem harmonizált) nemzeti fizetésképtelenségi rendszerek továbbra is érvényben maradnak, ha a fizetésképtelenségi eljárás a szanálással szemben jobb alternatívának tűnik. Ily módon fennmarad az eszközök folytonossága, beleértve a szanáláson kívüli eszközöket is, mint például: megelőző és óvintézkedések; szanálási eszközök; a nemzeti fizetésképtelenségi eljárások keretébe tartozó alternatív intézkedések, és részleges felszámolás esetén a biztosított betétek kifizetése.

Ezért az Egységes Szanálási Mechanizmusról szóló rendelet módosítása tekinthető a legjobb megoldásnak. A módosítás megfelelő egyensúlyt teremt a szabályok harmonizálása és adott esetben a nemzeti rugalmasság fenntartása között. A módosítások még inkább előmozdítanák a szanálási keret egységes alkalmazását, a felügyeleti és szanálási hatóságok gyakorlati eljárásainak konvergenciáját, valamint egyenlő versenyfeltételeket biztosítanának a banki szolgáltatások belső piacán. Ez különösen fontos a bankszektorban, ahol az uniós egységes piacon számos intézmény működik. Nemzeti rendelkezésekkel nem érhetők el a fenti célkitűzések.

- **Arányosság**

Az arányosság elvének megfelelően az EU intézkedése sem tartalmilag, sem formailag nem terjedhet túl azon, ami célkitűzéseinek eléréséhez szükséges, összhangban a Szerződések átfogó célkitűzéseivel.

Az arányosság kérdése a javaslatot kísérő hatásvizsgálat szerves részét képezte. A javasolt módosításokat az arányossági célkitűzés szempontjából egyenként értékelték. Emellett számos területen értékelték a meglévő szabályok arányosságának hiányát, és olyan konkrét lehetőségeket elemeztek, amelyek célja a kisebb intézmények adminisztratív terheinek és megfelelési költségeinek csökkentése, különösen – bizonyos típusú szervezetek esetében – a szavatolótőkére és a leírható, illetve átalakítható kötelezettségekre vonatkozó minimumkövetelmény (MREL) meghatározására vonatkozó kötelezettség megszüntetése révén.

A jelenlegi keretrendszerben a szanálásfinanszírozási rendszerekhez való hozzáférés feltételei között nem vesznek megfelelően figyelembe olyan arányossági megfontolásokat, amelyek a szanálási stratégián, a méreten és/vagy az üzleti modellen alapulnak. A bankok azon képessége, hogy teljesítsék a szanálásfinanszírozási rendszerhez való hozzáférés feltételeit, attól függ, hogy a beavatkozás időpontjában a mérlegükben mekkora a hitelezői feltőkésítésbe bevonható eszközök állománya. A bizonyítékok azonban arra utalnak, hogy bizonyos piacokon egyes (kisebb és közepes méretű) bankok strukturális nehézségekkel szembesülnek a hitelezői feltőkésítésbe bevonható eszközök állományának létrehozása során. E bankok esetében – figyelembe véve sajátos forrásszerkezetüket (különösen, ha jelentős mértékű betétfinanszírozási kitettség áll fenn) – a szanálásfinanszírozási rendszerhez való hozzáférés érdekében bizonyos betéteket be kell vonni a hitelezői feltőkésítésbe, ami aggályokat vethet fel a pénzügyi stabilitással és a működés folytathatóságával kapcsolatban, figyelembe véve a

több tagállamban fennálló gazdasági és társadalmi hatásokat. A javasolt módosítások (pl. egyértelmű szabályok a hitelezői feltőkésítésbe bevonható eszközöknek az átruházási szanálási stratégiákhoz való hozzáigazítására, a betétesek egyszintű elsőbbségének bevezetése, valamint annak lehetővé tétele, hogy a betétbiztosítási rendszerek pénzeszközeivel áthidalható legyen a szanálásfinanszírozási rendszerhez való hozzáférés terén fennálló hiányosság) javítanák a szanálás során a finanszírozáshoz való hozzáférést. Emellett nagyobb mértékben érvényesülne az arányosság az átruházási stratégiák alkalmazásával szanálandó bankok számára azáltal, hogy adott esetben a betéteket nem kellene bevonni a hitelezői feltőkésítésbe, és hatékonyan – a szanálásfinanszírozási rendszerhez való hozzáférés feltételét jelentő minimális hitelezői feltőkésítési feltétel gyengítése nélkül – lehetne kezelni a szanálás finanszírozásának problémáját.

- **A jogi aktus típusának megválasztása**

A javaslat értelmében az intézkedések végrehajtásának módja az Egységes Szanálási Mechanizmusról szóló rendelet módosítása lenne. A javasolt intézkedések az említett jogi eszközbe beépített, már meglévő rendelkezésekre hivatkoznak, illetve továbbfejlesztik azokat.

3. AZ UTÓLAGOS ÉRTÉKELÉSEK, AZ ÉRDEKELT FELEKKEL FOLYTATOTT KONZULTÁCIÓK ÉS A HATÁSVIZSGÁLATOK EREDMÉNYEI

- **A jelenleg hatályban lévő jogszabályok utólagos értékelése / célravezetőségi vizsgálata**

A CMDI-keret úgy került kialakításra, hogy elkerülhető és kezelhető legyen az intézmények csődje, a méretüktől vagy az üzleti modelljüktől függetlenül. A keret kidolgozására a pénzügyi stabilitás fenntartása, a betétesek védelme, az állami támogatás igénybevételének minimalizálása, az erkölcsi kockázat korlátozása és a pénzügyi szolgáltatások belső piacának javítása céljából került sor. Az értékelés során megállapítást nyert, hogy a CMDI-keretet bizonyos szempontok, például az adófizetők pénzének jobb védelme tekintetében, általánosságban javítani kell.

Az értékelés különösen arra mutatott rá, hogy a bankcsődök kezelésével kapcsolatos jogbiztonság és kiszámíthatóság továbbra is elégtelen. Előfordulhat, hogy az egyes tagállamokban a hatóságok jelentős mértékben eltérő döntést hoznak arra vonatkozóan, hogy szanálásra vagy fizetésképtelenségi eljárásra kerüljön-e sor. Emellett az ágazat által finanszírozott biztonsági hálók nem mindig hatékonyak, valamint a finanszírozás a szanálás során és a szanáláson kívüli esetekben továbbra is eltérő feltételek alapján érhető el. Mindez hatással van az ösztönzőkre, és az alkalmazandó válságkezelési eszközről szóló döntés meghozatalakor lehetőséget teremt különféle előnyök kihasználására. Végezetül a betétesek védelme számos területen tagállamonként továbbra sem azonos szintű és nem következetes.

- **Az érdekelt felekkel folytatott konzultációk**

A Bizottság különböző konzultációs eszközök segítségével folytatott széles körű eszmecsere útján valamennyi érdekelt felet igyekezett megszólítani annak érdekében, hogy jobban megértse a keret működését és a lehetséges javítási lehetőségeket.

2020-ban a Bizottság konzultációt indított egy kombinált bevezető hatásvizsgálatról és egy ütemtervről, amelyek célja, hogy részletes elemzést nyújtson az uniós szinten meghozandó intézkedésekről, valamint a különböző szakpolitikai lehetőségeknek a gazdaságra, a társadalomra és a környezetre gyakorolt lehetséges hatásáról.

2021-ben a Bizottság két konzultációt indított: egy célzott és egy nyilvános konzultációt, azzal a céllal, hogy visszajelzést kérjen az érdekelt felektől a CMDI-keret alkalmazásának módjáról és megismerje a lehetséges módosításokkal kapcsolatos véleményeket. A 39 általános és konkrét technikai kérdést tartalmazó célzott konzultáció 2021. január 26. és április 20. között volt elérhető csak angol nyelven. A 10 általános kérdésből álló, és az EU valamennyi nyelvén elérhető nyilvános konzultációra a 2021. február 25. és május 20. közötti időszakban lehetett választ adni.

Emellett a Bizottság 2021. március 18-án magas szintű konferenciát szervezett, amelyen az összes érdekelt fél képviselői részt vettek. A konferencia megerősítette a hatékony keret fontosságát, de rámutatott a jelenlegi hiányosságokra is.

A Bizottság a banki, fizetési és biztosítási szakértői csoportja keretében is többször konzultált a tagállamokkal a CMDI-keret uniós végrehajtásáról, valamint a bankok helyreállításáról és szanálásáról szóló irányelv/az Egységes Szanálási Mechanizmusról szóló rendelet és a betétbiztosítási rendszerekről szóló irányelv esetleges felülvizsgálatáról. A szakértői csoportban folytatott megbeszélésekkel párhuzamosan az e javaslatban tárgyalt kérdésekkel a Tanács előkészítő szerveinek, nevezetesen a pénzügyi szolgáltatási és a bankunióval foglalkozó munkacsoport tanácsának, valamint az európai betétbiztosítási rendszerrel foglalkozó magas szintű munkacsoportnak az ülésein is foglalkoztak.

Ezenkívül a jogszabály előkészítő szakaszában a Bizottság munkatársai számos (fizikai és virtuális) találkozót tartottak a bankszektor képviselőivel és más érdekelt felekkel.

A fent említett kezdeményezések eredményei figyelembevételre kerültek e javaslat és az azt kísérő hatásvizsgálat előkészítése során. Egyértelmű bizonyítékot szolgáltattak arra vonatkozóan, hogy a keret célkitűzéseinek lehető legjobb elérése érdekében a jelenlegi szabályokat naprakésszé kell tenni és ki kell egészíteni. A hatásvizsgálat 2. melléklete tartalmazza e konzultációk és a nyilvános konferencia összefoglalóját.

- **Szakértői vélemények beszerzése és felhasználása**

A Bizottság tanácsot kért az Európai Bankhatóságtól (EBH) a fizetésképtelenségi eljárásban és a szanálás során elérhető finanszírozással kapcsolatban. A Bizottság célzott technikai tanácsokat kért a következőkhöz: i. annak értékelése, hogy egyes kisebb és közepes méretű bankok számára milyen nehézségekkel jár elegendő veszteségviselő pénzügyi eszköz kibocsátása; ii. a jelenlegi keretben rendelkezésre álló finanszírozási forrásokhoz való hozzáférésre vonatkozó aktuális követelmények vizsgálata; valamint iii. annak értékelése, hogy a szanálás és a fizetésképtelenségi eljárás esetén történő finanszírozás területén a különböző lehetséges szakpolitikai lehetőségeknek milyen mértékű a mennyiségi hatása, valamint mennyire eredményesek a szakpolitikai célkitűzések elérése terén. Az EBH 2021 októberében válaszolt[17].

A Bizottság a jövőállósági platform által 2021 decemberében kiadott véleményt is felhasználta. Ez a vélemény kiemelte, hogy a CMDI-keretet arányos módon valamennyi bank számára a célnak megfelelővé kell tenni, figyelembe véve a betétesek bizalmára és a pénzügyi stabilitásra gyakorolt lehetséges hatásokat.

[17] EBH (2021. október 22.), *Call for advice regarding funding in resolution and insolvency* (Tanácsadási felhívás a szanálás és a fizetésképtelenségi eljárás során elérhető finanszírozással kapcsolatban).

- **Hatásvizsgálat**[18]

A javaslatot széles körű hatásvizsgálatnak vetették alá, figyelembe véve az érdekelt felektől kapott visszajelzéseket, valamint azt, hogy három különböző jogi szövegre kiterjedő, egymással összefüggő kérdésekkel kell foglalkozni.

A hatásvizsgálat számos szakpolitikai lehetőséget vizsgált meg a válságkezelési és betétbiztosítási keret kialakítása és végrehajtása során azonosított problémák kezelésére. Tekintettel a válságkezelési eszköztár és annak finanszírozása közötti szoros kapcsolatra, a hatásvizsgálat olyan szakpolitikai alternatívákat vizsgált meg, amelyek az átfogó és következetes megközelítés biztosítása érdekében együttesen kezelik a CMDI-keret releváns elemeit. Néhány javasolt módosítás – a korai beavatkozási intézkedésekkel, a bank fizetésképtelenségének vagy valószínűleg fizetésképtelenné válásának megállapítását kiváltó okokkal, valamint a betétbiztosítási rendszerekről szóló irányelv egyes jellemzőinek harmonizációjával kapcsolatban – valamennyi vizsgált opciócsomagban közös.

A különböző opciócsomagok elsősorban annak elemzésére összpontosítanak, hogy a szanálás hatóköre hitelt érdemlő és hatékony módon mennyire szélesíthető ki, figyelemebe véve a finanszírozás hozzáférhetőbbé tételére irányuló ambíció szintjét. A szakpolitikai alternatívák különösen a betétbiztosítási rendszerek pénzeszközeinek szanálás során történő könnyebb felhasználását mérlegelik, beleértve – a legalacsonyabb költség teszttel alátámasztott módon – az áthidaló megoldásként való felhasználásukat is annak érdekében, hogy a szanálásfinanszírozási rendszerekhez arányosabb hozzáférésük lehessen azoknak a – főleg kisebb és közepes méretű – bankoknak, amelyek esetében a piacról való kivonulással járó átruházási stratégiák alkalmazására kerül sor. Emellett a szakpolitikai alternatívák megvizsgálják annak lehetőségét, hogy a betétbiztosítási rendszerek pénzeszközeit – a legkisebb költség kritériumának harmonizált módon történő vizsgálata alapján – hatékonyabban és eredményesebben fel lehetne-e használni a biztosított betétek kifizetésétől eltérő célokra, hogy a szanálási hatóságok számára a válságkezelés legmegfelelőbb eszközének kiválasztásakor egymással jobban összeegyeztethető ösztönzők álljanak rendelkezésre. A betétbiztosítási rendszerek pénzeszközeinek a biztosított betétek kifizetésétől eltérő célokra való felszabadítása attól függ, hogy a betétbiztosítási rendszer hol helyezkedik el a követelések hierarchiájában. Ezért a szakpolitikai alternatívák a betétesek elsőbbségének harmonizálására vonatkozóan is különböző forgatókönyveket vizsgálnak.

Ezen elemek fényében a hatásvizsgálat három olyan szakpolitikai alternatíva-csomagot azonosít, amelyek eredményei különböző szinten elégítik ki a várakozásokat. Mindegyik csomag ösztönzésen alapuló keretet kíván létrehozni azáltal, hogy bátorítja a szanálási eszközök következetesebb alkalmazását, növeli a jogbiztonságot és a kiszámíthatóságot, egyenlő versenyfeltételeket teremt, és megkönnyíti a közös biztonsági hálókhoz való hozzáférést, miközben fenntartja annak lehetőségét, hogy a nemzeti fizetésképtelenségi eljárások keretében, a szanáláson kívül más megoldások is alkalmazhatók legyenek. Az egyes opciócsomagok azonban a tartalmi elemeik alapján eltérő mértékben érik el ezeket a célkitűzéseket, és szakpolitikai szempontból is eltérő módon valósíthatók meg.

Az előnyben részesített alternatíva rendkívül ambiciózus módosításokat irányoz elő a finanszírozás egyenlősége tekintetében, megnyitva a lehetőséget arra, hogy a szanálás hatóköre jelentősen bővüljön, így a kisebb és közepes méretű bankok szélesebb körére terjedjen ki, valamint az ezen intézmények számára legjobb válságkezelési eszköz kiválasztását jobban összehangolt ösztönzők segítsék. Ez a forgatókönyv más lehetőségekhez

[18] Lásd: SWD(2023) 226 (a hatásvizsgálat összefoglalója) és SEC(2023) 230 (a Szabályozói Ellenőrzési Testület kedvező véleménye).

képest – beleértve az intézkedés szükségességét elvető alapforgatókönyvet is – hatékonyabbnak, eredményesebbnek és koherensebbnek tűnik a keret célkitűzéseinek eléréséhez. Különösen a betétbiztosítási rendszer számára biztosított szuperelsőbbség megszüntetését azonosították a leghatékonyabb eszközként annak biztosítására, hogy a betétbiztosítási rendszerek pénzeszközeit fel lehessen használni a szanálás során. A betétbiztosítási rendszerek követeléseire vonatkozó szuperelsőbbség megléte a fő oka annak, hogy a betétbiztosítási rendszer pénzeszközeit a fizetésképtelenségi eljárásban szinte soha nem lehet a biztosított betétek kifizetésén kívüli célokra felhasználni, mivel ez hatással van a legkisebb költség kritériumának vizsgálatakor (LCT) kapott eredményre, amely szerint a betétbiztosítási rendszer legmegfelelőbb alkalmazási módja a kártalanítás kifizetése. Megállapítást nyert azonban, hogy a szuperelsőbbség eredményeként a betétbiztosítási rendszer és a bankszektor pénzügyi eszközei védve vannak a lehetséges feltöltési kötelezettségtől, mert a betétbiztosítási rendszerek nem vehetnek részt a szanálásban, ugyanakkor a biztosított betétek védelme így sem lesz magasabb szintű. A betétbiztosítási rendszer szuperelsőbbségének megszüntetésére tehát azért van szükség, hogy a legalacsonyabb költség teszt jelenlegi eredményével szemben – amely túlzott mértékben a kártalanításra helyezi a hangsúlyt – a szanálás során megfelelő finanszírozást lehessen biztosítani ahhoz, hogy lehetővé váljon a kisebb és közepes méretű bankok olyan formában történő szanálása, hogy a csődbe jutott bank átruházza üzleti tevékenységét és kilép a piacról.

A hatásvizsgálat egy másik alternatívát is tartalmazott, amely az európai betétbiztosítási rendszert is magában foglaló CMDI-keret ambiciózus reformját egy, a 2015. évi bizottsági javaslattól eltérő köztes, hibrid modell formájában képzeli el. Ez a lehetőség elismeri, hogy a keretrendszer stabilitása és a bankunió kiteljesítése szempontjából fontos egy közös betétbiztosítási rendszer létrehozása; ugyanakkor úgy ítéli meg, hogy ez a jelenlegi szakaszban politikailag nem valósítható meg.

A javaslat értelmében a hatóságok és egyes bankok számára költségek merülnének fel attól függően, hogy – a közérdek eseti értékelése és az egyes esetek sajátos körülményei alapján – a szanálást milyen mértékben terjesztenék ki. A betétbiztosítási rendszerek pénzeszközeinek, valamint a szanálási alapok/az Egységes Szanálási alap igénybevétele a felhasználandó pénzügyi eszközök tekintetében költséghatékonyabb lenne, ugyanakkor az ágazat részéről hozzájárulásokat kívánó feltöltési igényekkel járhat. Összességében azonban a szanálási hatóságok és a bankok költségeit ellensúlyozná, hogy a rendszer felkészültebb lenne a bankok szélesebb körének kezelésére, az alkalmazandó válságkezelési eszközökről egyértelmű ösztönzők alapján lehetne dönteni, csökkenne az adófizetők pénzének igénybevétele, valamint nagyobb lenne a pénzügyi stabilitás és a betétesek bizalma, mindez pedig az egyértelműbb szabályoknak és az ágazat által finanszírozott biztonsági hálókhoz való hozzáférésnek lenne köszönhető. A fogyasztók és a lakosság tekintetében arra van szükség, hogy a rájuk háruló költségek korlátozottak legyenek, és azokat az előnyök egyértelműen meghaladják, különösen a betétesek fokozott védelme, a pénzügyi stabilitás és az adófizetők pénzének kisebb mértékű felhasználása révén.

A Szabályozói Ellenőrzési Testület az első negatív véleményt követően jóváhagyta a hatásvizsgálatot. A Testület által felvetett észrevételek figyelembevétele érdekében a hatásvizsgálatot kiterjesztették az alábbiakra vonatkozó további magyarázatokkal: i. a felülvizsgálat által kezelni kívánt problémák jellege, továbbá – a pénzügyi stabilitás védelme, a betétesek bizalma, valamint az adófizetők pénzének lehető legkisebb mértékű igénybevétele tekintetében – a szanálás általános előnyei a fizetésképtelenségi eljárásokhoz képest; ii. annak tisztázása, hogy a reform miként felel meg a szubszidiaritás elvének; és iii. további részletek más szempontokról, például az állami támogatási szabályok felülvizsgálatával való összhangról, az európai betétbiztosítási rendszerről szóló 2015. évi bizottsági javaslattal való

kölcsönhatásról, az EBH szakvéleményének figyelembevételéről, illetve azokról a feltételekről, amelyek mellett a betétbiztosítási rendszer részt vehet a szanálásban.

- **Célravezető szabályozás és egyszerűsítés**

A felülvizsgálat elsősorban a válságkezelési és betétbiztosítási keret általános felépítésére és működésére összpontosít, különös figyelmet fordítva a kisebb és közepes méretű bankokra és a betétesekkel szembeni egyenlőbb bánásmódra. A javasolt reform várhatóan előnyös lesz a keret hatékonysága és az egyértelmű jogi helyzet szempontjából.

A reform technológiasemleges, és nincs hatással a digitális felkészültségre.

- **Alapjogok**

Az EU elkötelezett az alapvető jogok magas szintű védelme iránt és számos emberi jogi egyezmény aláírója. Ebben az összefüggésben a javaslat tiszteletben tartja az említett jogokat, amelyeket az emberi jogokról szóló legfontosabb ENSZ-egyezmények, az uniós Szerződések elválaszthatatlan részét képező uniós Alapjogi Charta, és az emberi jogok európai egyezménye tartalmaz.

4. KÖLTSÉGVETÉSI VONZATOK

A javaslatnak nincsenek az EU költségvetését érintő vonzatai.

5. EGYÉB ELEMEK

- **Végrehajtási tervek, valamint az ellenőrzés, az értékelés és a jelentéstétel szabályai**

A javaslat előírja a tagállamok számára, hogy a bankok helyreállításáról és szanálásáról szóló irányelv módosításait a módosító irányelv hatálybalépésétől számított 18 hónapon belül ültessék át nemzeti jogukba.

A javaslat előírja, hogy az EBH-nak standardokat kell kibocsátania a keretrendszer egyes rendelkezéseivel kapcsolatban, és jelentést kell tennie a Bizottság számára a keret hatékony végrehajtásáról, például a szanálási hatóságok által végzett szanálhatósági értékelésekkel vagy a szanálás végrehajtásának előkészítésével összefüggésben.

A Bizottság a végrehajtási határidő után 5 évvel értékelést fog végezni, hogy áttekintse, a jogszabály eredményes és hatékony volt-e a célkitűzései elérésében, valamint, hogy eldöntse, szükség van-e új intézkedésekre vagy módosításokra.

6. A JAVASLAT EGYES RENDELKEZÉSEINEK RÉSZLETES MAGYARÁZATA

Korai beavatkozási intézkedések és a szanálás előkészítése

A 13. cikk helyébe új cikkek (13–13c. cikk) lépnek, amelyek a bankok helyreállításáról és szanálásáról szóló irányelv korai beavatkozásra vonatkozó rendelkezéseit (a BRRD 27–29. cikke) tükrözik, így közvetlenül alkalmazandó jogalapot biztosítanak az EKB számára a szóban forgó hatáskörök gyakorlásához. A bankok helyreállításáról és szanálásáról szóló irányelvhez hasonlóan tisztázásra kerül a különböző intézkedéstípusok közötti eszkalációs mechanizmus, és pontosításra kerül, hogy a korai beavatkozási intézkedések előzetes elfogadása vagy a korai beavatkozás feltételeinek teljesítése nem előfeltétele a szanálásra való felkészülés megkezdésének vagy a kapcsolódó hatáskörök gyakorlásának.

Az Egységes Szanálási Mechanizmusról szóló rendelet már tartalmazott rendelkezéseket az Egységes Szanálási Testület (Testület) és az EKB vagy az illetékes nemzeti hatóságok közötti, valamely bank pénzügyi helyzetének romlásakor folytatandó együttműködésre és információcserére vonatkozóan. Ezeket a rendelkezéseket azonban a jobb és hatékonyabb együttműködés biztosítása érdekében meg kell erősíteni. Az új 13c. cikk a korábbi 13. cikkre épül, és további részleteket tartalmaz a szanálást megelőző együttműködésről, a kicserélendő információk típusairól, azokról a helyzetekről, amikor az EKB-nak vagy az illetékes nemzeti hatóságnak információcserét kell folytatnia, valamint a Testület által a szanálás előkészítése érdekében hozható intézkedések típusairól.

A fizetésképtelenség vagy a valószínűleg fizetésképtelenné válás korai előrejelzése

A 13c. cikk a Testület közvetlen hatáskörébe tartozó, kevésbé jelentős, határokon átnyúló tevékenységű csoportok tekintetében arra kötelezi az EKB-t vagy az illetékes nemzeti hatóságot, hogy kellő időben értesítsék a Testületet, amint úgy ítélik meg, hogy lényeges kockázata van annak, hogy egy intézmény vagy szervezet teljesíti a fizetésképtelennek vagy valószínűleg fizetésképtelenné válónak minősítéshez szükséges, a 18. cikk (4) bekezdésében meghatározott feltételeket. Az értesítésben meg kell indokolni az EKB / illetékes nemzeti hatóság értékelését, valamint át kell tekinteni azokat az alternatív megoldásokat, amelyek észszerű időn belül megakadályozhatják az érintett intézmény vagy szervezet csődjét.

Elismerve azt a kritikus szerepet, amelyet a szanálási intézkedés időzítése játszik az intézmény vagy szervezet tőkeszintjének, hitelezői feltőkésítésbe bevonható eszközeinek és likviditásának lehető legnagyobb mértékű megőrzésében, és általánosabban annak biztosításában, hogy a Testület rendelkezzen az egyes intézményekre vagy szervezetekre kidolgozott szanálási stratégia sikeres végrehajtásához szükséges feltételekkel, a Testület felhatalmazást kap arra, hogy az EKB-val / illetékes nemzeti hatósággal szoros együttműködésben értékelje, hogy mi tekinthető észszerű időkeretnek a csőd megelőzésére alkalmas magán- vagy közigazgatási jellegű megoldások keresése céljából. E korai előrejelzési időszak alatt az EKB-nak / illetékes nemzeti hatóságnak továbbra is gyakorolnia kell hatásköreit, miközben a 13c. cikkel összhangban együtt kell működnie a Testülettel. Az EKB-nak / illetékes nemzeti hatóságnak és a Testületnek szoros együttműködésben nyomon kell követnie az intézmény vagy szervezet helyzetének alakulását és az alternatív intézkedések végrehajtását. Ezzel összefüggésben a Testületnek és az EKB-nak / illetékes nemzeti hatóságnak rendszeresen, a Testület által meghatározott gyakorisággal kell üléseznie.

Amennyiben a csőd megelőzésére alkalmas alternatív intézkedés meghozatalára vagy végrehajtására az említett határidőn belül nem kerül sor, az EKB-nak / illetékes nemzeti hatóságnak értékelnie kell, hogy az intézmény vagy szervezet fizetésképtelen-e vagy valószínűleg fizetésképtelenné válik-e. Amennyiben az EKB / az illetékes nemzeti hatóság arra a következtetésre jut, hogy az intézmény vagy szervezet fizetésképtelen vagy valószínűleg fizetésképtelenné válik, erről a 18. cikk (1) bekezdésében meghatározott eljárásnak megfelelően hivatalosan tájékoztatnia kell a Testületet. A Testület – a 18. cikk (1) bekezdésének második albekezdésében foglalt meglévő szabályokkal összhangban – saját maga is elvégezheti ezt az értékelést. A Testületnek ezt követően meg kell állapítania, hogy teljesülnek-e a szanálási feltételek. Amennyiben a közérdek értékelése alapján az intézmény vagy szervezet szanálása válik szükségessé, a Testületnek szanálási rendszert kell elfogadnia. Ez összhangban van az Európai Unió Bíróságának a bankunióban zajló egyik üggyel kapcsolatos közelmúltbeli ítélkezési gyakorlatával, amely szerint az EKB értékelése olyan előkészítő intézkedés, amelynek célja, hogy a Testület határozatot hozhasson valamely bank szanálásáról. A Bíróság megállapította továbbá, hogy a Testület kizárólagos hatáskörrel rendelkezik a szanálási intézkedés alkalmazásához szükséges feltételek értékelésére, feltéve,

hogy a Bizottság jóváhagyja a szanálási programot, és adott esetben a Tanács nem emel kifogást[19].

A közérdek értékelése

A CMDI-keret úgy került kialakításra, hogy elkerülhető és kezelhető legyen az intézmények csődje, a méretüktől függetlenül, miközben biztosítani lehet a betétesek és az adófizetők védelmét. Ha egy bank fizetésképtelennek vagy valószínűleg fizetésképtelenné válónak minősül, és a szanálásához közérdek fűződik, de a szanálás magánforrásokból nem lehetséges, úgy a szanálási hatóságok a bankok helyreállításáról és szanálásáról szóló irányelv/az Egységes Szanálási Mechanizmusról szóló rendelet által biztosított eszközök és hatáskörök felhasználásával avatkoznak be. A szanáláshoz fűződő közérdek hiányában a bankcsődöt a tagállami hatóságok által végrehajtott rendezett nemzeti felszámolási eljárások keretében kell kezelni, adott esetben a betétbiztosítási rendszerből, illetve más finanszírozási forrásokból finanszírozva.

A közérdek értékelése lényegében a szanálás és a fizetésképtelenségi eljárás összehasonlítását jelenti, és az értékelés különösen arra irányul, hogy az egyes forgatókönyvek hogyan érik el a szanálási célokat. Az értékelés alapjául szolgáló szanálási célok a következőket foglalják magukban: i. a pénzügyi stabilitásra gyakorolt hatás (egy kiterjedt válság következtében más lehet a közérdek értékelésének eredménye, mint egy egyedi válsághelyzetben); ii. a bank kritikus funkcióira gyakorolt hatás értékelése; és iii. annak szükségessége, hogy rendkívüli állami pénzügyi támogatás csak korlátozottan kerüljön felhasználásra. A jelenlegi keret szerint a szanálás csak akkor választható, ha a fizetésképtelenségi eljárás nem tenné lehetővé a szanálási célok ugyanolyan mértékű elérését.

Az Egységes Szanálási Mechanizmusról szóló rendelet mérlegelési mozgásteret biztosít a Testület számára a közérdek értékelése során, ami olyan eltérő alkalmazásokat és értelmezéseket eredményez, amelyek nem mindig tükrözik teljes mértékben a jogszabály logikáját és szándékát. Egyes esetekben a közérdek értékelését meglehetősen megszorítóan alkalmazták a bankunióban.

Az eltérések minimalizálása és a közérdek értékelésének kiterjesztése, azaz a szanálás hatályának kibővítése érdekében a javaslat a következő jogalkotási módosításokat foglalja magában:

A szanálási célok módosítása

A rendkívüli állami pénzügyi támogatás igénybevételének minimalizálását előíró szanálási célkitűzés nem teszi lehetővé a tagállami költségvetési források felhasználása és az ágazat által finanszírozott biztonsági hálók (Egységes Szanálási Alap vagy betétbiztosítási rendszerek) használata közötti különbségtételt. Ezért ez a szanálási célkitűzés úgy módosul, hogy konkrétan hivatkozik a tagállami költségvetésből nyújtott támogatásra, jelezve, hogy az ágazat által finanszírozott biztonsági hálók által nyújtott finanszírozást előnyben kell részesíteni az adófizetők pénzéből nyújtott finanszírozással szemben (a 14. cikk (2) bekezdésének c) pontja). Ezt a rendelkezést kiegészíti egy, a közérdek értékelésére vonatkozó eljárási szabályt módosító előírás, amelynek értelmében a Testületnek figyelembe kell vennie és össze kell hasonlítania az észszerű elvárások szerint a szanálás alatt álló intézmény számára nyújtható rendkívüli állami pénzügyi támogatást a kontrafaktuális fizetésképtelenségi forgatókönyv szerinti támogatással. Ha a kontrafaktuális fizetésképtelenségi forgatókönyv

[19] 2019. május 6-i végzés, ABLV Bank kontra EKB, T-281/18, EU:T:2019:296, 34–36. pont és 2021. május 6-i ítélet, ABLV Bank kontra EKB, C-551/19 P és C-552/19 P, EU:C:2021:369, 62–71. pont.

szerint felszámolási támogatásra lenne szükség, akkor a közérdek értékelését pozitív eredménnyel kell zárni (a 18. cikk (5) bekezdésének második albekezdése).

A betétesek védelmével kapcsolatos szanálási célkitűzés módosítása egyértelművé teszi, hogy a szanálásnak – a betétbiztosítási rendszerek veszteségeinek minimalizálása mellett – a betétesek védelmére kell irányulnia. Ez azt jelenti, hogy a szanálást előnyben kell részesíteni, ha a fizetésképtelenségi eljárás költségesebb lenne a betétbiztosítási rendszer számára.

Eljárásrendi változások a szanálási és a nemzeti fizetésképtelenségi eljárások összehasonlításában

Az Egységes Szanálási mechanizmusról szóló jelenlegi rendelet értelmében a Testület csak akkor választhatja a fizetésképtelenségi eljárás helyett a szanálást, ha a szanálással jobban megvalósíthatók a szanálási célok. A 18. cikk (5) bekezdésének jelenlegi szövege úgy rendelkezik, hogy a szanálás csak akkor választható, ha az intézmény rendes fizetésképtelenségi eljárás keretében történő felszámolása révén a szanálási célok nem valósulnának meg ugyanolyan mértékben. A szanálás szélesebb körű alkalmazásának lehetővé tétele érdekében a 18. cikk (5) bekezdésének módosítása egyértelműen kimondja, hogy a nemzeti fizetésképtelenségi eljárásokat csak akkor szabad előnyben részesített stratégiának tekinteni, ha azok alkalmazásával jobban (és nem ugyanolyan mértékben) érhetők el a keret célkitűzései, mint a szanálással. Miközben a fizetésképtelenségi eljárás marad az alapértelmezett lehetőség, a módosítás növeli a szanálási hatóságok bizonyítási terheit, mert a szanálási hatóságoknak igazolniuk kell, hogy a szanálás nem szolgálja a közérdeket. Mindazonáltal a közérdek értékelése a szanálási hatóság mérlegelési jogkörébe tartozó eseti döntés marad.

A betétbiztosítási rendszer igénybevétele a szanálás során

A jelenlegi keret értelmében a betétbiztosítási rendszerek pénzeszközeinek szanálásfinanszírozásra való felhasználásáról szóló határozatot a Testület hozza meg a betétbiztosítási rendszerrel folytatott konzultációt követően, és a betétbiztosítási rendszer hozzájárulásának összegét azon veszteségek értékelése alapján határozzák meg, amelyeket a biztosított betétesek a veszteségek elleni védelem hiányában elszenvedtek volna. Annak biztosítása érdekében, hogy a bankunióban következetesen alkalmazni lehessen azokat a kibővített lehetőségeket és szigorú feltételeket is, amelyek alapján a nemzeti betétbiztosítási rendszerek forrásai a bankok helyreállításáról és szanálásáról szóló irányelv módosított 109. cikke értelmében az átruházási szanálási stratégiák finanszírozására igénybe vehetők, az Egységes Szanálási Mechanizmusról szóló rendelet módosított 79. cikke meghatározza, hogy azt a betétbiztosítási rendszert, amelyhez a hitelintézet kapcsolódik, a bankok helyreállításáról és szanálásáról szóló irányelv 109. cikkében meghatározott célokra és feltételek mellett kell igénybe venni. Ezen túlmenően törlésre kerül az Egységes Szanálási Mechanizmusról szóló rendelet 79. cikke (5) bekezdésének második és harmadik albekezdése, amelyek a bankok helyreállításáról és szanálásáról szóló irányelv jelenlegi 109. cikke (5) bekezdésének második és harmadik albekezdésében foglalt feltételeket tükrözik.

Tekintettel arra, hogy a bankunión belül a szanálási határozatokat a Testület hozza meg, míg a finanszírozás biztosítható a nemzeti betétbiztosítási rendszerek forrásaiból, az Egységes Szanálási Mechanizmusról szóló rendelet 79. cikkének első bekezdésében a bankok helyreállításáról és szanálásáról szóló irányelv 109. cikkére való hivatkozás is biztosítja, hogy a bankokra vonatkozó, a Testület hatáskörébe tartozó döntéshozatali folyamatban érvényesüljön a betétbiztosítási rendszernek a bankok helyreállításáról és szanálásáról szóló irányelv szerinti megerősített szerepe. A betétesek kártalanítása miatti költségeket – a legkisebb költség kritériumának vizsgálata alapján, annak érdekében, hogy a betétbiztosítási rendszer csak korlátozott mértékben járuljon hozzá a szanáláshoz – továbbra is nemzeti szinten, a betétbiztosítási rendszer felelősségi körében számítják ki. A Testület a betétbiztosítási rendszer által nyújtandó hozzájárulás összegét csak azt követően határozza meg, hogy az említett számítás eredményéről – amely rá nézve kötelező – konzultált a betétbiztosítási rendszerrel. Ezért a Testület nem határozhat meg valamely művelet tekintetében a betétbiztosítási rendszer számára olyan mértékű hozzájárulást, amely vagy meghaladná a betétesek kártalanításának a betétbiztosítási rendszer által a betétbiztosítási rendszerekről szóló irányelv szabályai szerint kiszámított költségét (a legkisebb költség

kritériumának tiszteletben tartása), vagy meghaladná azt az összeget, amely a szanálásfinanszírozási rendszerhez való hozzáférés feltételének teljesítéséhez szükséges (az összes kötelezettség és a szavatolótőke-követelmény 8 %-a).

Rendkívüli állami pénzügyi támogatás nyújtásának feltételei

Annak biztosítása érdekében, hogy a rendkívüli állami pénzügyi támogatás formájában nyújtott közpénzeket ne használják fel pénzügyileg nem életképes intézmények vagy szervezetek támogatására, szigorú feltételeket kell előírni arra vonatkozóan, hogy mikor és milyen formában nyújtható ilyen támogatás. A meglévő szabályok előírnak bizonyos korlátozásokat, de nem kellően pontosak. A szanáláson kívül nyújtott rendkívüli állami pénzügyi támogatást az elővigyázatossági feltőkésítés eseteire, a betétbiztosítási rendszerek által a hitelintézetek pénzügyi stabilitásának és hosszú távú életképességének megőrzése érdekében tett megelőző intézkedésekre, a betétesek számára a hozzáférés megőrzése érdekében a betétbiztosítási rendszerek által hozott intézkedésekre, továbbá a felszámolási eljárásokkal összefüggésben nyújtott egyéb támogatási formákra kell korlátozni. A szanáláson kívüli bármely más helyzetben nem engedélyezhető rendkívüli állami pénzügyi támogatás nyújtása, ami azzal jár együtt, hogy az érintett intézmény vagy szervezet fizetésképtelennek vagy valószínűleg fizetésképtelenné válónak minősül.

Elővigyázatossági feltőkésítés

Különös figyelmet kell fordítani az elővigyázatossági feltőkésítés formájában nyújtott rendkívüli állami pénzügyi támogatásra. Egyértelműbben meg kell határozni a szanáláson kívül nyújtott és az érintett szervezet feltőkésítését célzó óvintézkedések megengedhető formáit. Az említett intézkedéseknek ideiglenesnek kell lenniük, mivel a külső sokkhatások kedvezőtlen következményeinek kezelésére irányulnak, és nem lehet céljuk például az elavult üzleti modellhez kapcsolódó belső gyengeségek kompenzálása. A lejárat nélküli instrumentumok, például az elsődleges alapvető tőke csak kivételesen és kizárólag akkor használható, ha a tőkeinstrumentumok más formái nem lennének megfelelőek. Erre a módosításra azért van szükség, hogy a támogatás ideiglenes jellegű maradjon. Szigorúbb és egyértelműbb követelményekre van szükség továbbá az óvintézkedések időtartamának és az exitstratégiának az előzetes meghatározására vonatkozóan is. A támogatásban részesülő jogalanynak az intézkedések alkalmazásának időpontjában fizetőképesnek kell lennie, ami azt jelenti, hogy az illetékes hatóság megítélése szerint az alkalmazandó tőkekövetelményeknek megfelel, és valószínűleg a következő 12 hónapban is meg fog felelni. Ha a támogatás feltételei nem teljesülnek, úgy a támogatásban részesülő szervezetet fizetésképtelennek vagy valószínűleg fizetésképtelenné válónak kell tekinteni.

A szavatolótőkére és a leírható, illetve átalakítható kötelezettségekre vonatkozó minimumkövetelménnyel (MREL) kapcsolatos módosítások

A szavatolótőkére és a leírható, illetve átalakítható kötelezettségekre vonatkozó minimumkövetelmények az átruházási stratégiák esetében

Amint azt a jelenlegi keretrendszer már előírja, a szavatolótőkére és a leírható, illetve átalakítható kötelezettségekre vonatkozó minimumkövetelmény szintjének tükröznie kell az előnyben részesített szanálási stratégiát. A 12d. cikk jelenlegi rendelkezése a hitelezői feltőkésítési stratégiákhoz szükséges szavatolótőke és leírható, illetve átalakítható kötelezettségek kalibrálására összpontosít (a veszteségviselésre és a feltőkésítési összegre vonatkozó követelmény, részletes szabályok arra vonatkozóan, hogy az egyes elemeket hogyan kell meghatározni, valamint azokra az alárendelési követelményekre, amelyek főként a minimum 8 %-os teljes kötelezettség- és szavatolótőke-követelménynek való megfelelés biztosítására irányulnak). A bankok helyreállításáról és szanálásáról szóló jelenlegi irányelv,

bár elismeri a hitelezői feltőkésítéstől eltérő szanálási eszközök alkalmazásának lehetőségét, nem szabályozza részletesen a szavatolótőkének és a leírható, illetve átalakítható kötelezettségeknek az átruházási stratégiák tekintetében történő kalibrálását. A gyakorlatban ez jogbizonytalansághoz vezet, és a szanálási hatóságok az ilyen stratégiákra vonatkozóan eltérő módszerekkel határozzák meg a szavatolótőke és a leírható, illetve átalakítható kötelezettségek (MREL) mértékét.

Ezért – többek között az arányosság és a következetes alkalmazás érdekében – egyértelműbb jogalapot kell biztosítani az átruházási stratégiákra és a hitelezői feltőkésítési stratégiára vonatkozó MREL-kalibrálás megkülönböztetésére. E tekintetben a szöveg egy új 12da. cikkel egészül ki, amely meghatározza azokat az elveket, amelyeket az ESZT-nek figyelembe kell vennie az MREL-nek az átruházási stratégiák tekintetében történő kalibrációja során – méret, üzleti modell, kockázati profil, átruházhatósági elemzés, értékesíthetőség, a stratégia eszközátruházásként vagy részvényügylet formájában történő megvalósítása, az át nem ruházható eszközök esetében vagyonkezelő szervezet igénybevétele, valamint az az összeg, amellyel a betétbiztosítási rendszernek hozzá kell járulnia a szanálás során előnyben részesített stratégia finanszírozásához.

A módosítások megerősítik azt az elvet, hogy az MREL-nek továbbra is az első és a fő védelmi vonalnak kell maradnia valamennyi bank esetében, beleértve azokat is, amelyek tekintetében az átruházási stratégia és a piacról való kivonulás kerül alkalmazásra, annak biztosítása érdekében, hogy a veszteségeket a lehető legnagyobb mértékben a részvényesek és a hitelezők viseljék.

A kombinált pufferkövetelmény becslése bizonyos nyereségkifizetések tilalma esetén

Annak érdekében, hogy kezelhető legyen az a hiányosság, amely a jogi egyértelműség terén a jelenlegi keretrendszerben bizonyos nyereségkifizetések megtiltására vonatkozó hatáskör tekintetében olyan esetekben áll fenn, amikor valamely jogalany az MREL mellett nem teljesíti a kombinált pufferkövetelményt, különösen akkor, amikor az adott jogalanyra nem vonatkozik – az MREL-ével megegyező alapon megállapított – kombinált pufferkövetelmény (a 2013/36/EU irányelv 104a. cikke szerint), a 10a. cikk egy új (7) bekezdéssel egészül ki, amely egyértelművé teszi, hogy az egyes nyereségkifizetések tilalmára vonatkozó hatáskört a 45c. cikk (4) bekezdése szerinti felhatalmazáson alapuló jogi aktusból eredő kombinált pufferkövetelmény becslése alapján kell alkalmazni, amely jogi aktus meghatározza azt a módszertant, amelyet a szanálási hatóságoknak a kombinált pufferkövetelmény ilyen körülmények közötti becsléséhez alkalmazniuk kell.

De minimis kivétel bizonyos MREL-követelmények alól

Az Egységes Szanálási Mechanizmusról szóló rendeletben foglalt jelenlegi MREL-szabályok értelmében a CRR 72b. cikke (2) bekezdése d) pontjának iii. alpontjában említett strukturálisan alárendelt kötelezettségeket az Egységes Szanálási Mechanizmusról szóló rendelet 12c. cikkében használt „alárendelt leírható, illetve átalakítható instrumentumok” fogalommeghatározás foglalja magában. Azok a kötelezettségek azonban, amelyek a CRR 72b. cikkének (4) bekezdése szerinti de minimis kivétel alapján a CRR-ben elismerhetők, nem minősülnek az Egységes Szanálási Mechanizmusról szóló rendelet értelmében vett „alárendelt leírható instrumentumoknak”, mivel a CRR 72b. cikkének (4) bekezdése kifejezetten ki van zárva az Egységes Szanálási Mechanizmusról szóló rendelet 3. cikke (1) bekezdésének 49b. pontjában szereplő fogalommeghatározásból.

E következetlenség orvoslása, valamint a bankok helyreállításáról és szanálásáról szóló irányelv szerinti megközelítéssel összhangban a 12c. cikk egy új (10) bekezdéssel egészül ki, amely lehetővé teszi az ESZT számára, hogy a CRR 72b. cikkének (4) bekezdésében foglalt

feltételek teljesülése esetén engedélyezzék, hogy a szanálás alá vonható szervezetek előresorolt kötelezettségek felhasználásával feleljenek meg az MREL alárendelési követelményeknek.

A teljes veszteségviselő képességre (TLAC) vonatkozó kerettel való összhang biztosítása érdekében a *de minimis* kivétel hatálya alá tartozó szanálás alá vonható szervezetek esetében előfordulhat, hogy a bankok helyreállításáról és szanálásáról szóló irányelv 12c. cikke (4) bekezdése első albekezdésének második mondata szerinti, a TLAC esetében figyelembe vehető 3,5 %-os teljes kockázati kitettség-érték engedménynek megfelelő összeggel nem korrigálják lefelé az MREL alárendelésre vonatkozó követelményt.

Hozzájárulások és visszavonhatatlan fizetési kötelezettségvállalások

Annak érdekében, hogy figyelembe lehessen venni az Alap kezdeti felhalmozási időszakának végét és a rendszeres előzetes hozzájárulások összegének ebből következő csökkentését, a 69. és 71. cikk technikai módosításokat tartalmaz annak érdekében, hogy a beszedhető utólagos hozzájárulások maximális összegét elválasszák a rendszeres előzetes hozzájárulások összegétől, elkerülve ezáltal az utólagos hozzájárulások aránytalanul alacsony felső korlátját, valamint lehetővé téve a rendszeres előzetes hozzájárulások beszedésének elhalasztását abban az esetben, ha az éves beszedés költsége nem lenne arányos a beszedendő összeggel. A 70. cikk egyértelművé teszi a visszavonhatatlan fizetési kötelezettségvállalások kezelését is, mind a szanálás során történő felhasználásukat, mind pedig az abban az esetben követendő eljárást illetően, ha egy intézmény vagy szervezet már nem tartozik a hozzájárulás-fizetési kötelezettség hatálya alá.

Ezen túlmenően a visszavonhatatlan fizetési kötelezettségvállalásoknak a beszedendő előzetes hozzájárulások teljes összegén belüli arányával kapcsolatos nagyobb átláthatóság és nagyobb bizonyosság biztosítása érdekében az is egyértelművé válik, hogy a Testületnek ezt a részt – az alkalmazandó korlátokra is figyelemmel – évente meg kell határoznia.

További rendelkezések

A szanálástervezés módosításai

A Testületnek a csoportszintű szanálási tervek elkészítésekor azonosítania kell a csoporthoz tartozó vállalkozások tekintetében meghozandó intézkedéseket. E munka intenzitása és összetettsége a szanálás alá nem vont leányvállalatok tekintetében az érintett intézmények és szervezetek méretétől és kockázati profiljától, kritikus funkciók meglététől és a csoportszintű szanálási stratégiától függően változhat. Az Egységes Szanálási Mechanizmusról szóló rendelet így a 8. cikk (10) bekezdésébe beillesztett új albekezdés révén úgy módosul, hogy a szanálási hatóságok e feladat elvégzése során adott esetben egyszerűsített megközelítést alkalmazhatnak.

A 27. cikk (9) bekezdésének pontosításai

A 27. cikk (9) és (10) bekezdésének jelenlegi rendelkezései nem egyértelműek abban a tekintetben, hogy az 5 %-os teljes kötelezettség- és szavatolótőke-követelmény korláig terjedő kezdeti finanszírozás biztosítása után, valamint azt követően, hogy a leírható, illetve átalakítható betétek kivételével az összes, biztosítékkal nem rendelkező, nem elsőbbségi kötelezettséget teljes egészében leírták vagy átalakították, milyen feltételek mellett és milyen sorrendben lehet alkalmazni az Egységes Szanálási Alapot és az alternatív finanszírozási forrásokat. Ezért a 27. cikk (9) és (10) bekezdése úgy módosul, hogy jogilag egyértelművé és rugalmasabbá teszi az Egységes Szanálási Alapnak az 5 %-os teljes kötelezettség- és szavatolótőke-követelményen felüli alkalmazását.

A Testület irányítása

A folytonosság és az intézményi szakértelem kiépítésének megkönnyítése érdekében az 56. cikk úgy módosul, hogy lehetővé teszi a Testület elnöke, alelnöke és állandó tagjai számára az első megbízatásukkal megegyező második hivatali idő betöltését. Az elnök, az alelnök és a Testület tagjai megbízatásának megújítására vonatkozó eljárás kialakítására az európai felügyeleti hatóságok elnökei megbízatásának megújítására vonatkozó eljárás figyelembevételével került sor.

A 43., 53. és 55. cikk egyéb módosításai szavazati jogot biztosítanak az alelnöknek, és ez a szavazati jog az Egységes Szanálási Mechanizmusról szóló rendelet egészében kifejezésre jut. Az alelnök és az elnök kinevezése azonos eljárás szerint zajlik, és az alelnök helyettesítheti az elnököt annak távollétében vagy észszerű akadályoztatása esetén. Az alelnök és a Testület többi tagjának eltérő kezelése ezért nem tűnt indokoltnak.

Az Egységes Szanálási Alap követeléseinek rangsorolása

A 22. cikk (6) bekezdése előírja, hogy a Testületnek képesnek kell lennie arra, hogy elsőbbségi hitelezőként a szanálás alatt álló intézménytől behajtson minden olyan költséget, amely a szanálási eszközök és hatáskörök alkalmazásával kapcsolatban indokoltan felmerül. Az Egységes Szanálási Mechanizmusról szóló rendelet azonban nem határozta meg a Testület más elsőbbségi hitelezőkhöz viszonyított rangsorát. Az sem volt egyértelmű, hogy ezt a rendelkezést miként lehetne átültetni a gyakorlatba, mivel a fizetésképtelenségi eljárásban alkalmazandó követelés-kielégítési sorrendet kizárólag a rendes fizetésképtelenségi eljárásra irányadó nemzeti jogszabályok határozzák meg (még akkor is, ha a kielégítési sorrend az EU-ban részben harmonizálásra került). A 76. cikkbe beillesztett új (6) bekezdés egyértelművé teszi, hogy a Testület e követeléseinek a kielégítési rangsorban minden részt vevő tagállamban ugyanazon a helyen kell állniuk, mint a bankok helyreállításáról és szanálásáról szóló irányelv új 108. cikkének (9) bekezdése szerinti nemzeti szanálási alapok követelései (amelyeknek meg kell előzniük a betétesek és a betétbiztosítási rendszerek követeléseit).

Emellett az Egységes Szanálási Alap a 76. cikk (1) bekezdésében meghatározott célokra is felhasználható a szanálás során. Az Egységes Szanálási Mechanizmusról szóló rendelet eddig nem határozta meg, hogy az ilyen felhasználás keletkeztet-e követelést a Testület javára, és ha igen, úgy az ilyen követelés hol foglal helyet a kielégítési sorrendben. A 76. cikk egy új (5) bekezdéssel egészül ki, amely kimondja, hogy amennyiben a szanálás alatt álló intézmény tevékenységét az Egységes Szanálási Alap támogatásával részben átruházzák egy áthidaló intézményre vagy egy magánszektorbeli vevőre, úgy a szervezet fennmaradó részével szemben a Testületnek követelése keletkezik. Az ilyen követelés fennállását a szanálási stratégiától és az Egységes Szanálási Alap konkrét alkalmazásának módjától függően eseti alapon kell értékelni, de a követelésnek az Egységes Szanálási Alap olyan alkalmazásához kell kapcsolódnia, amely a hitelezők helyetti veszteségviselést célozza, mint amilyen például

az átvevőre átruházott eszközök és kötelezettségek garantálása vagy az átruházott eszközök és kötelezettségek közötti különbség fedezete. Amennyiben az Egységes szanálási Alapot – egyes hitelezők kötelezettségeinek leírása és átalakítása helyett – a hitelezői feltőkésítés elsődleges szanálási stratégiaként történő alkalmazásának támogatására használják (a 27. cikk (1) bekezdésének a) pontja), ez nem keletkeztethet követelést a szanálás alatt álló intézménnyel szemben, mivel így megszűnne az Egységes Szanálási Alap hozzájárulásának célja. A „hitelezők egyike sem járhat rosszabbul” elv megsértése miatt kifizetett kártérítések szintén nem keletkeztethetnek követelést a Testület javára.

Felelősség

A 7. cikk olyan feladatmegosztást hozott létre, amelyben a Testület közvetlen felelősséggel tartozik az EKB közvetlen felelőssége alá tartozó szervezetekért, a határokon átnyúló tevékenységű, kevésbé jelentősnek minősülő intézményekért, valamint azon szervezetekért, amelyek tekintetében a Testület, valamely illetékes nemzeti hatóság vagy valamely tagállam kezdeményezésére határozat született arról, hogy a Testület közvetlen felelősséget fog gyakorolni. Az összes többi szervezet tekintetében az elsődleges felelősséget továbbra is a nemzeti szabályozó hatóságok viselik. Annak ellenére azonban, hogy a 7. cikk kifejezetten rendelkezett az említett feladatmegosztásról, a rendelet azon cikkeinek szövege, amelyek az érintett konkrét felelősségi körökkel – például a szanálástervezéssel, a szanálhatósági értékeléssel, az egyszerűsített kötelezettségek értékelésével, az MREL megállapításával vagy a szanálási rendszerek elfogadásával – foglalkoztak, csak a Testületet említette, és így nem tette teljesen egyértelművé, hogy az említett feladatokért a nemzeti szabályozó hatóságok a felelősek, amennyiben az érintett szervezet az ő hatáskörükbe tartozik. Ezt a pontot a 7. cikk pontosítja.

Hasonlóképpen, az Egységes Szanálási Mechanizmusról szóló rendelet meghatározta a Testület azon hatáskörét, hogy megtiltson bizonyos nyereségkifizetéseket, amennyiben a hatáskörébe tartozó szervezet az MREL mellett nem felel meg a kombinált pufferkövetelménynek is, de nem határozta meg pontosan az e hatáskör gyakorlására vonatkozó eljárást. A 10a. cikk (1) bekezdése most egyértelművé teszi, hogy a Testület utasíthatja az érintett nemzeti szabályozó hatóságot e hatáskör gyakorlására.

Számos olyan esetet is azonosítottak, amelyekben a bankok helyreállításáról és szanálásáról szóló irányelv hatáskörrel ruházta fel a nemzeti szabályozó hatóságokat, de az Egységes Szanálási Mechanizmusról szóló rendeletben való említés hiányában az alkalmazásuk módja a Testület közvetlen hatáskörébe tartozó szervezetek esetében nem volt egyértelmű. E probléma kezelése érdekében a 12. cikk egyértelművé teszi, hogy a közvetlen hatáskörébe tartozó szervezetek esetében a Testület a felelős a leírható, illetve átalakítható kötelezettséginstrumentumok 575/2013/EU rendelet 78a. cikke szerinti lehívásának, visszaváltásának, visszafizetésének vagy visszavásárlásának engedélyezéséért. A 8. cikk módosulása egyértelművé teszi, hogy a Testület, amennyiben szükségesnek ítéli, utasíthatja a nemzeti szabályozó hatóságokat, hogy kötelezzék az intézményt vagy szervezetet arra, hogy részletes nyilvántartást vezessen azokról a pénzügyi szerződésekről, amelyeknek az intézmény vagy a szervezet a részes fele. A 18. cikk (11) bekezdése tovább pontosítja, hogy a Testület a 2014/59/EU irányelv 33a. cikke alapján utasíthatja a nemzeti szabályozó hatóságokat az egyes pénzügyi kötelezettségek felfüggesztésére vonatkozó hatáskörük gyakorlására, miután megállapítást nyert, hogy az intézmény vagy szervezet fizetésképtelen vagy valószínűleg fizetésképtelenné válik.

A 18. cikk módosításai egyértelművé teszik továbbá a fizetésképtelenség vagy valószínűleg fizetésképtelenné válás értékelése tekintetében az EKB és az illetékes nemzeti hatóságok közötti feladatmegosztást. Bizonyos helyzetekben, nevezetesen határokon átnyúló tevékenységű, kevésbé jelentős csoportok, az ESZA-ból támogatásban részesülő kevésbé jelentős intézmények és szervezetek, valamint olyan kevésbé jelentős intézmények és szervezetek esetében, amelyek tekintetében a Testület, valamely illetékes nemzeti hatóság vagy valamely tagállam kezdeményezésére döntés született arról, hogy a Testület gyakorolja a közvetlen felelősséget, az intézmény vagy szervezet felügyelete, és ezáltal annak értékelése, hogy egy intézmény vagy szervezet fizetésképtelen vagy valószínűleg fizetésképtelenné válik-e, az illetékes nemzeti hatóság feladata annak ellenére, hogy a szanálási programot a Testület fogadja el. Ezért pontosításra kerül, hogy annak értékelését, hogy egy intézmény vagy szervezet fizetésképtelen-e vagy valószínűleg fizetésképtelenné válik-e, a jelentős

intézmények esetében az EKB-nak kell elvégeznie, míg ezt az értékelést az érintett illetékes nemzeti hatóság végzi el azon kevésbé jelentős intézmények és szervezetek esetében, amelyek tekintetében a Testület szanálási programot fogad el.

Végezetül, az egységes szanálási mechanizmus létrehozására utalva a 31. cikk előírja, hogy a nemzeti szabályozó hatóságoknak konzultálniuk kell a Testülettel, mielőtt a bankok helyreállításáról és szanálásáról szóló irányelv 86. cikkével összhangban járnak el, amely előírja, hogy a bankok helyreállításáról és szanálásáról szóló irányelv hatálya alá tartozó intézményekkel és szervezetekkel szembeni rendes fizetésképtelenségi eljárás csak a szanálási hatóság kezdeményezésére indítható meg, és az intézményt vagy szervezetet rendes fizetésképtelenségi eljárás alá helyező határozatot csak a szanálási hatóság hozzájárulásával lehet meghozni.

Információcsere

Számos módosításra került sor annak érdekében, hogy a Testület számára könnyebb legyen az információkhoz való hozzáférés. A 30. és a 34. cikk módosítása egyértelművé teszi, hogy a Testület által az EKB-tól kérhető információk nemcsak az EKB felügyeleti funkciójában rendelkezésére álló információkra terjednek ki, hanem a központi banki funkciójában gyűjtött információkra is. A 2533/98/EK tanácsi rendelet[20] 8. cikkének (4a) bekezdése értelmében a Testületnek biztosítania kell a bizalmas statisztikai adatok fizikai és logikai védelmét, és engedélyt kell kérnie az EKB-tól arra, hogy az adatokat továbbadhassa, amennyiben arra a feladatainak végrehajtásához esetlegesen szüksége van.

Új 30a. cikk kerül bevezetésre, amely lehetővé teszi az ESZT számára, hogy megszerezze az (EU) 2015/849 irányelv[21] 32a. cikkével létrehozott központi automatizált mechanizmusok birtokában lévő azon információkat, amelyek relevánsnak bizonyulhatnak a közérdek értékelésének elvégzése során. Az ESZT csak azon ügyfelek számának tekintetében kérhet információt, amelyek esetében a szervezet az egyetlen vagy a fő banki partner. Az ESZT-nek ezeket az információkat a központi automatizált mechanizmusokat kezelő hatóságokon vagy állami szerveken keresztül kell megkapnia, és az információkban nem szerepelhetnek azok a személyes adatok, amelyek nem relevánsak az ESZT feladatainak ellátása szempontjából.

A módosítások emellett azt is előírják, hogy az ERKT, az európai felügyeleti hatóságok és a betétbiztosítási rendszer a Testülettel való együttműködési és információmegosztási kötelezettség hatálya alá tartozzon, beleértve a Testülettel való információmegosztásról szóló egyetértési megállapodások megkötésének lehetőségét is.

Továbbá a 34. cikk módosítása lehetővé teszi, hogy a Testület meghatározza azt az eljárást és formát, amelyben az információk megosztását kéri, valamint az Európai Stabilitási Mechanizmust azon szervezetek egyikeként említi, amelyekkel együttműködésre és információcserére kerülhet sor.

Végezetül a 74. cikk módosítása előírja, hogy a Testület – a költségvetési védőháló időben történő aktiválása érdekében – korai figyelmeztetést küldjön az EKB-nak és a Bizottságnak, amikor úgy ítéli meg, hogy esetleg szükség lesz a költségvetési védőháló alkalmazására.

Közzétételek

Az Egységes Szanálási Mechanizmusról szóló rendelet intézményspecifikus bizalmas információk védelmére vonatkozó szabályai meglehetősen szigorúak, és a jövőben akadályozhatják a bankszektor átláthatóbbá tételére irányuló erőfeszítéseket. E probléma kezelése érdekében a 88. cikk módosítása lehetővé teszi, hogy a Testület közzétegye azokat az információkat, amelyeket nem közvetlenül a hatáskörébe tartozó intézményektől és szervezetektől gyűjtött, hanem a saját elemzéseiből, értékeléseiből és megállapításaiból származnak, amennyiben az ilyen közzététel pénzügyi, monetáris vagy gazdaságpolitikai szempontból nem veszélyezteti a közérdek védelmét, és ha a közzétételhez kiemelkedően fontos közérdek fűződik.

---

[20] A Tanács 2533/98/EK rendelete (1998. november 23.) az Európai Központi Bank által végzett statisztikai adatgyűjtésről (HL L 318., 1998.11.27., 8. o.).

[21] Az Európai Parlament és a Tanács (EU) 2015/849 irányelve (2015. május 20.) a pénzügyi rendszerek pénzmosás vagy terrorizmusfinanszírozás céljára való felhasználásának megelőzéséről, a 648/2012/EU európai parlamenti és tanácsi rendelet módosításáról, valamint a 2005/60/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv és a 2006/70/EK bizottsági irányelv hatályon kívül helyezéséről (HL L 141., 2015.6.5., 73. o.).

2023/0111 (COD)

Javaslat

AZ EURÓPAI PARLAMENT ÉS A TANÁCS RENDELETE

a 806/2014/EU rendeletnek a korai beavatkozási intézkedések, a szanálási feltételek és a szanálási intézkedések finanszírozása tekintetében történő módosításáról

(EGT-vonatkozású szöveg)

AZ EURÓPAI PARLAMENT ÉS AZ EURÓPAI UNIÓ TANÁCSA,

tekintettel az Európai Unió működéséről szóló szerződésre és különösen annak 114. cikkére,

tekintettel az Európai Bizottság javaslatára,

a jogalkotási aktus tervezete nemzeti parlamenteknek való megküldését követően,

tekintettel az Európai Központi Bank véleményére[22],

tekintettel az Európai Gazdasági és Szociális Bizottság véleményére[23],

rendes jogalkotási eljárás keretében,

mivel:

(1) A hitelintézetekre és befektetési vállalkozásokra (a továbbiakban: intézmények) vonatkozó uniós szanálási keretrendszert a 2008–2009-es globális pénzügyi válságot követően és a Pénzügyi Stabilitási Tanács nemzetközileg elfogadott „A pénzügyi intézmények eredményes szanálási rendszereinek fő kritériumai” című dokumentumában[24] foglaltak alapján hozták létre. Az uniós szanálási keret a 2014/59/EU európai parlamenti és tanácsi irányelvből[25] és a 806/2014/EU európai parlamenti és tanácsi rendeletből[26] áll. Mindkét jogi aktus az Unióban letelepedett intézményekre és az említett irányelv vagy rendelet hatálya alá tartozó bármely más szervezetre (a továbbiakban: szervezetek) vonatkozik. Az uniós szanálási keretrendszer célja, hogy rendezett módon kezelje az intézmények és szervezetek csődjét, megőrizve az intézmények és szervezetek kritikus funkcióit, miközben elkerüli a pénzügyi stabilitást fenyegető veszélyeket, ugyanakkor védi a betéteseket és

22 HL C […]., […]., […]. o.

23 HL C […]., […]., […]. o.

24 Pénzügyi Stabilitási Tanács: A pénzügyi intézmények eredményes szanálási rendszereinek fő kritériumai (2014. október 15.).

25 Az Európai Parlament és a Tanács 2014/59/EU irányelve (2014. május 15.) a hitelintézetek és befektetési vállalkozások helyreállítását és szanálását célzó keretrendszer létrehozásáról és a 82/891/EGK tanácsi irányelv, a 2001/24/EK, 2002/47/EK, 2004/25/EK, 2005/56/EK, 2007/36/EK, 2011/35/EU, 2012/30/EU és 2013/36/EU irányelv, valamint az 1093/2010/EU és a 648/2012/EU európai parlamenti és tanácsi rendelet módosításáról (HL L 173., 2014.6.12., 190. o.).

26 Az Európai Parlament és a Tanács 806/2014/EU rendelete (2014. július 15.) a hitelintézeteknek és bizonyos befektetési vállalkozásoknak az Egységes Szanálási Mechanizmus keretében történő szanálására vonatkozó egységes szabályok és egységes eljárás kialakításáról, valamint az Egységes Szanálási Alap létrehozásáról és az 1093/2010/EU rendelet módosításáról (HL L 225., 2014.7.30., 1. o.).

az állami forrásokat. Emellett az uniós szanálási keretrendszer a határokon átnyúló válságok összehangolt kezelésére szolgáló harmonizált rendszer létrehozásával, valamint az egyenlő versenyfeltételekkel kapcsolatos problémák elkerülésével elő kívánja mozdítani a bankszektor belső piacának fejlődését.

(2) Több évvel a végrehajtás óta az uniós szanálási keretrendszer a jelenleg alkalmazandó formájában az említett célkitűzések némelyike tekintetében nem éri el a kívánt eredményeket. Míg az intézmények és szervezetek jelentős előrelépést tettek a szanálhatóság felé, és erre a célra jelentős forrásokat különítettek el, különösen a veszteségviselő és feltőkésítési képesség kiépítése, valamint a szanálásfinanszírozási rendszerek feltöltése révén, az uniós szanálási keretrendszert ritkán veszik igénybe. Ehelyett egyes kisebb és közepes méretű intézmények és szervezetek csődjét többnyire nem harmonizált nemzeti intézkedésekkel kezelik. A szanálásfinanszírozási rendszerek helyett inkább az adófizetők pénzét használják fel. Úgy tűnik, hogy ez a helyzet a nem megfelelő ösztönzőkre vezethető vissza. Ezek a nem megfelelő ösztönzők az uniós szanálási keret és a nemzeti szabályok közötti kölcsönhatásból erednek, mivel a közérdek értékelése során alkalmazható széles mérlegelési jogkör gyakorlása nem mindig tükrözi az uniós szanálási keret alkalmazási módja tekintetében meglévő szándékot. Ugyanakkor – a betétekből finanszírozott intézmények betéteseinek veszteségviselési kockázatai miatt – az uniós szanálási keretrendszert kevéssé használták ki annak biztosítására, hogy az említett intézmények, különösen a hitelezői feltőkésítésbe bevonható egyéb kötelezettségek hiányában, a szanálás során külső finanszírozáshoz férhessenek hozzá. Végezetül az a tény, hogy a szanáláson kívüli finanszírozáshoz való hozzáférésre a szanálás esetében alkalmazandóknál kevésbé szigorú szabályok vonatkoznak, az uniós szanálási keret alkalmazásával szemben más megoldások kerültek előtérbe, amelyek gyakran azt eredményezik, hogy az intézmény, illetve a szervezet saját forrásai vagy az ágazat által finanszírozott biztonsági hálók helyett az adófizetők pénzét veszik igénybe. Ez a helyzet viszont a szétaprózódás kockázatával jár, továbbá az intézmények és szervezetek – különösen a kisebb és közepes méretűek – csődjének kezelése során fennáll az optimálistól elmaradó eredmények kockázata, valamint kockázati tényezőt jelentenek a fel nem használt pénzügyi források alternatív költségei is. Ezért biztosítani kell az uniós szanálási keretrendszer hatékonyabb és következetesebb alkalmazását, valamint azt, hogy ez a rendszer a közérdeket szolgáló minden esetben alkalmazható legyen, többek között a főleg betétekből finanszírozott kisebb és közepes méretű intézmények esetében, amelyek nem rendelkeznek hitelezői feltőkésítésbe bevonható elegendő egyéb kötelezettséggel.

(3) A 806/2014/EU rendelet 4. cikke értelmében azokat a tagállamokat, amelyek szoros együttműködést alakítottak ki az Európai Központi Bank (EKB) és az illetékes nemzeti hatóságok között, az említett rendelet alkalmazásában részt vevő tagállamnak kell tekinteni. A 806/2014/EU rendelet azonban nem szabályozza részletesen a szanálással kapcsolatos feladatokra vonatkozó szoros együttműködés megkezdésének előkészítési folyamatát. Ezért indokolt e részletszabályok meghatározása.

(4) A szanálás alá vonhatóként nem azonosított leányvállalatok tekintetében az érintett intézmények és szervezetek méretétől és kockázati profiljától, kritikus funkciók meglététől és a csoportszintű szanálási stratégiától függően eltérő intenzitású és összetettségű szanálástervezési munkára van szükség. Az Egységes Szanálási Testület (a továbbiakban: a Testület) számára ezért lehetővé kell tenni, hogy figyelembe vegyék ezeket a tényezőket az ilyen leányvállalatok tekintetében meghozandó

intézkedések meghatározásakor, és adott esetben egyszerűsített megközelítést alkalmazzanak.

(5) A nemzeti jog alapján felszámolás alatt álló intézmény vagy szervezet végső soron a piacról való kivonulás felé halad, miután megállapítást nyert, hogy az intézmény vagy szervezet fizetésképtelen vagy valószínűleg fizetésképtelenné válik, és a Testület arra a következtetésre jutott, hogy szanálás nem szolgálja a közérdeket. Ez azt jelenti, hogy nincs szükség csőd esetén kidolgozandó cselekvési tervre, függetlenül attól, hogy az illetékes hatóság már visszavonta-e az érintett intézmény vagy szervezet engedélyét. Ugyanez vonatkozik az eszközök, jogok és kötelezettségek átruházási stratégia keretében történő átruházása után a fennmaradó, szanálás alatt álló intézményrészre is. Ezért helyénvaló pontosítani, hogy ezekben a helyzetekben nincs szükség szanálási tervek elfogadására.

(6) A Testület jelenleg megtilthat bizonyos nyereségkifizetéseket abban az esetben, ha az intézmény vagy szervezet a szavatolótőkére és a leírható, illetve átalakítható kötelezettségekre vonatkozó minimumkövetelménnyel (MREL) együtt vizsgálva nem teljesíti a kombinált pufferkövetelményt. A jogbiztonság és a Testület által hozott határozatok végrehajtására vonatkozó meglévő eljárásokkal való összhang biztosítása érdekében azonban egyértelműbben meg kell határozni a nyereségkifizetések megtiltásának folyamatában részt vevő hatóságok szerepét. Ezért indokolt előírni, hogy a Testület utasítsa a nemzeti szanálási hatóságot az ilyen nyereségkifizetések megtiltására, és a nemzeti szanálási hatóságnak végre kell hajtania a Testület határozatát. Ezen kívül, bizonyos helyzetekben előfordulhat, hogy az intézménynek vagy a szervezetnek a rá vonatkozó előírás szerint nem ugyanazon az alapon kell megfelelnie az MREL-nek, mint a kombinált pufferkövetelménynek. Ez a helyzet bizonytalanságot teremt a Testület nyereségkifizetések megtiltására vonatkozó hatásköre gyakorlásának, valamint az MREL-hez kapcsolódó maximálisan felosztható összeg kiszámításának feltételeit illetően. Ezért elő kell írni, hogy ezekben az esetekben a Testületnek utasítania kell a nemzeti szanálási hatóságokat, hogy az (EU) 2021/1118 felhatalmazáson alapuló bizottsági rendeletből[27] eredő kombinált pufferkövetelmény becslése alapján megtiltsanak bizonyos nyereségkifizetéseket. Az átláthatóság és a jogbiztonság biztosítása érdekében a becsült kombinált pufferkövetelményt a Testületnek közölnie kell az intézménnyel vagy szervezettel, amelynek ezt követően e követelményt nyilvánosságra kell hoznia.

(7) A 2014/59/EU irányelv és az 575/2013/EU rendelet meghatározza a szanálási hatóságok által gyakorolandó hatásköröket, amelyek közül néhány nem szerepel a 806/2014/EU rendeletben. Az egységes szanálási mechanizmusban ez bizonytalanságot teremthet azzal kapcsolatban, hogy kinek és milyen feltételek mellett kell gyakorolnia ezeket a hatásköröket. Ezért meg kell határozni, hogy a nemzeti szanálási hatóságoknak a Testület közvetlen felelősségi körébe tartozó szervezetek és csoportok tekintetében milyen módon kell gyakorolniuk bizonyos, kizárólag a 2014/59/EU irányelvben meghatározott hatásköröket. Ezekben az esetekben a Testület

[27] A Bizottság (EU) 2021/1118 felhatalmazáson alapuló rendelete (2021. március 26.) a 2014/59/EU európai parlamenti és tanácsi irányelvnek a szanálási hatóságok által a szanálás alá vonható csoport konszolidált szintjén a szanálás alá vonható szervezetekre vonatkozó, a 2013/36/EU európai parlamenti és tanácsi irányelv 104a. cikkében említett követelmények és a kombinált pufferkövetelmények becsléséhez – amennyiben az említett irányelv értelmében maga a szanálás alá vonható csoport nem tartozik az említett követelmények hatálya alá – alkalmazandó módszereket részletesen meghatározó szabályozástechnikai standardok tekintetében történő kiegészítéséről (HL L 241., 2021.7.8., 1. o.).

számára lehetővé kell tenni, hogy amennyiben szükségesnek ítéli, utasítsa a nemzeti szanálási hatóságokat e hatáskörök gyakorlására. A Testület számára lehetővé kell tenni különösen olyan utasítás kiadását, amelynek alapján a nemzeti szanálási hatóságok egyrészt kötelezik az intézményt vagy szervezetet arra, hogy részletes nyilvántartást vezessen azokról a pénzügyi szerződésekről, amelyekben az intézmény vagy a szervezet részes fél, illetve, másrészt alkalmazzák a 2014/59/EU irányelv 33a. cikke szerinti, egyes pénzügyi kötelezettségek felfüggesztésére vonatkozó hatáskört. Mivel azonban az MREL hatálya alá tartozó intézményekre, szervezetekre és kötelezettségekre is alkalmazandó 575/2013/EU európai parlamenti és tanácsi rendeletben[28] meghatározott, a leírható, illetve átalakítható kötelezettséginstrumentumok csökkentésére vonatkozó engedélyek nem teszik szükségessé a nemzeti jogszabályok alkalmazását, a Testület számára lehetővé kell tenni, hogy ezeket az engedélyeket közvetlenül adja meg az intézményeknek vagy szervezeteknek anélkül, hogy a nemzeti szanálási hatóságokat e hatáskör gyakorlására kellene utasítania.

(8) Az (EU) 2019/876 európai parlamenti és tanácsi rendelet[29], az (EU) 2019/877 európai parlamenti és tanácsi rendelet[30] és az (EU) 2019/879 európai parlamenti és tanácsi irányelv[31] átültette az uniós jogba a Pénzügyi Stabilitási Tanács által 2015. november 9-én közzétett, „Total Loss-absorbing Capacity (TLAC) Term Sheet” (A teljes veszteségviselő képesség keretelvei és feltételei) (TLAC) című nemzetközileg elfogadott dokumentumot, amely az uniós jogban globálisan rendszerszinten jelentős intézményként (G-SII) említett globálisan rendszerszinten jelentős bankokra vonatkozik (a továbbiakban: TLAC-standard). Az (EU) 2019/877 rendelet és az (EU) 2019/879 irányelv szintén módosította a 2014/59/EU irányelvben és a 806/2014/EU rendeletben meghatározott MREL-t. A 806/2014/EU rendelet MREL-re vonatkozó rendelkezéseit és a globálisan rendszerszinten jelentősnek minősülő intézményekre vonatkozó TLAC-standard végrehajtását össze kell hangolni egyes olyan kötelezettségek tekintetében, amelyek felhasználhatók az MREL azon részének teljesítésére, amelyet szavatolótőkével és egyéb alárendelt kötelezettségekkel kell teljesíteni. Különösen a bizonyos kizárt kötelezettségekkel egyenrangú kötelezettségeket kell figyelembe venni a szanálás alá vonható szervezetek szavatolótőkéjében és alárendelt leírható instrumentumaiban, amennyiben ezen kizárt kötelezettségek összege a szanálás alá vonható szervezet mérlegében nem haladja meg a szanálás alá vonható szervezet szavatolótőkéje és leírható, illetve átalakítható

---

28 Az Európai Parlament és a Tanács 575/2013/EU rendelete (2013. június 26.) a hitelintézetekre és befektetési vállalkozásokra vonatkozó prudenciális követelményekről és a 648/2012/EU rendelet módosításáról (HL L 176., 2013.6.27., 1. o.).

29 Az Európai Parlament és a Tanács (EU) 2019/876 rendelete (2019. május 20.) az 575/2013/EU rendeletnek a tőkeáttételi mutató, a nettó stabil forrásellátottsági ráta, a szavatolótőkére és a leírható, illetve átalakítható kötelezettségekre vonatkozó követelmények, a partnerkockázat, a piaci kockázat, a központi szerződő felekkel szembeni kitettségek, a kollektív befektetési formákkal szembeni kitettségek, a nagykockázat-vállalások és az adatszolgáltatási és nyilvánosságra hozatali követelmények tekintetében történő módosításáról, valamint a 648/2012/EU rendelet módosításáról (HL L 150., 2019.6.7., 1. o.).

30 Az Európai Parlament és a Tanács (EU) 2019/877 rendelete (2019. május 20.) a 806/2014/EU rendeletnek a hitelintézetek és a befektetési vállalkozások veszteségviselő és feltőkésítési képessége tekintetében történő módosításáról (HL L 150., 2019.6.7., 226. o.).

31 Az Európai Parlament és a Tanács (EU) 2019/879 irányelve (2019. május 20.) a hitelintézetek és a befektetési vállalkozások veszteségviselő és feltőkésítési képessége tekintetében a 2014/59/EU irányelv, valamint a 98/26/EK irányelv módosításáról (HL L 150., 2019.6.7., 296. o.).

kötelezettségei összegének 5 %-át, és ez a beszámítás nem jár együtt „a hitelezők egyike sem járhat rosszabbul” elvvel kapcsolatos kockázattal.

(9) Az MREL meghatározására vonatkozó szabályok főként az MREL megfelelő szintjének meghatározására összpontosítanak, feltételezve, hogy a hitelezői feltőkésítés az előnyben részesített szanálási stratégia. A 806/2014/EU rendelet azonban lehetővé teszi a Testület számára, hogy más szanálási eszközöket is alkalmazzon, nevezetesen a szanálás alatt álló intézmény tevékenységének magánvásárlóra vagy áthidaló intézményre történő átruházásán alapuló megoldásokat. Ezért meg kell határozni, hogy amennyiben a szanálási terv a vagyonértékesítési eszköz vagy az áthidaló intézményi eszköz alkalmazását és a szanálás alá vonható szervezet piacról való kivonulását irányozza elő, a Testületnek az érintett szanálás alá vonható szervezetre vonatkozó MREL szintjét az említett szanálási eszközök sajátosságai, valamint az ezen eszközökkel járó különböző veszteségviselő és feltőkésítési igények alapján kell megállapítania.

(10) A szanálás alá vonható szervezetekre vonatkozó MREL szintje a szanálás során várható veszteségek összegének és annak a feltőkésítési összegnek az együttese, amely lehetővé teszi, hogy a szanálás alá vonható szervezet továbbra is megfeleljen az engedélyezés feltételeinek, és egy adott időszakban folytassa tevékenységét. Néhány előnyben részesített szanálási stratégia, különösen a vagyonértékesítési eszköz célja az eszközök, jogok és kötelezettségek átvevőre történő átruházása és a piacról való kivonulás. Ezekben az esetekben előfordulhat, hogy a feltőkésítési összetevő által elérni kívánt célok nem ugyanolyan mértékben esnek latba, mint a nyílt banki hitelezői feltőkésítés esetében, mivel a Testületnek nem kell biztosítania, hogy a szanálás alá vonható szervezet a szanálási intézkedést követően ismét megfeleljen a szavatolótőke-követelményeknek. Mindazonáltal ezekben az esetekben a veszteségek várhatóan meghaladják a szanálás alá vonható szervezetre vonatkozó szavatolótőke-követelményt. Ezért helyénvaló előírni, hogy az említett szanálás alá vonható szervezetekre vonatkozó MREL szintje továbbra is magában foglaljon egy, a szanálási stratégiával arányos módon kiigazított feltőkésítési összeget.

(11) Amennyiben a szanálási stratégia a hitelezői feltőkésítéstől eltérő szanálási eszközök alkalmazását irányozza elő, az érintett szervezet feltőkésítési szükségletei a szanálást követően általában kisebbek, mint a bank nyílt hitelezői feltőkésítése esetében. Az MREL ilyen esetben történő kalibrálásakor – a feltőkésítési követelmény becslése során – figyelembe kell venni ezt a szempontot. Ezért, az azon szanálás alá vonható szervezetekre vonatkozó MREL szintjének kiigazításakor, amely szervezetek szanálási terve vagyonértékesítési eszközt vagy áthidaló eszközt és a piacról való kivonulást irányozza elő, a Testületnek figyelembe kell vennie ezen eszközök jellemzőit, beleértve a magánvásárlóra vagy az áthidaló intézményre történő átruházás várható terjedelmét, az átruházandó instrumentumok típusait, ezen instrumentumok várható értékét és értékesíthetőségét, valamint az előnyben részesített szanálási stratégia kialakítását, beleértve az eszközelkülönítési eszköz kiegészítő alkalmazását is. Mivel a szanálási hatóságnak eseti alapon kell döntenie a betétbiztosítási rendszerek pénzeszközeinek szanálás során történő esetleges felhasználásáról, és mivel ez a döntés bizonyossággal nem feltételezhető előre, a Testületnek az MREL szintjének meghatározásakor nem szabad figyelembe vennie a betétbiztosítási rendszer szanáláshoz való potenciális hozzájárulását.

(12) Az átruházási stratégia hatálya alá tartozó intézményeket és szervezeteket azonos módon kell ösztönözni a megfelelő összegű MREL kialakítására, függetlenül attól, hogy a stratégia alkalmazására szanálás keretében vagy azon kívül kerül sor. Ezért az

azon intézményekre és szervezetekre vonatkozó MREL szintjének meghatározásakor, amelyek a 2014/49/EU európai parlamenti és tanácsi irányelv[32] 11. cikkének (5) bekezdése értelmében, a nemzeti fizetésképtelenségi eljárással összefüggő intézkedések hatálya alá tartoznak, ugyanazokat a szabályokat kell követni, mint amelyeket azon szanálás alá vonható szervezetek MREL-jének meghatározására kell alkalmazni, amely szervezetek előnyben részesített szanálási stratégiája az üzletértékesítést vagy az áthidaló intézményre történő átruházást, majd a piacról való kivonulást írja elő.

(13) Az 1024/2013/EU tanácsi rendelet[33] 4. cikke értelmében az EKB hatáskörébe tartozik a korai beavatkozással kapcsolatos felügyeleti feladatok ellátása. Csökkenteni kell a 2014/59/EU irányelvben foglalt korai beavatkozási intézkedések nemzeti jogba való eltérő átültetéséből eredő kockázatokat, és elő kell segíteni, hogy az EKB a korai beavatkozási intézkedések meghozatalára vonatkozó hatáskörét hatékonyan és következetesen alkalmazza. Az említett korai beavatkozási intézkedésekre azért került sor, hogy az illetékes hatóságok orvosolhassák az intézmények vagy szervezetek pénzügyi és gazdasági helyzetének romlását, valamint a lehető legnagyobb mértékben csökkenthessék egy esetleges szanálás kockázatát és hatását. A korai beavatkozási intézkedések alkalmazásának kiváltó okaival kapcsolatos bizonytalanság és a felügyeleti intézkedésekkel való részleges átfedések miatt azonban ritkán alkalmaztak korai beavatkozási intézkedéseket. A 2014/59/EU irányelv korai beavatkozási intézkedésekre vonatkozó rendelkezéseinek ezért be kell épülniük a 806/2014/EU rendeletbe, így biztosítva az EKB számára egy egységes és közvetlenül alkalmazandó jogi eszközt, valamint egyszerűsíteni és pontosítani kell az említett korai beavatkozási intézkedések alkalmazási feltételeit. A vezető testület felmentésének feltételeivel és időzítésével, valamint az ügyvivő vagyonfelügyelők kinevezésével kapcsolatos bizonytalanságok eloszlatása érdekében ezeket az intézkedéseket kifejezetten korai beavatkozási intézkedésnek kell tekinteni, és mindegyiket ugyanazon kiváltó okok alapján kell meghozni. Ugyanakkor az EKB számára elő kell írni, hogy egy adott helyzet kezelésére az arányosság elvével összhangban válassza ki a megfelelő intézkedéseket. Annak érdekében, hogy az EKB figyelembe vehesse a reputációs kockázatokat, illetve a pénzmosáshoz vagy az információs és kommunikációs technológiához kapcsolódó kockázatokat, az EKB-nak nemcsak mennyiségi mutatók – például a tőke- vagy likviditási követelmények, a tőkeáttétel szintje, a nemteljesítő hitelek vagy a kitettségek koncentrációja – alapján kell értékelnie a korai beavatkozási intézkedések alkalmazásának feltételeit, hanem minőségi jellegű kiváltó okok alapján is.

(14) Biztosítani kell, hogy a Testület felkészülhessen egy intézmény vagy szervezet esetleges szanálására. Az EKB-nak vagy az illetékes nemzeti hatóságnak ezért kellő időben tájékoztatnia kell a Testületet az intézmény vagy szervezet pénzügyi helyzetének romlásáról, és a Testületnek rendelkeznie kell előkészítő intézkedések végrehajtásához szükséges hatáskörökkel. Fontos, hogy annak lehetővé tétele érdekében, hogy a Testület a lehető leggyorsabban reagálhasson egy intézmény vagy szervezet helyzetének romlására, a korai beavatkozási intézkedések előzetes

[32] Az Európai Parlament és a Tanács 2014/49/EU irányelve (2014. április 16.) a betétbiztosítási rendszerekről (HL L 173., 2014.6.12., 149. o.).

[33] A Tanács 1024/2013/EU rendelete (2013. október 15.) az Európai Központi Banknak a hitelintézetek prudenciális felügyeletére vonatkozó politikákkal kapcsolatos külön feladatokkal történő megbízásáról (HL L 287., 2013.10.29., 63. o.).

alkalmazása nem lehet feltétele, hogy a Testület intézkedéseket hozzon az intézmény vagy szervezet értékesítésére vonatkozóan, vagy információkat kérjen a szanálási terv aktualizálásához és az értékelés elkészítéséhez. Az intézmény vagy szervezet pénzügyi helyzetének romlására való következetes, összehangolt, hatékony és időben történő reagálás, valamint az esetleges szanálásra való megfelelő felkészülés érdekében fokozni kell az EKB, az illetékes nemzeti hatóságok és a Testület közötti együttműködést és koordinációt. Amint egy intézmény vagy szervezet teljesíti a korai beavatkozási intézkedések alkalmazásának feltételeit, az EKB-nak, az illetékes nemzeti hatóságoknak és a Testületnek fokozniuk kell az információcserét, beleértve az ideiglenes információkat is, és közösen kell nyomon követniük az intézmény vagy szervezet pénzügyi helyzetét.

(15) Biztosítani kell a Testület és az EKB vagy az érintett illetékes nemzeti hatóság időben történő fellépését és tevékenységük korai összehangolását a kevésbé jelentős, határokon átnyúló tevékenységű csoportok tekintetében, ha egy intézmény vagy szervezet továbbra is működő vállalkozás, de lényeges kockázata van annak, hogy csődbe mehet. Az EKB-nak vagy az érintett illetékes nemzeti hatóságnak ezért a lehető leghamarabb értesítenie kell a Testületet az ilyen kockázatról. Az értesítésben ismertetni kell az EKB vagy érintett illetékes nemzeti hatóság értékelését megalapozó indokokat, valamint át kell tekinteni azokat az alternatív magánszektorbeli intézkedéseket, felügyeleti intézkedéseket vagy korai beavatkozási intézkedéseket, amelyek az intézmény vagy szervezet csődjének megelőzése érdekében észszerű időn belül rendelkezésre állnak. Az ilyen korai értesítés nem sértheti az annak megállapítására irányuló eljárásokat, hogy teljesülnek-e a szanálás feltételei. Az, hogy az EKB vagy az érintett illetékes nemzeti hatóság előzetesen értesíti a Testületet annak lényeges kockázatáról, hogy egy intézmény vagy szervezet fizetésképtelen vagy valószínűleg fizetésképtelenné válik, nem lehet feltétele annak, hogy az adott intézmény vagy szervezet tényleges fizetésképtelenségét vagy valószínű fizetésképtelenné válását a későbbiekben megállapítsák. Továbbá, ha egy későbbi szakaszban az intézmény vagy szervezet fizetésképtelennek vagy valószínűleg fizetésképtelenné válónak minősül, és észszerű időkereten belül nincs alternatív megoldás a csőd megelőzésére, a Testületnek döntenie kell arról, hogy hoz-e szanálási intézkedést. Ilyen esetben az adott intézményre vagy szervezetre alkalmazandó szanálási intézkedésről szóló határozat időben történő meghozatala alapvető fontosságú lehet a szanálási stratégia sikeres végrehajtása szempontjából, különösen azért, mert az intézmény vagy szervezet működésébe történő korai beavatkozás hozzájárulhat a stratégia végrehajtásához szükséges megfelelő szintű veszteségviselő képesség és likviditás biztosításához. Ezért indokolt lehetővé tenni a Testület számára, hogy az EKB-val vagy az érintett illetékes nemzeti hatósággal szoros együttműködésben értékelje, hogy mi minősül észszerű időkeretnek az intézmény vagy szervezet csődjének elkerülését célzó alternatív intézkedések végrehajtására. A megfelelő időben elérendő eredmény biztosítása és annak lehetővé tétele érdekében, hogy a Testület megfelelően felkészülhessen az intézmény vagy szervezet esetleges szanálására, a Testületnek és az EKB-nak vagy az érintett illetékes nemzeti hatóságnak rendszeresen találkoznia kell, és a Testületnek az ügy körülményeire tekintettel kell döntenie az ülések gyakoriságáról.

(16) A prudenciális követelmények lényeges megsértésének lefedése érdekében tovább kell pontosítani azokat a feltételeket, amelyek alapján megállapítható, hogy az anyavállalatok, ideértve a holdingtársaságokat is, fizetésképtelenek-e vagy valószínűleg fizetésképtelenné válnak-e. Az említett követelmények anyavállalat általi megsértését akkor kell lényegesnek tekinteni, ha a jogsértés a típusát és a mértékét

tekintve olyan szintű, hogy – ha egy hitelintézet követte volna el – indokolt lenne, hogy az illetékes hatóság a 2013/36/EU irányelv 18. cikkével összhangban visszavonja az engedélyt.

(17) A szanálási keretrendszert potenciálisan minden intézményre vagy szervezetre alkalmazni kell – annak méretétől és üzleti modelljétől függetlenül – amennyiben a nemzeti jog alapján rendelkezésre álló eszközök nem alkalmasak az intézmény vagy szervezet csődjének kezelésére. Az eredmény biztosítása érdekében meg kell határozni, hogy a fizetésképtelen intézményre vagy szervezetre vonatkozóan milyen kritériumok alapján kell elvégezni a közérdek értékelését.

(18) Annak értékelése során, hogy egy intézmény vagy szervezet szanálása közérdeket szolgál-e, figyelembe kell venni azt a megfontolást, hogy a betétesek védelme jobban biztosított, ha a betétbiztosítási rendszerek pénzeszközeit hatékonyabban használják fel, és ezen rendszereket csak minimális veszteség éri. Ezért a közérdek értékelése során úgy kell tekinteni, hogy – amennyiben a fizetésképtelenségi eljárás a betétbiztosítási rendszer számára költségesebb lenne – a betétesek védelmére irányuló szanálási célkitűzés a szanálással jobban megvalósítható.

(19) Annak értékelése során, hogy egy intézmény vagy szervezet szanálása közérdeket szolgál-e, lehetőség szerint figyelembe kell venni az ágazat által finanszírozott biztonsági hálókon (szanálásfinanszírozási rendszerek vagy betétbiztosítási rendszerek) keresztül nyújtott finanszírozás és a tagállamok által az adófizetők pénzéből nyújtott finanszírozás közötti különbséget is. A tagállamok által nyújtott finanszírozás nagyobb erkölcsi kockázattal jár, és kevésbé ösztönzi a piaci fegyelmet. Ezért a rendkívüli állami pénzügyi támogatás minimalizálására irányuló célkitűzés értékelésekor a Testületnek módot kell találnia arra, hogy a szanálásfinanszírozási rendszereken vagy a betétbiztosítási rendszeren keresztüli finanszírozás elsőbbséget élvezzen a tagállami költségvetési forrásokból származó azonos összegű finanszírozással szemben.

(20) Annak biztosítása érdekében, hogy a szanálási célok a leghatékonyabb módon valósuljanak meg, a közérdek értékelésének eredménye csak akkor lehet negatív, ha a szanálási célok a fizetésképtelen intézmény vagy szervezet rendes fizetésképtelenségi eljárás keretében történő felszámolásával nem csak a szanálással azonos mértékben, hanem még hatékonyabban érhetők el.

(21) A 2014/59/EU irányelv, a 806/2014/EU rendelet és a 2014/49/EU irányelv végrehajtása során szerzett tapasztalatok fényében tovább kell pontosítani azokat a feltételeket, amelyek mellett – kivételesen – rendkívüli állami pénzügyi támogatásnak minősülő, elővigyázatossági jellegű intézkedések tehetők. Az Unión belüli betétbiztosítási rendszerek eltérő jellegéből eredő versenytorzulás minimalizálása érdekében kivételesen lehetővé kell tenni, hogy az ilyen rendszerek – a 2014/49/EU irányelv szerinti követelményeknek megfelelően – megelőző intézkedésként rendkívüli állami pénzügyi támogatásnak minősülő beavatkozásokat hajtsanak végre, amennyiben a kedvezményezett intézmény vagy szervezet esetében a fizetésképtelenség vagy valószínűleg fizetésképtelenné válás egyik feltétele sem teljesül. Az óvintézkedéseket kellő időben kell meghozni. Az EKB jelenleg azt a megfontolást, hogy egy intézmény vagy szervezet az elővigyázatossági feltőkésítés szempontjából fizetőképes, 12 hónapon át tartó olyan előretekintő értékelés alapján állapítja meg, amelyben azt vizsgálja, hogy az intézmény vagy szervezet képes-e megfelelni az 575/2013/EU rendeletben vagy az (EU) 2019/2033 rendeletben meghatározott szavatolótőke-követelményeknek, illetve a 2013/36/EU irányelvben

vagy az (EU) 2019/2034 irányelvben meghatározott kiegészítő szavatolótőke-követelménynek. Ezt az eljárást a 806/2014/EU rendeletben meg kell határozni. Ezen túlmenően az értékvesztett eszközök – többek között a vagyonkezelői eszközök vagy az eszközgarancia-rendszerek – tehermentesítésére irányuló intézkedések eredményesnek és hatékonynak bizonyulhatnak az intézmények és szervezetek esetleges pénzügyi nehézségeit kiváltó okok kezelésében és a csőd megelőzésében, ezért megfelelő óvintézkedéseknek minősülhetnek. Ezért meg kell határozni, hogy ilyen óvintézkedések értékvesztett eszközökre vonatkozó intézkedések formájában is tehetők.

(22) A piaci fegyelem megőrzése, a közpénzek védelme és a verseny torzulásának elkerülése érdekében az óvintézkedések továbbra is kivételt képeznek, és csak a piac súlyos zavarainak kezelésére vagy a pénzügyi stabilitás megőrzésére alkalmazhatók. Ezenkívül az óvintézkedések nem alkalmazhatók a felmerült vagy valószínű veszteségek kezelésére. A felmerült vagy valószínűsíthetően felmerülő veszteségek azonosításának legmegbízhatóbb eszköze az EKB, az 1093/2010/EU európai parlamenti és tanácsi rendelettel[34] létrehozott európai felügyeleti hatóság (Európai Bankhatóság) vagy az illetékes nemzeti hatóságok által végzett eszközminőség-vizsgálat. Az EKB-nak és az illetékes nemzeti hatóságoknak e felülvizsgálat alkalmazásával kell azonosítaniuk a felmerült vagy valószínűsíthetően felmerülő veszteségeket, amennyiben a felülvizsgálat észszerű időn belül elvégezhető. Amennyiben ez nem lehetséges, az EKB-nak és az illetékes nemzeti hatóságoknak a fennálló körülmények között megvalósítható legmegbízhatóbb módon kell azonosítaniuk a felmerült vagy valószínűleg felmerülő veszteségeket, adott esetben helyszíni ellenőrzések alapján.

(23) Az elővigyázatossági feltőkésítés célja azon életképes intézmények és szervezetek támogatása, amelyekről megállapították, hogy a közeljövőben valószínűleg átmeneti nehézségekkel szembesülnek, és ezáltal helyzetük további romlásának megakadályozása. Annak érdekében, hogy ne részesülhessenek állami támogatásban olyan vállalkozások, amelyek a támogatás nyújtásakor már nem nyereségesek, a szavatolótőke-instrumentumok vagy más tőkeinstrumentumok megszerzésével vagy értékvesztett eszközökkel kapcsolatos intézkedések formájában tett óvintézkedések nem haladhatják meg azt a mértéket, amely a stresszteszt vagy valamely azzal egyenértékű vizsgálat szerinti kedvezőtlen forgatókönyvben azonosított tőkehiány fedezéséhez szükséges. A közfinanszírozást végső soron meg kell szüntetni, ezért az említett óvintézkedéseknek időben korlátozottnak kell lenniük, és egyértelmű ütemtervet kell tartalmazniuk a kivezetésükre vonatkozóan (exitstratégia). A lejárat nélküli instrumentumokat, beleértve az elsődleges alapvető tőkét is, csak kivételes körülmények között és bizonyos mennyiségi korlátok mellett szabad alkalmazni, mivel jellegüknél fogva nem felelnek meg az átmeneti intézkedés feltételeinek.

(24) Óvintézkedések útján csak akkora összegű finanszírozást szabad nyújtani, amelyre az intézménynek vagy szervezetnek annak érdekében van szüksége, hogy a stresszteszt vagy valamely azzal egyenértékű vizsgálat során meghatározott kedvezőtlen forgatókönyv-esemény bekövetkeztekor meg tudja őrizni a fizetőképességét. Értékvesztett eszközökkel kapcsolatos intézkedések formájában megvalósuló óvintézkedések esetében a finanszírozásban részesülő intézmény vagy szervezet

[34] Az Európai Parlament és a Tanács 1093/2010/EU rendelete (2010. november 24.) az európai felügyeleti hatóság (Európai Bankhatóság) létrehozásáról, a 716/2009/EK határozat módosításáról és a 2009/78/EK bizottsági határozat hatályon kívül helyezéséről (HL L 331., 2010.12.15., 12. o.).

számára lehetővé kell tenni, hogy az adott összeget az átruházott eszközök veszteségeinek fedezésére vagy tőkeinstrumentumok megszerzésével kombinálva használja fel, feltéve, hogy nem lépi túl az azonosított hiány teljes összegét. Biztosítani kell továbbá, hogy az értékvesztett eszközökkel kapcsolatos intézkedések formájában megvalósuló óvintézkedések megfeleljenek az állami támogatásokra vonatkozó hatályos szabályoknak és a bevált gyakorlatoknak, helyreállítsák az intézmény vagy szervezet hosszú távú életképességét, továbbá alkalmazásukkal az állami támogatás a szükséges minimumra korlátozódjon, és elkerülhető legyen a verseny torzulása. Ezen okok miatt az érintett hatóságoknak az értékvesztett eszközökkel kapcsolatos intézkedések formájában hozott óvintézkedések esetében figyelembe kell venniük a konkrét iránymutatást, beleértve az eszközkezelő társaságokra vonatkozó tervezetet[35] és a nemteljesítő hitelek kezeléséről szóló közleményt[36]. Az értékvesztett eszközökkel kapcsolatos intézkedések formájában megvalósuló óvintézkedéseknek is elsődlegesen mindig átmeneti jellegűnek kell lenniük. Az érintett intézmény vagy szervezet értékvesztett eszközeivel kapcsolatban egy meghatározott időszakra nyújtott állami garanciák várhatóan jobban biztosítják az átmenetiségi feltételnek való megfelelést, mint az ilyen eszközök államilag támogatott szervezetre történő átruházása. A kapott támogatás ellenére sem életképes intézmények és szervezetek piacról való kivonulásának biztosítása érdekében rendelkezni kell arról, hogy az érintett intézmény vagy szervezet, amennyiben nem felel meg azoknak a támogatási feltételeknek, amelyek a támogatási intézkedések bevezetésének idején meghatározásra kerültek, fizetésképtelennek vagy valószínűleg fizetésképtelenné válónak minősüljön.

(25) Fontos, hogy a Testület gyorsan és időben szanálási intézkedést hozzon, amennyiben az ilyen intézkedés keretében állami támogatásra vagy az ESZA-ból nyújtott támogatásra kerül sor. Ezért lehetővé kell tenni a Testület számára, hogy még azelőtt elfogadja az érintett szanálási programot, hogy a Bizottság megvizsgálta volna, hogy az ilyen támogatás összeegyeztethető-e a belső piaccal. Annak érdekében azonban, hogy ilyen forgatókönyv esetén biztosított legyen a belső piac megfelelő működése, az állami támogatással vagy az ESZA-ból nyújtott támogatással járó szanálási programok esetében a támogatást végső soron továbbra is a Bizottságnak kell jóváhagynia. Annak érdekében, hogy a Bizottság a lehető leghamarabb értékelni tudja, hogy az ESZA-ból nyújtott támogatás összeegyeztethető-e az egységes piaccal, valamint, hogy biztosítani lehessen a zökkenőmentes információáramlást, rendelkezni kell arról is, hogy a Testület és a Bizottság haladéktalanul ossza meg az ESZA-ból nyújtott támogatás lehetséges felhasználásával kapcsolatos valamennyi szükséges információt, valamint konkrét szabályokat kell megállapítania arra vonatkozóan, hogy a Testületnek mikor és milyen információkat kell a Bizottság rendelkezésére bocsátania annak érdekében, hogy a Bizottság elkészíthesse az ESZA-ból nyújtott támogatás piaci összeegyeztethetőségéről szóló értékelést.

(26) A szanálás alá vonásra vonatkozó eljárás hasonló a leírási és átalakítási hatáskörök alkalmazására vonatkozó döntési eljáráshoz. Ezért, amikor a Testület, illetve adott esetben az EKB vagy az illetékes nemzeti hatóság értékeli, hogy fennállnak-e egyrészt a leírási és átalakítási hatáskörök alkalmazásának, másrészt a szanálási program elfogadásának feltételei, indokolt a feladataik összehangolása.

---

35 COM(2018) 133 final.

36 COM(2020) 822 final.

(27) Lehetséges, hogy arra a szanálás alá vonható szervezetre, amely a szanálás alá vonható csoport vezetője, szanálási intézkedést kell alkalmazni, míg az ugyanazon csoporthoz tartozó másik szervezet esetében leírási és átalakítási hatáskörök gyakorlása indokolt. Az ilyen szervezetek közötti kölcsönös függőségek, többek között a helyreállítandó konszolidált tőkekövetelmények megléte, valamint a veszteségek vonatkozásában az upstream, a tőkeigény szempontjából pedig a downstream mechanizmusok aktiválásának szükségessége megnehezítheti az egyes szervezetek veszteségviselési és feltőkésítési igényeinek külön-külön történő értékelését, és ezáltal az egyes szervezetek esetében leírandó és átalakítandó összegek meghatározását. Ezért ezekben a helyzetekben meg kell határozni a tőkeinstrumentumok és a leírható, illetve átalakítható kötelezettségek leírására és átalakítására vonatkozó hatáskör alkalmazására vonatkozó eljárást, amelynek során a Testületnek figyelembe kell vennie az említett kölcsönös függőségeket. E célból, amennyiben az egyik szervezet teljesíti a leírási és átalakítási hatáskör alkalmazási feltételeit, míg egy ugyanazon csoporthoz tartozó másik szervezet teljesíti a szanálási feltételeket, a Testületnek mindkét szervezetre kiterjedő szanálási programot kell elfogadnia.

(28) A jogbiztonság növelése érdekében, valamint tekintettel a jövőbeli bizonytalan eseményekből – többek között a szanálás időpontjában folyamatban lévő jogviták kimeneteléből – eredő kötelezettségek potenciális jelentőségére, meg kell határozni, hogy az említett kötelezettségeket a hitelezői feltőkésítés alkalmazása tekintetében milyen módon kell kezelni. E tekintetben a számviteli szabályokban, és különösen az 1126/2008/EK bizottsági rendelettel elfogadott IAS 37 nemzetközi számviteli standardban megállapított számviteli szabályokat[37] kell irányadónak tekinteni. Ennek alapján a szanálási hatóságoknak különbséget kell tenniük a céltartalékok és a függő kötelezettségek között. A céltartalékok a pénzeszközök valószínű kiáramlásához kapcsolódó, megbízhatóan megbecsülhető kötelezettségek. A függő kötelezettségek nincsenek megjelenítve számviteli kötelezettségként, mivel olyan kötelemhez kapcsolódnak, amely a becslés időpontjában nem tekinthető valószínűnek, vagy nem becsülhető meg megbízhatóan.

(29) A céltartalékok számviteli kötelezettségek, ezért elő kell írni, hogy azokat az egyéb kötelezettségekkel azonos módon kell kezelni. A céltartalékoknak hitelezői feltőkésítésbe bevonhatónak kell lenniük, kivéve, ha megfelelnek a hitelezői feltőkésítés hatálya alóli kizárásra vonatkozó konkrét kritériumok valamelyikének. Tekintettel arra, hogy ezek a céltartalékok a szanálás során relevánsak lehetnek, valamint a hitelezői feltőkésítési eszköz alkalmazásának bizonyossága érdekében elő kell írni, hogy a céltartalékok a hitelezői feltőkésítésbe bevonható kötelezettségek részét képezik, és hogy ennek következtében a hitelezői feltőkésítési eszköz alkalmazandó rájuk.

(30) A számviteli elvek szerint a függő kötelezettségek nem jeleníthetők meg kötelezettségként, ezért a hitelezői feltőkésítés tekintetében nem vehetők figyelembe. Biztosítani kell azonban, hogy egy, a szanálás időpontjában valószínűtlen vagy megbízhatóan meg nem becsülhető eseményből esetlegesen eredő függő kötelezettség ne rontsa a szanálási stratégia és különösen a hitelezői feltőkésítés hatékonyságát. E cél elérése érdekében az értékelőnek a szanálás céljából végzett értékelés részeként értékelnie kell a szanálás alatt álló intézmény vagy szervezet mérlegében szereplő

[37] A Bizottság 1126/2008/EK rendelete (2008. november 3.) az 1606/2002/EK európai parlamenti és tanácsi rendelettel összhangban egyes nemzetközi számviteli standardok elfogadásáról (HL L 320., 2008.11.29., 1. o.).

függő kötelezettségeket, és a legjobb tudása szerint számszerűsítenie kell e kötelezettségek potenciális értékét. Annak érdekében, hogy a szanálási eljárást követően az intézmény vagy szervezet megfelelő ideig fenn tudja tartani a piaci bizalmat, az értékelőnek figyelembe kell vennie ezt a potenciális értéket azon összeg meghatározásakor, amellyel a szanálás alatt álló intézmény tőkemegfelelési mutatóinak helyreállítása érdekében a hitelezői feltőkésítésbe bevonható kötelezettségeket le kell írni vagy át kell alakítani. A szanálási hatóságnak különösen olyan mértékben kell alkalmaznia a hitelezői feltőkésítésbe bevonható kötelezettségek átalakítását, hogy a szanálás alatt álló intézmény feltőkésítése kellő mértékű legyen azon potenciális veszteségek fedezésére, amelyeket egy valószínűtlen esemény miatt esetlegesen felmerülő kötelezettség okozhat. A leírandó vagy átalakítandó összeg értékelésekor a szanálási hatóságnak számos tényező alapján gondosan mérlegelnie kell a potenciális veszteségnek a szanálás alatt álló intézményre gyakorolt hatását, beleértve az esemény bekövetkezésének valószínűségét, a bekövetkezésének időkeretét és a függő kötelezettség összegét.

(31) Bizonyos körülmények között, miután az Egységes Szanálási Alap az intézmény vagy szervezet szavatolótőkét is magában foglaló teljes kötelezettségállományának legfeljebb 5 %-át kitevő hozzájárulást nyújtott, a Testület a szanálási intézkedést kiegészítő finanszírozási források bevonásával tovább támogathatja. Pontosabban meg kell határozni, hogy az Egységes Szanálási Alap milyen körülmények között nyújthat további támogatást abban az esetben, ha már teljes egészében leírták vagy átalakították az összes olyan kötelezettséget, amely a kielégítési sorrendben hátrébb sorolt, mint a hitelezői feltőkésítésből kötelezően vagy a mérlegelési jogkör alkalmazásával ki nem zárt betétek.

(32) A szanálás sikere attól függ, hogy a Testület időben hozzáfér-e a hatáskörébe tartozó intézményektől és szervezetektől, valamint a közintézményektől és hatóságoktól származó releváns információkhoz. Ezzel összefüggésben lehetővé kell tenni, hogy a Testület ne csak azokhoz az információkhoz férhessen hozzá, amelyekkel az EKB az 1024/2013/EU rendelet szerinti felügyeleti hatóságként rendelkezik, hanem azokhoz a statisztikai jellegű információkhoz is, amelyeket az EKB a központi banki funkciója keretében gyűjtött. A 2533/98/EK tanácsi rendelet[38] értelmében a Testületnek biztosítania kell a bizalmas statisztikai adatok fizikai és logikai védelmét, és engedélyt kell kérnie az EKB-tól arra, hogy az adatokat továbbadhassa, amennyiben arra a feladatainak végrehajtásához esetlegesen szüksége van. Mivel az (EU) 2015/849 európai parlamenti és tanácsi irányelv[39] alapján létrehozott központi automatizált mechanizmusok birtokában lévő, azon ügyfelek számára vonatkozó információ, amelyek esetében az intézmény vagy a szervezet az egyetlen vagy a fő banki partner, szükséges lehet a közérdek értékelésének elvégzéséhez, a Testület számára lehetővé kell tenni, hogy ezeket az információkat eseti alapon megkapja. Meg kell határozni azt a pontos időpontot is, amikor a Testület közvetett módon hozzáférhet az információkhoz. Különösen abban az esetben, ha a releváns információk olyan intézmény vagy hatóság rendelkezésére állnak, amely a Testület információkérése

[38] A Tanács 2533/98/EK rendelete (1998. november 23.) az Európai Központi Bank által végzett statisztikai adatgyűjtésről (HL L 318., 1998.11.27., 8. o.).

[39] Az Európai Parlament és a Tanács (EU) 2015/849 irányelve (2015. május 20.) a pénzügyi rendszerek pénzmosás vagy terrorizmusfinanszírozás céljára való felhasználásának megelőzéséről, a 648/2012/EU európai parlamenti és tanácsi rendelet módosításáról, valamint a 2005/60/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv és a 2006/70/EK bizottsági irányelv hatályon kívül helyezéséről (HL L 141., 2015.6.5., 73. o.).

esetén köteles együttműködni a Testülettel, az ilyen intézménynek vagy hatóságnak az említett információkat a Testület rendelkezésére kell bocsátania. Amennyiben az adott időpontban az információ nem áll rendelkezésre, függetlenül annak okától, a Testület számára lehetővé kell tenni, hogy az információval rendelkező természetes vagy jogi személytől megszerezze ezt az információt, vagy a nemzeti szanálási hatóságokon keresztül vagy – e hatóságok tájékoztatását követően –közvetlenül. A Testület számára azt is lehetővé kell tenni, hogy meghatározza a pénzügyi szervezetek által nyújtandó tájékoztatásra vonatkozó eljárást és formát, annak biztosítása érdekében, hogy az említett információ az igényeinek leginkább megfelelő legyen, beleértve a virtuális adatszobákat is. Emellett, a Testület számára releváns és a rá ruházott feladatok ellátásához szükséges adatok birtokában levő valamennyi szervezettel való lehető legszélesebb körű együttműködés biztosítása, valamint az intézményekhez és szervezetekhez intézett kérelmek megkettőzésének elkerülése érdekében azoknak a közintézményeknek és hatóságoknak a köre, amelyekkel a Testületnek együtt kell működnie, valamint ellenőriznie kell az információk rendelkezésre állását és információkat kell cserélnie, ki kell, hogy terjedjen a Központi Bankok Európai Rendszerének tagjaira, az érintett betétbiztosítási rendszerekre, az Európai Rendszerkockázati Testületre, az európai felügyeleti hatóságokra és az Európai Stabilitási Mechanizmusra. Végezetül, annak biztosítása érdekében, hogy szükség esetén időben sor kerülhessen az Egységes Szanálási Alapot érintő pénzügyi megállapodások útján történő beavatkozásra, a Testületnek haladéktalanul tájékoztatnia kell a Bizottságot és az EKB-t, amint úgy ítéli meg, hogy szükség lehet ilyen pénzügyi megállapodások aktiválására, továbbá a Bizottság és az EKB rendelkezésére kell bocsátania az ilyen pénzügyi megállapodásokkal kapcsolatos feladataik ellátásához szükséges valamennyi információt.

(33) A 2014/59/EU irányelv 86. cikkének (1) bekezdése előírja, hogy az irányelv hatálya alá tartozó intézményekkel és szervezetekkel szemben csak a szanálási hatóság kezdeményezésére indítható rendes fizetésképtelenségi eljárás, és az intézményt vagy szervezetet rendes fizetésképtelenségi eljárás alá helyező határozatot csak a szanálási hatóság hozzájárulásával lehet meghozni. Ez a rendelkezés nem tükröződik a 806/2014/EU rendeletben. A 806/2014/EU rendeletben meghatározott feladatmegosztással összhangban a nemzeti szanálási hatóságoknak konzultálniuk kell a Testülettel, mielőtt a 2014/59/EU irányelv 86. cikkének (1) bekezdésével összhangban eljárnának a Testület közvetlen felelőssége alá tartozó intézmények és szervezetek tekintetében.

(34) A Testület alelnökének tisztségére vonatkozó kiválasztási kritériumok megegyeznek a Testület elnökének és egyéb, teljes munkaidőben foglalkoztatott tagjainak kiválasztására vonatkozó kritériumokkal. Ezért indokolt a Testület alelnöke számára is ugyanazokat a szavazati jogokat biztosítani, mint amelyekkel a Testület elnöke és teljes munkaidőben foglalkoztatott tagjai rendelkeznek.

(35) Az intézményi folytonosság és az intézményi szakértelem kiépítésének biztosítása érdekében lehetővé kell tenni, hogy a Testület elnöke, alelnöke és egyéb, teljes munkaidőben foglalkoztatott tagjai két egymást követő ciklusban tölthessék be tisztségüket. Ezért az első hivatali idő alatt végzett feladataik ellátásáról készített bizottsági értékelés alapján lehetővé kell tenni a hivatali idejük öt évvel történő meghosszabbítását.

(36) Annak érdekében, hogy a Testület a plenáris ülésén előzetesen értékelhesse az előzetes költségvetés-tervezetet, mielőtt az elnök előterjeszti annak végleges tervezetét, meg

kell hosszabbítani azt az időszakot, amelyen belül az elnök előterjesztheti a Testület éves költségvetésére vonatkozó első javaslatot.

(37) Az Egységes Szanálási Alapnak a 806/2014/EU rendelet 69. cikkének (1) bekezdésében említett kezdeti felhalmozási időszakát követően az Alap rendelkezésére álló pénzügyi eszközei kismértékben a célszint alá csökkenhetnek, különösen a biztosított betétek növekedése miatt. Az ilyen körülmények között valószínűleg lehívásra kerülő előzetes hozzájárulások összege tehát vélhetően alacsony. Előfordulhat tehát, hogy bizonyos években az ilyen előzetes hozzájárulások összege már nem áll arányban a beszedésük költségével. A Testület számára ezért lehetővé kell tenni, hogy az előzetes hozzájárulások beszedését legalább egy évvel elhalaszthassa mindaddig, amíg a beszedendő összeg arányos nem lesz a beszedési eljárás költségével, feltéve, hogy ez a halasztás nem befolyásolja lényegesen a Testületnek az Egységes Szanálási Alap alkalmazására vonatkozó képességét.

(38) A visszavonhatatlan fizetési kötelezettségvállalások az Egységes Szanálási Alap rendelkezésre álló pénzügyi eszközök közé tartoznak. Ezért meg kell határozni azokat a körülményeket, amelyek mellett e fizetési kötelezettségvállalások lehívhatók, valamint – ha egy intézményre vagy szervezetre már nem vonatkozik az Egységes Szanálási Alaphoz való hozzájárulási kötelezettség – a kötelezettségvállalások megszüntetésére alkalmazandó eljárást. Ezen túlmenően a visszavonhatatlan fizetési kötelezettségvállalásoknak a beszedendő előzetes hozzájárulások teljes összegén belüli arányával kapcsolatos nagyobb átláthatóság és nagyobb bizonyosság biztosítása érdekében a Testületnek ezt a részt – az alkalmazandó korlátokra is figyelemmel – évente meg kell határoznia.

(39) Az Egységes Szanálási Alaphoz nyújtható rendkívüli utólagos hozzájárulások lehívható maximális éves összege jelenleg az előzetes hozzájárulások összegének háromszorosára korlátozódik. A 806/2014/EU rendelet 69. cikkének (1) bekezdésében említett kezdeti felhalmozási időszakot követően az ilyen előzetes hozzájárulások – az Egységes Szanálási Alap alkalmazásán kívüli körülmények között – csak a biztosított betétek szintjének változásaitól függnek, és ezért valószínűleg kis mértékűek lesznek. Ha a rendkívüli utólagos hozzájárulások maximális összegét az előzetes hozzájárulásokra alapozzuk, az drasztikusan korlátozhatja az Egységes Szanálási Alap utólagos hozzájárulások beszedésére irányuló lehetőségét, ezáltal csökkentve intézkedési képességét. Ennek elkerülése érdekében más határértéket kell megállapítani, és a rendkívüli utólagos hozzájárulások lehívható maximális összegét az Egységes Szanálási Alap célszintjének háromszor egynyolcadában kell megállapítani.

(40) Az Egységes Szanálási Alap felhasználható a vagyonértékesítési eszköz vagy az áthidaló intézményi eszköz alkalmazásának támogatására, amelynek során szanálási alatt álló intézmény eszközeit, jogait és kötelezettségeit átruházzák az átvevőre. Ebben az esetben a Testületnek az intézmény vagy szervezet fennmaradó részével szemben – annak rendes fizetésképtelenségi eljárás keretében történő későbbi felszámolása során – követelése lehet. Ez akkor fordulhat elő, ha az Egységes Szanálási Alapot olyan veszteségekkel kapcsolatban alkalmazzák, amelyeket a hitelezők egyébként viselnének, többek között az eszközökre és kötelezettségekre vonatkozó garanciák vagy az átruházott eszközök és kötelezettségek közötti különbség fedezése formájában. Annak biztosítása érdekében, hogy a fennmaradó intézmény vagy szervezet részvényesei és hitelezői ténylegesen viseljék a szanálás alatt álló intézmény veszteségeit, és a fizetésképtelenségi eljárásban nagyobb eséllyel teljesülhessenek a Testületet illető visszafizetések, a Testületnek a fennmaradó intézménnyel vagy

szervezettel szembeni említett követeléseit, valamint a Testület észszerű költségeiből eredő követeléseket a fizetésképtelenségi eljárásban ugyanolyan kielégítési sorrendben kell kezelni, mint az egyes részt vevő tagállamok nemzeti szanálásfinanszírozási rendszereinek követeléseit, amelyeknek a betétek és a betétbiztosítási rendszerek követelései előtt kell állniuk. Mivel a részvényeseknek és hitelezőknek az Egységes Szanálási Alapból a „hitelezők egyike sem járhat rosszabbul” elv megsértése miatt kifizetett kártérítések célja a szanálási intézkedés eredményeinek kompenzálása, e kompenzációk miatt a Testületnek nem keletkezhet követelése.

(41) Mivel a 806/2014/EU rendeletnek a betétbiztosítási rendszerek által a szanálásban esetlegesen betöltött szerepre vonatkozó egyes rendelkezései hasonlóak a 2014/59/EU irányelv rendelkezéseihez, a 2014/59/EU irányelv említett rendelkezéseit módosító rendelkezéseknek [Kiadóhivatal: kérjük beilleszteni a 2014/59/EU irányelvet módosító irányelv számát] a 806/2014/EU rendeletben is tükröződniük kell.

(42) Az átláthatóság kulcsfontosságú a piac integritásának, a piaci fegyelemnek és a befektetők védelmének biztosításához. Annak biztosítása érdekében, hogy a Testület képes legyen a nagyobb átláthatóságra irányuló erőfeszítések előmozdítására és az azokban való részvételre, lehetővé kell tenni, hogy a Testület közzétegye a saját elemzései, értékelései és meghatározásai – többek között a szanálhatósági értékelései – eredményeként kapott információkat, amennyiben az ilyen közzététel pénzügyi, monetáris vagy gazdaságpolitikai szempontból nem veszélyezteti a közérdek védelmét, és ha a közzétételhez kiemelkedően fontos közérdek fűződik.

(43) Ezért a 806/2014/EU rendeletet ennek megfelelően módosítani kell.

(44) A következetesség biztosítása érdekében a 806/2014/EU rendelet azon módosításait, amelyek hasonlóak a 2014/59/EU irányelv módosításaihoz … [Kiadóhivatal: kérjük beilleszteni a 2014/59/EU irányelvet módosító irányelv számát], a … [Kiadóhivatal: kérjük beilleszteni a 2014/59/EU irányelvet módosító irányelv számát] átültetési időpontjától, azaz... [Kiadóhivatal: kérjük beilleszteni a dátumot = e módosító rendelet hatálybalépésétől számított 18 hónap]-tól/-től kell alkalmazni. Nem indokolt azonban késleltetni a 806/2014/EU rendelet azon módosításainak alkalmazását, amelyek kizárólag az Egységes Szanálási Mechanizmus működésével kapcsolatosak. Ezért ezeket a módosításokat … [Kiadóhivatal, kérjük beilleszteni a dátumot = az e módosító rendelet hatálybalépésének dátumát követő 1 hónap]-tól/-től kell alkalmazni.

(45) Mivel ezen rendelet céljait, nevezetesen az intézményekre és szervezetekre vonatkozó helyreállítási és szanálási keretrendszer eredményességének és hatékonyságának javítását, a tagállamok nem tudják kielégítően megvalósítani azon kockázatok miatt, amelyeket az eltérő nemzeti megközelítések jelenthetnek az egységes piac integritására nézve, az Unió szintjén azonban a már megállapított uniós szabályok módosításával e célok jobban megvalósíthatók, az Unió – az Európai Unióról szóló szerződés 5. cikkében foglalt szubszidiaritás elvének megfelelően – intézkedéseket hozhat. Az említett cikkben foglalt arányosság elvének megfelelően ez a rendelet nem lépi túl az e célok eléréséhez szükséges mértéket,

ELFOGADTA EZT A RENDELETET:

1. cikk

A 806/2014/EU rendelet módosításai

A 806/2014/EU rendelet a következőképpen módosul:

(1) A 3. cikk (1) bekezdése a következőképpen módosul:

(a) a 24a. pont helyébe a következő szöveg lép:

„24a. »szanálás alá vonható szervezet«: valamely részt vevő tagállamban letelepedett jogi személy, amelyet a Testület vagy a nemzeti szanálási hatóság e rendelet 8. cikkével összhangban olyan szervezetként azonosított, amellyel kapcsolatban a szanálási terv szanálási intézkedésről rendelkezik;”

(b) a szöveg a következő 24d. és 24e. ponttal egészül ki:

„24d. »nem unióbeli globálisan rendszerszinten jelentős intézmény«: az 575/2013/EU rendelet 4. cikke (1) bekezdésének 134. pontjában meghatározott nem unióbeli globálisan rendszerszinten jelentős intézmény;

24e. »globálisan rendszerszinten jelentős intézménynek minősülő szervezet«: az 575/2013/EU rendelet 4. cikke (1) bekezdésének 136. pontjában meghatározott globálisan rendszerszinten jelentős intézménynek minősülő szervezet;”

(c) a 49. pont helyébe a következő szöveg lép:

„49. »hitelezői feltőkésítésbe bevonható kötelezettségek«: a 2. cikkben említett szervezet azon kötelezettségei, beleértve a számviteli céltartalékokat is, valamint elsődleges alapvető tőkeinstrumentumnak, kiegészítő alapvető tőkeinstrumentumnak vagy járulékos tőkeinstrumentumnak nem minősülő azon tőkeinstrumentumai, amelyek a 27. cikk (3) bekezdése értelmében nincsenek kizárva a hitelezői feltőkésítési eszköz alkalmazási köréből;”.

(2) a 4. cikk a következő (1a) bekezdéssel egészül ki:

„(1a) A tagállamok a lehető leghamarabb tájékoztatják a Testületet az 1024/2013/EU rendelet 7. cikke szerinti, az EKB-val való szoros együttműködésre irányuló kérésükről.

Az 1024/2013/EU rendelet 7. cikke szerinti értesítést követően és a szoros együttműködés kialakítása előtt a tagállamok minden olyan információt megadnak a területükön letelepedett szervezetekre és csoportokra vonatkozóan, amelyre a Testületnek szüksége lehet az e rendelettel és a megállapodással rá ruházott feladatok előkészítéséhez.”

(3) A 7. cikk a következőképpen módosul:

(a) a (3) bekezdés negyedik albekezdésének első mondata helyébe a következő szöveg lép:

„Az e bekezdésben említett feladatok teljesítése során a nemzeti szanálási hatóságok e rendelet vonatkozó rendelkezéseit alkalmazzák. Az 5. cikk (2) bekezdésében, a 6. cikk (5) bekezdésében, a 8. cikk (6), (8), (12) és (13) bekezdésében, a 10. cikk (1)–(10) bekezdésében, a 10a. cikkben, a 11–14. cikkben, a 15. cikk (1), (2) és (3) bekezdésében, a 16. cikkben, a 18. cikk (1), (1a), (2) és (6) bekezdésében, a 20. cikkben, a 21. cikk (1)–(7) bekezdésében, a 21. cikk (8) bekezdésének második albekezdésében, a 21. cikk (9) és (10) bekezdésében, a 22. cikk (1), (3) és (6) bekezdésében, a 23. és 24. cikkben, a 25. cikk (3) bekezdésében, a 27. cikk (1)–(15) bekezdésében, a 27. cikk (16) bekezdése második albekezdésének második mondatában, harmadik albekezdésében, negyedik albekezdésének első, harmadik és negyedik mondatában, valamint a 32. cikkben a Testületre történő hivatkozásokat – az e

bekezdés első albekezdésében említett csoportok és szervezetek tekintetében – a nemzeti szanálási hatóságokra történő hivatkozásoknak kell tekinteni.”;

(b) az (5) bekezdés a következőképpen módosul:

i. a „12. cikk (2) bekezdése” szövegrész helyébe a „12. cikk (3) bekezdése” szövegrész lép;

ii. a bekezdés a következő albekezdéssel egészül ki:

„Az első albekezdésben említett értesítés hatálybalépését követően a részt vevő tagállamok dönthetnek úgy, hogy a területükön letelepedett, a (2) bekezdésben említettektől eltérő szervezetekkel és csoportokkal kapcsolatos feladatok ellátásáért viselt felelősséget vissza kell adni a nemzeti szanálási hatóságoknak, amely esetben az első albekezdés már nem alkalmazandó. Azok a tagállamok, amelyek élni kívánnak ezzel a lehetőséggel, értesítik erről a Testületet és a Bizottságot. Ez az értesítés az *Európai Unió Hivatalos Lapjában* való kihirdetésének napján lép hatályba.”

(4) A 8. cikk a következőképpen módosul:

(a) a (2) bekezdés a következő albekezdéssel egészül ki:

„A Testület utasíthatja a nemzeti szanálási hatóságokat a 2014/59/EU irányelv 10. cikkének (8) bekezdésében említett hatáskörök gyakorlására. A nemzeti szanálási hatóságoknak az e rendelet 29. cikkének megfelelően kell végrehajtaniuk a Testület utasításait.”;

(b) a (10) bekezdés a következő albekezdéssel egészül ki:

„Az első albekezdés b) pontjában említett, szanálás alá vonható szervezetnek nem minősülő leányvállalatok tekintetében meghozandó intézkedések azonosításakor a Testület egyszerűsített megközelítést alkalmazhat, amennyiben ez a megközelítés nem befolyásolja negatívan a csoport szanálhatóságát, figyelembe véve a leányvállalat méretét, kockázati profilját, a kritikus funkciók hiányát és a csoportszintű szanálási stratégiát.”;

(c) a cikk a következő (14) bekezdéssel egészül ki:

„(14) A Testület nem fogadhat el szanálási terveket az (1) bekezdésben említett szervezetekre és csoportokra vonatkozóan, amennyiben a 22. cikk (5) bekezdése alkalmazandó, vagy ha a szervezetet vagy csoportot a 2014/59/EU irányelv 32b. cikke alapján az alkalmazandó nemzeti jognak megfelelően felszámolják.”

(5) a 10. cikk a következőképpen módosul:

(a) a (4) bekezdés negyedik albekezdésében az „első albekezdésben” szövegrész helyébe a „harmadik albekezdésben” szöveg lép;

(b) a (7) bekezdésben az „intézménynek vagy az anyavállalatnak címzett” szövegrész helyébe az „a szervezetnek vagy az anyavállalatnak címzett” szöveg, az „intézmény üzleti modelljére gyakorolt hatást” szövegrész helyébe pedig „a szervezet vagy a csoport üzleti modelljére gyakorolt hatást” szöveg lép;

(c) a (10) bekezdés a következőképpen módosul:

i. a második albekezdésben az „intézmény” szó helyébe az „érintett szervezet” kifejezés lép;

ii. a harmadik albekezdésben az „intézményre” szó helyébe a „szervezetre” szó lép;

iii. a bekezdés a következő albekezdéssel egészül ki:

„Amennyiben az érintett szervezet által javasolt intézkedések hatékonyan csökkentik vagy kiküszöbölik a szanálhatóság akadályait, a Testület az EKB-val vagy az érintett illetékes nemzeti hatósággal és adott esetben a kijelölt makroprudenciális hatósággal folytatott konzultációt követően határozatot hoz. A határozatban jelezni kell, hogy a javasolt intézkedések hatékonyan csökkentik vagy kiküszöbölik a szanálhatóság akadályait, és utasítani kell a nemzeti szanálási hatóságokat, hogy kötelezzék az intézményt, az anyavállalatot vagy az érintett csoport bármely leányvállalatát a javasolt intézkedések végrehajtására.”

(6) a 10a. cikk a következőképpen módosul:

(a) az (1) bekezdés bevezető szövegrésze helyébe a következő szöveg lép:

„(1) Ha a szervezet abban a helyzetben van, hogy egyszerre teljesíti a kombinált pufferkövetelményt és a 2013/36/EU irányelv 141a. cikke (1) bekezdésének a), b) és c) pontjában említett minden követelményt, de az az e rendelet 12d. és 12e. cikkében említett követelményekkel együtt vizsgálva nem teljesíti a kombinált pufferkövetelményt, amennyiben azt az e rendelet 12a. cikke (2) bekezdésének a) pontjának megfelelően számítják ki, akkor a Testületnek hatáskörrel kell rendelkeznie arra, hogy e cikk (2) és (3) bekezdésével összhangban annak megtiltására utasítsa a nemzeti szanálási hatóságot, hogy a szervezet több nyereséget fizessen ki a szavatolótőkére és a leírható, illetve átalakítható kötelezettségekre vonatkozó minimumkövetelményhez kapcsolódó, az e cikk (4) bekezdésének megfelelően számított maximálisan feloszthatóösszegnél (M-MDA) az alábbi intézkedések bármelyike révén:”;

(b) a cikk a következő (7) bekezdéssel egészül ki:

„(7) Amennyiben valamely szervezet esetében a kombinált pufferkövetelményt nem ugyanazon az alapon kell meghatározni, mint amely alapján a szervezetnek meg kell felelnie a 12d. és 12e. cikkben említett követelményeknek, úgy a Testületnek az e cikk (1)–(6) bekezdésének alkalmazásakor a kombinált pufferkövetelménynek az (EU) 2021/1118 felhatalmazáson alapuló bizottsági rendelet* szerinti becslését kell alapul vennie. A 2013/36/EU irányelv 128. cikkének negyedik bekezdése alkalmazandó.

A Testület az első albekezdésben említett becsült kombinált pufferkövetelményt belefoglalja az e rendelet 12d. és 12e. cikkében említett követelményeket meghatározó határozatába. A szervezetnek a becsült kombinált pufferkövetelményt a 2014/59/EU irányelv 45i. cikke (3) bekezdésében említett információkkal együtt nyilvánosan hozzáférhetővé kell tennie.

---

* A Bizottság (EU) 2021/1118 felhatalmazáson alapuló rendelete (2021. március 26.) a 2014/59/EU európai parlamenti és tanácsi irányelvnek a szanálási hatóságok által a szanálás alá vonható csoport konszolidált szintjén a szanálás alá vonható szervezetekre vonatkozó, a 2013/36/EU európai parlamenti és tanácsi irányelv 104a. cikkében említett követelmények és a kombinált pufferkövetelmények becsléséhez – amennyiben az említett irányelv értelmében maga a szanálás alá vonható csoport nem tartozik az említett követelmények hatálya alá – alkalmazandó módszereket részletesen meghatározó szabályozástechnikai standardok tekintetében történő kiegészítéséről (HL L 241., 2021.7.8., 1. o.).”

(7) a 12. cikk a következő (8) bekezdéssel egészül ki:

„(8) A Testület felel az 575/2013/EU rendelet 77. cikkének (2) bekezdésében és 78a. cikkében említett engedélyeknek az e cikk (1) bekezdésében említett szervezetek részére történő megadásáért. A Testület határozatának címzettje az érintett szervezet.”

(8) A 12a. cikk (1) bekezdése helyébe a következő szöveg lép:

„(1) A Testületnek és a nemzeti szanálási hatóságoknak biztosítaniuk kell, hogy a 12. cikk (1) és (3) bekezdésében említett szervezetek mindenkor teljesítsék a szavatolótőkére és a leírható, illetve átalakítható kötelezettségekre vonatkozó követelményeket, amennyiben azt a Testület e cikkel és a 12b–12i. cikkel összhangban előírja, és a Testület által előírtak szerint.”

(9) A 12c. cikk a következőképpen módosul:

(a) ez a rendelkezés a magyar nyelvi változatot nem érinti;

(b) a (7) bekezdés bevezető mondatában a „(3) bekezdésében” szövegrész helyébe a „(4) bekezdésében” szöveg, a „globálisan rendszerszinten jelentős intézmények” szövegrész helyébe pedig a „globálisan rendszerszinten jelentős intézménynek minősülő szervezetek” szöveg lép;

(c) a (8) bekezdés a következőképpen módosul:

i. ez a rendelkezés a magyar nyelvi változatot nem érinti;

ii. a második albekezdés c) pontjában a „globálisan rendszerszinten jelentős intézmény” szövegrész helyébe a „globálisan rendszerszinten jelentős intézménynek minősülő szervezet” szöveg lép;

(d) a cikk a következő (10) bekezdéssel egészül ki:

„(10) A Testület engedélyezheti a szanálás alá vonható szervezetek számára, hogy az (1) és (3) bekezdésben említett szavatolótőke vagy kötelezettségek felhasználásával teljesítsék a (4), (5) és (7) bekezdésben említett követelményeket, amennyiben az alábbi feltételek mindegyike teljesül:

(a) a globálisan rendszerszinten jelentős intézménynek minősülő szervezetek, illetve a 12d. cikk (4) vagy (5) bekezdésének hatálya alá tartozó szanálás alá vonható szervezetek esetében a Testület nem csökkentette az e cikk (4) bekezdésében említett követelményt az említett bekezdés első albekezdése alapján;

(b) az e cikk (1) bekezdésében említett kötelezettségek, amelyek nem felelnek meg az 575/2013/EU rendelet 72b. cikke (2) bekezdésének d)

pontjában említett feltételnek, megfelelnek az említett rendelet 72b. cikke (4) bekezdésének b)–e) pontjában meghatározott feltételeknek.”

(10) A 12d. cikk (3) bekezdésének nyolcadik albekezdésében és (6) bekezdésének nyolcadik albekezdésében a „kritikus gazdasági funkcióit” szövegrész helyébe a „kritikus funkcióit” szöveg lép.

(11) A szöveg a következő 12da. cikkel egészül ki:

„*12da. cikk*

A szavatolótőkére és a leírható, illetve átalakítható kötelezettségekre vonatkozó minimumkövetelmények meghatározása a piacról való kivonuláshoz vezető átruházási stratégiák esetében

(1) Amennyiben a 12d. cikket olyan szanálás alá vonható szervezetre alkalmazzák, amelynek az előnyben részesített szanálási stratégiája elsősorban a vagyonértékesítési eszköz vagy az áthidaló intézményi eszköz alkalmazását és a piacról való kivonulását irányozza elő, a Testület a 12d. cikk (3) bekezdésében előírt feltőkésítési összeget arányos módon, adott esetben a következő kritériumok alapján határozza meg:

(a) a szanálás alá vonható szervezet mérete, üzleti modellje, finanszírozási modellje és kockázati profilja, valamint annak a piacnak a mélysége, amelyen a szanálás alá vonható szervezet működik;

(b) a szanálási tervben azonosított kedvezményezettre átruházandó részvények, tulajdonviszonyt megtestesítő egyéb instrumentumok, eszközök, jogok vagy kötelezettségek, figyelembe véve a következőket:

i. a szanálás alá vonható szervezet fő üzletágai és kritikus funkciói;

ii. a 27. cikk (3) bekezdése értelmében a hitelezői feltőkésítésből kizárt kötelezettségek;

iii. a 2014/59/EU irányelv 73–80. cikke szerinti hitelezői védintézkedések;

(c) a szanálás alá vonható szervezet b) pontban említett részvényeinek, tulajdonviszonyt megtestesítő egyéb instrumentumainak, eszközeinek, jogainak vagy kötelezettségeinek várható értéke és értékesíthetősége, figyelembe véve a következőket:

i. a szanálhatóságot gátló, a szanálási hatóság által azonosított bármely lényeges akadály, amely közvetlenül kapcsolódik a vagyonértékesítési eszköz vagy az áthidaló intézményi eszköz alkalmazásához;

ii. az intézmény fennmaradó részénél maradó eszközökből, jogokból vagy kötelezettségekből eredő veszteségek;

(d) az előnyben részesített szanálási stratégia előirányozza-e a szanálás alá vonható szervezet által kibocsátott részvények vagy egyéb tulajdonviszonyt megtestesítő instrumentumok átruházását, illetve a szanálás alá vonható szervezet eszközei, jogai és kötelezettségei részben vagy egészben történő átruházását;

(e) az előnyben részesített szanálási stratégia előirányozza-e az eszközelkülönítési eszköz alkalmazását.

(2) Amennyiben a szanálási terv előírja, hogy a szervezetet rendes fizetésképtelenségi eljárás vagy más egyenértékű nemzeti eljárás keretében fel kell

számolni, és a 2014/49/EU irányelv 11. cikkének (5) bekezdése szerint előirányozza a betétbiztosítási rendszer alkalmazását, a Testületnek az ezen rendelet 12d. cikke (2a) bekezdésének második albekezdésében említett értékelés elvégzésekor e cikk (1) bekezdését is figyelembe kell vennie.

(3) Az (1) bekezdés alkalmazása nem eredményezhet magasabb összeget, mint a 12d. cikk (3) bekezdésének alkalmazásából eredő összeg."

(12) A 12e. cikk (1) bekezdésében a „globálisan rendszerszinten jelentős intézménynek minősülő vagy globálisan rendszerszinten jelentős intézmény részét képező" szövegrész helyébe a „globálisan rendszerszinten jelentős intézménynek minősülő szervezet" szöveg lép.

(13) A 12g. cikk a következőképpen módosul:

(a) az (1) bekezdés a következőképpen módosul:

i. a második albekezdés helyébe a következő szöveg lép:

„A Testület – az illetékes hatóságokkal, köztük az EKB-val folytatott konzultációt követően – határozhat úgy, hogy alkalmazza az ebben a cikkben megállapított követelményt a 2. cikk b) pontjában említett olyan szervezetre és a 2. cikk c) pontjában említett olyan pénzügyi vállalkozásra, amely egy szanálás alá vonható szervezet leányvállalata, de önmaga nem szanálás alá vonható szervezet.";

ii. a harmadik albekezdésben az „első albekezdésétől" szövegrész helyébe az „első és második albekezdésétől" szöveg lép;

(b) a cikk a következő (4) bekezdéssel egészül ki:

„(4) Amennyiben az Unióban letelepedett leányvállalatok vagy egy EU-szintű anyavállalat és annak leányintézményei a globális szanálási stratégiával összhangban nem szanálás alá vonható szervezetek, és a 2014/59/EU irányelv 89. cikke alapján létrehozott európai szanálási kollégium tagjai egyetértenek ezzel a stratégiával, az Unióban letelepedett leányvállalatoknak vagy – összevont alapon – az EU-szintű anyavállalatnak az e cikk (2) bekezdésének a) és b) pontjában említett instrumentumoknak a következők bármelyike számára történő kibocsátásával kell megfelelniük a 12a. cikk (1) bekezdésében foglalt követelménynek:

(a) harmadik országban letelepedett legfelső szintű anyavállalatuk;

(b) a legfelső szintű anyavállalat ugyanazon harmadik országban letelepedett leányvállalatai;

(c) az e cikk (2) bekezdése a) pontjának i. alpontjában és b) pontjának ii. alpontjában meghatározott feltételek szerinti egyéb szervezetek."

(14) A 12k. cikk a következőképpen módosul:

(a) az (1) bekezdés első albekezdésének első mondata helyébe a következő szöveg lép:

„A 12a. cikk (1) bekezdésétől eltérve a Testületnek megfelelő átmeneti időszakokat kell meghatároznia a szervezetek számára, hogy azok meg tudjanak felelni a 12f. vagy a 12 g. cikkben megállapított követelményeknek, illetve adott esetben a 12c. cikk (4), (5) vagy (7) bekezdésének alkalmazásából eredő követelményeknek.";

(b) a (3) bekezdés a) pontjában „a Testület vagy a nemzeti szanálási hatóság” szövegrész helyébe „a Testület” szöveg lép;

(c) a (4) bekezdésben a „globálisan rendszerszinten jelentős intézményként” szövegrész helyébe a „globálisan rendszerszinten jelentős intézményként vagy nem unióbeli globálisan rendszerszinten jelentős intézményként” szöveg lép;

(d) az (5) és (6) bekezdésben az „a Testületnek vagy a nemzeti szanálási hatóságoknak” szövegrész helyébe az „a Testületnek” szöveg lép.

(15) A 13. cikk helyébe a következő szöveg lép:

„*13. cikk*

Korai beavatkozási intézkedések

(1) Az EKB korai beavatkozási intézkedéseket alkalmazhat, ha a 7. cikk (2) bekezdésének a) pontjában említett szervezet teljesíti az alábbi feltételek bármelyikét:

(a) a szervezet teljesíti a 2013/36/EU irányelv 102. cikkében vagy az 1024/2013/EU rendelet 16. cikkének (1) bekezdésében említett feltételeket, és az alábbiak valamelyike érvényes:

i. a szervezet nem hozta meg az EKB által előírt korrekciós intézkedéseket, beleértve a 2013/36/EU irányelv 104. cikkében, az 1024/2013/EU rendelet 16. cikkének (2) bekezdésében vagy az (EU) 2019/2034 irányelv 49. cikkében említett intézkedéseket;

ii. az EKB úgy ítéli meg, hogy a korai beavatkozási intézkedésektől eltérő korrekciós intézkedések többek között a szervezet pénzügyi helyzetének gyors és jelentős romlása miatt nem elegendőek a problémák kezeléséhez;

(b) a szervezet megsérti vagy az EKB értékelését követő 12 hónapon belül valószínűleg megsérti a 2014/65/EU irányelv II. címében, a 600/2014/EU rendelet 3–7. cikkében, 14–17. cikkében vagy 24., 25. és 26. cikkében, vagy ezen rendelet 12f. vagy 12g. cikkében meghatározott követelményeket.

Az EKB egyéb előzetes korrekciós intézkedések – többek között a 2013/36/EU irányelv 104. cikkében vagy az 1024/2013/EU rendelet 16. cikkének (2) bekezdésében említett hatáskörök gyakorlása – nélkül is megállapíthatja, hogy az első albekezdés a) pontjának ii. alpontjában említett feltétel teljesül.

(2) Az (1) bekezdés alkalmazásában a korai beavatkozási intézkedések a következőket foglalják magukban:

(a) annak előírása , hogy a szervezet vezető testülete végezze el a következők valamelyikét:

i. hajtsa végre a helyreállítási tervben meghatározott egy vagy több rendelkezést vagy intézkedést;

ii. a 2014/59/EU irányelv 5. cikke (2) bekezdésével összhangban aktualizálja a helyreállítási tervet, amennyiben a korai beavatkozást indokoló körülmények eltérnek az eredeti helyreállítási tervben meghatározott feltételezésektől, és meghatározott időkereten belül hajtsa végre az aktualizált helyreállítási tervben meghatározott egy vagy több rendelkezést vagy intézkedést;

(b) annak előírása, hogy a szervezet vezető testülete hívja össze a szervezet részvényesi közgyűlését, illetve amennyiben a vezető testület nem tesz eleget ennek az előírásnak, a közgyűlés közvetlen összehívása, továbbá mindkét esetben a napirend megállapítása és annak előírása, hogy mérlegeljék bizonyos határozatoknak a részvényesek általi meghozatalát;

(c) annak előírása, hogy a szervezet vezető testülete, adott esetben a helyreállítási tervvel összhangban, dolgozzon ki tervet az adósság átstrukturálásáról folytatandó tárgyalásokra néhány vagy minden hitelező tekintetében;

(d) annak előírása, hogy meg kell változtatni az intézmény jogi struktúráját;

(e) annak előírása, hogy a szervezet felső vezetésének vagy vezető testületének teljes egészét vagy egyes tagjait – a 13a. cikkel összhangban – el kell mozdítani vagy le kell váltani;

(f) egy vagy több ügyvivő vagyonfelügyelő kinevezése a szervezethez a 13b. cikkel összhangban.

(3) Az EKB a kitűzött célokkal arányos, megfelelő korai beavatkozási intézkedéseket választ, figyelembe véve – egyéb releváns információk mellett – a jogsértés vagy a valószínűsíthető jogsértés súlyosságát, és a szervezet pénzügyi helyzete romlásának gyorsaságát.

(4) Az EKB a (2) bekezdésben említett minden egyes intézkedés esetében olyan határidőt határoz meg, amely lehetővé teszi az intézkedés végrehajtását és azt, hogy az EKB értékelhesse az intézkedés hatékonyságát.

(5) Amennyiben egy csoporthoz egyaránt tartoznak részt vevő tagállamokban és részt nem vevő tagállamokban letelepedett szervezetek, úgy a részt nem vevő tagállamokkal folytatott konzultáció és együttműködés céljából a részt vevő tagállamok illetékes nemzeti hatóságait – a 2014/59/EU irányelv 30. cikkével összhangban – az EKB képviseli.

Amennyiben egy csoporthoz egyaránt tartoznak részt vevő tagállamokban letelepedett szervezetek és részt nem vevő tagállamokban letelepedett leányvállalatok vagy részt nem vevő tagállamokban található jelentős fióktelepek, úgy a 13–13c. cikkben említett bármely, a csoportra vonatkozó határozatról vagy intézkedésről az EKB tájékoztatja a részt nem vevő tagállam illetékes hatóságait vagy adott esetben szanálási hatóságait.”

(16) A szöveg a következő 13a., 13b. és 13c. cikkel egészül ki:

„*13a. cikk*

A felső vezetés vagy a vezető testület leváltása

A 13. cikk (2) bekezdése e) pontjának alkalmazásában az új felső vezetést vagy vezető testületet, illetve e testületek egyes tagjait az uniós és a nemzeti joggal összhangban, az EKB jóváhagyásával kell kinevezni.

13b. cikk

Ügyvivő vagyonfelügyelő

(1) A 13. cikk (2) bekezdése f) pontjának alkalmazásában az EKB – a körülményeknek megfelelő arányosság alapján – ügyvivő vagyonfelügyelőt nevezhet ki a következő feladatok valamelyikének elvégzésére:

(a) a szervezet vezető testületének ideiglenes felváltására;

(b) abból a célból, hogy ideiglenesen együtt dolgozzon a szervezet vezető testületével.

Az EKB az ügyvivő vagyonfelügyelő kinevezésekor meghatározza az a) vagy b) pont szerinti választását.

Az első albekezdés b) pontjának alkalmazásában az EKB-nak az ügyvivő vagyonfelügyelő kinevezésekor tovább kell pontosítania a vagyonfelügyelő szerepét, feladatait és hatásköreit, valamint a szervezet vezető testületével szemben támasztott azon követelményt, hogy konkrét döntéseket vagy intézkedéseket csak az ügyvivő vagyonfelügyelővel folytatott konzultációt követően vagy a vagyonfelügyelő előzetes hozzájárulásával hozhat.

Az EKB nyilvánosságra hozza, ha ügyvivő vagyonfelügyelő kinevezésére került sor, kivéve azt az esetet, ha az ügyvivő vagyonfelügyelő nem jogosult a szervezet képviseletére.

Az ügyvivő vagyonfelügyelőnek teljesítenie kell a 2013/36/EU irányelv 91. cikkének (1), (2) és (3) bekezdésében meghatározott követelményeket. Az ügyvivő vagyonfelügyelő kinevezéséről szóló döntés szerves részeként az EKB értékeli, hogy az ügyvivő vagyonfelügyelő megfelel-e az említett követelményeknek.

(2) Az EKB az ügyvivő vagyonfelügyelő kinevezésekor a körülményekhez mérten pontosan meghatározza a vagyonfelügyelő hatásköreit. E hatáskörök közé tartozhatnak a szervezet alapszabálya és a nemzeti jogszabályok alapján a szervezet vezető testületét megillető egyes hatáskörök vagy minden hatáskör, beleértve a szervezet vezető testülete egyes igazgatási feladatainak vagy minden igazgatási feladatának az ellátásához szükséges hatásköröket. Az ügyvivő vagyonfelügyelő szervezettel kapcsolatos hatásköreinek összhangban kell lenniük a vonatkozó társasági joggal.

(3) Az EKB-nak a kinevezéskor meg kell jelölnie az ügyvivő vagyonfelügyelő szerepét és feladatait. E szerepek és feladatok kiterjedhetnek a következők mindegyikére:

(a) a szervezet pénzügyi helyzetéről való megbizonyosodás;

(b) a szervezet üzleti tevékenységének vagy üzleti tevékenysége egy részének irányítása a szervezet pénzügyi helyzetének megőrzése vagy helyreállítása céljából;

(c) intézkedések meghozatala a szervezet üzleti tevékenysége megbízható és prudens irányításának helyreállítása érdekében.

Az EKB-nak a kinevezéskor meg kell jelölnie az ügyvivő vagyonfelügyelő szerepét és feladatait érintő esetleges korlátozásokat.

(4) Az ügyvivő vagyonfelügyelő kinevezése vagy felmentése az EKB kizárólagos hatáskörébe tartozik. Az EKB bármikor bármilyen okból felmentheti az ügyvivő vagyonfelügyelőt. Az EKB az e cikknek megfelelően bármikor módosíthatja az ügyvivő vagyonfelügyelő kinevezésének a feltételeit.

(5) Az EKB előírhatja, hogy az ügyvivő vagyonfelügyelő bizonyos intézkedésekhez köteles előzetesen megkérni az EKB egyetértését. Az EKB az ilyen előírásokat vagy az ügyvivő vagyonfelügyelő kinevezésekor, vagy az ügyvivő vagyonfelügyelő kinevezésére vonatkozó feltételek módosításakor közli.

Az ügyvivő vagyonfelügyelő azonban csak az EKB előzetes egyetértésével gyakorolhatja az arra vonatkozó hatáskörét, hogy összehívja a szervezet részvényesi közgyűlését, és meghatározza a közgyűlés napirendjét.

(6) Az EKB kérésére az ügyvivő vagyonfelügyelő az EKB által meghatározott időközönként, valamint megbízatásának lejártakor minden esetben jelentéseket készít a szervezet pénzügyi helyzetéről és a megbízatása során végrehajtott intézkedésekről.

(7) Az ügyvivő vagyonfelügyelő kinevezése legfeljebb egy évre szól. Ez az időszak kivételesen megújítható, ha az ügyvivő vagyonfelügyelő kinevezésére vonatkozó feltételek továbbra is fennállnak. Az EKB meghatározza ezeket a feltételeket, és a részvényesek számára megindokolja az ügyvivő vagyonfelügyelő kinevezésének megújítását.

(8) Az e cikk betartásával, az ügyvivő vagyonfelügyelő kinevezése nem sértheti az uniós vagy nemzeti társasági jogban meghatározott, a részvényeseket megillető jogokat.

(9) Az e cikk (1)–(8) bekezdése értelmében kinevezett ügyvivő vagyonfelügyelő nem tekintendő a nemzeti jog értelmében vett árnyékvezetőnek vagy tényleges vezetőnek.

13c. cikk

A szanálás előkészítése

(1) A 7. cikk (2) bekezdésében említett szervezetek és csoportok, valamint – amennyiben teljesülnek az említett rendelkezések alkalmazásának feltételei – a 7. cikk (4) bekezdésének b) pontjában és (5) bekezdésében említett szervezetek és csoportok esetében az EKB vagy az illetékes nemzeti hatóságok késedelem nélkül értesítik a Testületet a következők bármelyikéről:

(a) az 1024/2013/EU rendelet 16. cikkének (2) bekezdésében vagy a 2013/36/EU irányelv 104. cikkének (1) bekezdésében említett bármely olyan intézkedés, amelynek meghozatalát előírják valamely szervezet vagy csoport számára;

(b) amennyiben a felügyeleti tevékenység feltárja, hogy valamely szervezet vagy csoport tekintetében teljesülnek az e rendelet 13. cikkének (1) bekezdésében vagy a 2014/59/EU irányelv 27. cikkének (1) bekezdésében meghatározott feltételek, az az értékelés, hogy ezek a feltételek teljesülnek, tekintet nélkül bármely korai beavatkozási intézkedésre;

(c) az e rendelet 13. cikkében vagy a 2014/59/EU irányelv 27. cikkében említett korai beavatkozási intézkedések bármelyikének alkalmazása.

A Testület értesíti a Bizottságot minden olyan tájékoztatásról, amelyet az első albekezdés szerint kapott.

Az EKB vagy az érintett illetékes nemzeti hatóság a Testülettel együttműködve szorosan nyomon követi az első albekezdésben említett szervezetek és csoportok helyzetét és azt, hogy azok végrehajtják-e az első albekezdés a) pontjában említett, az említett szervezetek és csoportok helyzete romlásának kezelésére irányuló intézkedéseket, valamint az első albekezdés c) pontjában említett korai beavatkozási intézkedéseket.

(2) Az EKB vagy az érintett illetékes nemzeti hatóság a lehető leghamarabb értesíti a Testületet, ha úgy ítéli meg, hogy a 7. cikk (2) bekezdésében említett valamely szervezet vagy – amennyiben teljesülnek az említett rendelkezések alkalmazásának feltételei – a 7. cikk (4) bekezdésének b) pontjában és (5) bekezdésében említett valamely szervezet tekintetében lényeges kockázata van annak, hogy a 18. cikk (4) bekezdésében említett körülmények közül egy vagy több fennáll. Az értesítésnek az alábbiakat kell tartalmaznia:

(a) az értesítés okai;

(b) a szervezet csődjét észszerű időn belül megakadályozni képes intézkedések áttekintése, ezen intézkedéseknek a szervezetre gyakorolt várható hatása a 18. cikk (4) bekezdésében említett körülmények tekintetében, valamint az intézkedések végrehajtásának várható időkerete.

Az első albekezdésben említett értesítés kézhezvételét követően a Testület az EKB-val vagy az érintett illetékes nemzeti hatósággal szorosan együttműködve értékeli, hogy a 18. cikk (1) bekezdésének b) pontjában említett feltétel értékelése szempontjából mi minősül észszerű időkeretnek, figyelembe véve a szervezet körülményei romlásának gyorsaságát, a szanálási stratégia hatékony végrehajtásának szükségességét és minden egyéb releváns megfontolást. A Testület ezt az értékelést a lehető leghamarabb közli az EKB-val vagy az érintett illetékes nemzeti hatósággal.

Az első albekezdésben említett értesítést követően az EKB vagy az érintett illetékes nemzeti hatóság és a Testület szoros együttműködésben nyomon követi a szervezet helyzetét, a vonatkozó intézkedéseknek a várható időkereten belüli végrehajtását és az egyéb releváns fejleményeket. E célból a Testület és az EKB vagy az érintett illetékes nemzeti hatóság rendszeresen, a Testület által az ügy körülményeire tekintettel meghatározott gyakorisággal ülésezik. Az EKB vagy az érintett illetékes nemzeti hatóság és a Testület haladéktalanul egymás rendelkezésére bocsát minden releváns információt.

A Testület tájékoztatja a Bizottságot minden olyan információról, amelyet az első albekezdés szerint kapott.

(3) Az EKB vagy az érintett illetékes nemzeti hatóság a Testület rendelkezésére bocsát a Testület által kért minden olyan információt, amely az alábbiak mindegyikéhez szükséges:

(a) a szanálási terv aktualizálása és a 7. cikk (2) bekezdésében említett szervezet vagy – amennyiben teljesülnek az említett rendelkezések alkalmazásának feltételei – 7. cikk (4) bekezdésének b) pontjában és (5) bekezdésében említett szervezet esetleges szanálásának előkészítése;

(b) a 20. cikk (1)–(15) bekezdésében említett értékelés elvégzése.

Amennyiben ezek az információk már nem állnak az EKB vagy az illetékes nemzeti hatóságok rendelkezésére, a Testület és az EKB, valamint az említett illetékes nemzeti hatóságok összehangoltan együttműködnek ezen információk beszerzésében. E célból az EKB-nak és az illetékes nemzeti hatóságoknak hatáskörrel kell rendelkezniük arra, hogy – többek között helyszíni ellenőrzések útján – előírják a szervezet számára az említett információk rendelkezésre bocsátását, és a Testület számára történő eljuttatását.

(4) A Testület hatáskörrel rendelkezik arra, hogy a 7. cikk (2) bekezdésében említett szervezetet vagy – amennyiben teljesülnek az említett rendelkezések alkalmazásának feltételei – a 7. cikk (4) bekezdésének b) pontjában és (5) bekezdésében említett szervezetet a potenciális vásárlók számára értékesítse, vagy ilyen értékesítésre vonatkozóan intézkedéseket tegyen, illetve a szervezet számára ilyen lépést előírjon, az alábbi célokból:

(a) az adott szervezet szanálásának előkészítése, a 2014/59/EU irányelv 39. cikkének (2) bekezdésében meghatározott feltételekre és az e rendelet 88. cikkében meghatározott szakmai titoktartási követelményekre is figyelemmel;

(b) tájékoztatás az e rendelet 18. cikke (1) bekezdésének b) pontjában említett feltétel Testület általi értékeléséhez.

(5) A (4) bekezdésben előírt célból a Testület hatáskörrel rendelkezik mindenekelőtt az alábbiakra:

(a) annak előírása, hogy az érintett szervezet hozzon létre olyan digitális platformot, amelyen a szervezet értékesítéséhez szükséges információk a lehetséges vásárlókkal vagy a Testület által megbízott tanácsadókkal és értékelőkkel megoszthatók;

(b) annak előírása, hogy az illetékes nemzeti szanálási hatóság készítsen előzetes szanálási programot az érintett szervezet számára.

(6) Az e rendelet 13. cikkének (1) bekezdésében vagy a 2014/59/EU irányelv 27. cikkének (1) bekezdésében meghatározott feltételek teljesülésének megállapítása és korai beavatkozási intézkedések előzetes elfogadása nem szükséges feltétele annak, hogy a Testület felkészüljön a szervezet szanálására, vagy gyakorolja az e cikk (4) és (5) bekezdésében említett hatásköröket.

(7) A Testület haladéktalanul tájékoztatja a Bizottságot, az EKB-t, az érintett illetékes nemzeti hatóságokat és az érintett nemzeti szanálási hatóságokat a (4) és (5) bekezdés alapján hozott intézkedésekről.

(8) Az EKB, az illetékes nemzeti hatóságok, a Testület és az érintett nemzeti szanálási hatóságok szorosan együttműködnek:

(a) az (1) bekezdés első albekezdésének a) pontjában említett, a szervezet és csoport helyzete romlásának kezelésére irányuló intézkedések, valamint az (1) bekezdés első albekezdésének c) pontjában említett intézkedések meghozatalának mérlegelésekor;

(b) a (4) és (5) bekezdésben említett intézkedések bármelyikének mérlegelésekor;

(c) az ezen albekezdés a) és b) pontjában említett intézkedések végrehajtása során.

Az EKB, az illetékes nemzeti hatóságok, a Testület és az érintett nemzeti szanálási hatóságok biztosítják, hogy ezek az intézkedések és fellépések következetesek, összehangoltak és hatékonyak legyenek.”

(17) A 14. cikk (2) bekezdésének c) és d) pontja helyébe a következő szöveg lép:

„c) az állami források védelme a rendkívüli állami pénzügyi támogatásra támaszkodás minimalizálása révén, különösen ha azt valamely tagállam költségvetéséből nyújtják;

d) a betétesek védelme a betétbiztosítási rendszerek veszteségeinek minimalizálása mellett, valamint a 97/9/EK irányelv hatálya alá tartozó befektetők védelme;”.

(18) A 16. cikk (2) bekezdésének helyébe a következő szöveg lép:

„(2) A Testületnek szanálási intézkedést kell hoznia a 2. cikk b) pontjában említett valamely anyavállalat vonatkozásában, ha a 18. cikk (1) bekezdésében meghatározott feltételek teljesülnek.

E célból a 2. cikk b) pontjában említett anyavállalatot az alábbi körülmények bármelyike esetén fizetésképtelennek vagy valószínűleg fizetésképtelenné válónak kell tekinteni:

(a) az anyavállalat teljesíti a 18. cikk (4) bekezdésének b), c) vagy d) pontjában meghatározott egy vagy több feltételt;

(b) az anyavállalat súlyosan megsérti, illetve objektív tényezők arra utalnak, hogy a közeljövőben súlyosan meg fogja sérteni az 575/2013/EU rendeletben vagy a 2013/36/EU irányelvet átültető nemzeti jogszabályokban meghatározott alkalmazandó követelményeket.”

(19) A 18. cikk a következőképpen módosul:

(a) az (1), (1a), a (2) és a (3) bekezdés helyébe a következő szöveg lép:

„(1) A Testület csak akkor fogad el a (6) bekezdés szerint szanálási programot a 7. cikk (2) bekezdésében említett szervezetek, valamint – amennyiben teljesülnek az említett rendelkezések alkalmazásának feltételei – a 7. cikk

(4) bekezdésének b) pontjában és (5) bekezdésében említett szervezetek vonatkozásában, ha a második albekezdés szerinti tájékoztatás kézhezvétele esetén vagy saját kezdeményezésére az ügyvezetői testülete úgy értékeli, hogy az alábbi feltételek mindegyike teljesül:

(a) a szervezet fizetésképtelen, vagy valószínűleg fizetésképtelenné válik;

(b) az időzítést, a szanálási stratégia hatékony végrehajtásának szükségességét és más releváns körülményeket is figyelembe véve észszerűen nem várható, hogy a szervezet vonatkozásában hozott bármilyen alternatív magánszektorbeli intézkedéssel – ideértve az intézményvédelmi rendszerben hozott intézkedéseket – felügyeleti intézkedéssel, korai beavatkozási intézkedésekkel vagy a releváns tőkeinstrumentumoknak és leírható, illetve átalakítható kötelezettségeknek a 21. cikk (1) bekezdése szerinti leírásával vagy átalakításával észszerű időn belül megelőzhető lenne a szervezet fizetésképtelensége;

(c) a szanálási intézkedésre az (5) bekezdés szerint közérdekből van szükség.

Az első albekezdés a) pontjában említett feltétel értékelését – a Testülettel folytatott konzultációt követően – a 7. cikk (2) bekezdésének a) pontjában említett szervezetek esetében az EKB, illetve a 7. cikk (2) bekezdésének b) pontjában, a 7. cikk (3) bekezdésének második albekezdésében, a 7. cikk (4) bekezdésének b) pontjában és a 7. cikk (5) bekezdésében említett szervezetek esetében az érintett illetékes nemzeti hatóság végzi el. A Testület ügyvezetői testülete csak azt követően végezhet ilyen értékelést, hogy tájékoztatta az EKB-t vagy az érintett illetékes nemzeti hatóságot az ilyen értékelés elvégzésére irányuló szándékáról, és csak akkor, ha az EKB vagy az érintett illetékes nemzeti hatóság az információ kézhezvételétől számított három naptári napon belül saját maga nem készít ilyen értékelést. Az EKB vagy az érintett illetékes nemzeti hatóság – a Testületnek az első albekezdés a) pontjában említett feltétel értékelésére irányuló szándékáról szóló tájékoztatást megelőzően vagy azt követően – késedelem nélkül a Testület rendelkezésére bocsát minden olyan releváns információt, amelyet a Testület az értékelésének megalapozásához bekér.

Amennyiben az EKB vagy az érintett illetékes nemzeti hatóság úgy ítélte meg, hogy az első albekezdés a) pontjában említett feltétel az első albekezdésben említett valamely szervezet tekintetében teljesül, erről az értékelésről késedelem nélkül tájékoztatja a Bizottságot és a Testületet.

Az első albekezdés b) pontjában említett feltétel teljesülésének értékelését a Testület ügyvezetői testülete az EKB-val vagy az érintett illetékes nemzeti hatósággal szoros együttműködésben végzi el. Az EKB vagy az érintett illetékes nemzeti hatóság minden olyan releváns információt késedelem nélkül a Testület rendelkezésére bocsát, melyet a Testület az értékelésének megalapozása érdekében bekér. Az EKB vagy az érintett illetékes nemzeti hatóság arról is tájékoztathatja a Testületet, hogy megítélése szerint az első albekezdés b) pontjában meghatározott feltétel teljesül.

(1a) A Testület valamely központi szerv és annak valamennyi tartósan kapcsolt, ugyanazon szanálás alá vonható csoporthoz tartozó hitelintézete vonatkozásában az (1) bekezdéssel összhangban abban az esetben fogadhat el

szanálási programot, ha a központi szerv és annak valamennyi tartósan kapcsolt hitelintézete, vagy az a szanálás alá vonható csoport, amelyhez tartoznak, összességében teljesíti az (1) bekezdés első albekezdésében meghatározott feltételeket.

(2) Azon esetek sérelme nélkül, ahol az EKB úgy határozott, hogy az 1024/2013/EU rendelet 6. cikke (5) bekezdésének b) pontja értelmében a hitelintézetek tekintetében a felügyeleti feladatokat közvetlenül látja el, a 7. cikk (3) bekezdésében említett szervezetre vagy csoportra vonatkozó, az (1) bekezdés szerinti tájékoztatás kézhezvétele esetén a Testület késedelem nélkül tájékoztatja az EKB-t vagy az érintett illetékes nemzeti hatóságot az (1) bekezdés negyedik albekezdésében említett értékelésről.

(3) A szanálási intézkedésnek nem előfeltétele az 1024/2013/EU rendelet 16. cikke, a 2014/59/EU irányelv 27. cikke, az e rendelet 13. cikke, illetve a 2013/36/EU irányelv 104. cikke szerinti intézkedés előzetes meghozatala.”;

(b) a (4) bekezdés a következőképpen módosul:

i. az első albekezdésben a d) pont helyébe a következő szöveg lép:

„d) a szervezet rendkívüli állami pénzügyi támogatást igényel, kivéve, ha az ilyen támogatást a 18a. cikk (1) bekezdésében említett valamelyik formában nyújtják.”;

ii. a második és a harmadik albekezdést el kell hagyni;

(c) az (5) bekezdés helyébe a következő szöveg lép:

„(5) Az (1) bekezdés c) pontjának alkalmazásában egy szanálási intézkedés akkor szolgálja a közérdeket, ha szükséges a 14. cikkben említett egy vagy több szanálási cél megvalósításához és azokkal arányos, továbbá az intézmény rendes fizetésképtelenségi eljárás keretében történő felszámolása révén ezek a szanálási célok nem valósulnának meg hatékonyabban.

Az első albekezdésben említett értékelés elvégzésekor a Testület – az értékelés időpontjában rendelkezésére álló információk alapján – figyelembe veszi és összehasonlítja az összes olyan rendkívüli állami pénzügyi támogatást, amely az alkalmazandó nemzeti joggal összhangban szanálás és felszámolás esetén az észszerű elvárások szerint a szervezet számára nyújtható.”;

(d) a (7) bekezdés második albekezdésének helyébe a következő szöveg lép:

„A szanálási programnak a Testület általi továbbítását követő 24 órán belül a Bizottság vagy támogatja a szanálási programot, vagy kifogást emel ellene a szanálási program diszkrecionális szempontjaira vonatkozóan az e bekezdés harmadik albekezdésében nem említett esetekben, vagy az állami támogatás, illetve az Alapból nyújtott támogatás javasolt felhasználására tekintettel, amely nem minősül a belső piaccal összeegyeztethetőnek.”;

(e) a cikk a következő (11) bekezdéssel egészül ki:

„(11) Amennyiben az (1) bekezdés a) és b) pontjában említett feltételek teljesülnek, a Testület utasíthatja a nemzeti szanálási hatóságokat, hogy a nemzeti jogban meghatározott feltételekkel összhangban gyakorolják a 2014/59/EU irányelv 33a. cikkét átültető nemzeti jog szerinti hatásköröket. A nemzeti szanálási hatóságoknak a 29. cikknek megfelelően kell végrehajtaniuk a Testület utasításait.”

(20) A szöveg a következő 18a. cikkel egészül ki:

„*18a. cikk*

Rendkívüli állami pénzügyi támogatás

(1) A 2. cikk szerinti valamely szervezet szanálási intézkedésen kívül rendkívüli állami pénzügyi támogatásban kizárólag az alábbi esetek egyikében, és azzal a feltétellel részesülhet, hogy a rendkívüli állami pénzügyi támogatás megfelel az állami támogatások uniós keretrendszerében meghatározott feltételeknek és követelményeknek:

(a) amennyiben a rendkívüli állami pénzügyi támogatást a tagállam gazdaságában bekövetkezett súlyos zavarok orvoslására vagy a pénzügyi stabilitás megőrzése érdekében az alábbi formák valamelyikében nyújtják:

i. a központi bankok által a szokásos központi banki feltételek mellett nyújtott, likviditási eszközt fedező állami garancia;

ii. állami garancia az újonnan kibocsátott kötelezettségekre;

iii. az elsődleges alapvető tőkeinstrumentumoktól eltérő szavatolótőke-instrumentumok vagy egyéb tőkeinstrumentumok megszerzése, vagy értékvesztett eszközökkel kapcsolatos intézkedések alkalmazása olyan árak, időtartam és feltételek mellett, amelyek mellett az érintett intézmény vagy szervezet semmilyen jogtalan előnyhöz sem jut, amennyiben sem a 18. cikk (4) bekezdésének a), b) vagy c) pontjában, sem a 21. cikk (1) bekezdésében említett körülmények nem állnak fenn az állami támogatás nyújtásának időpontjában;

(b) amennyiben a rendkívüli állami pénzügyi támogatást a hitelintézet pénzügyi stabilitásának és hosszú távú életképességének megőrzése érdekében, a 2014/49/EU irányelv 11a. és 11b. cikkében meghatározott feltételeknek megfelelően, a betétbiztosítási rendszer beavatkozása formájában nyújtják, feltéve, hogy a 18. cikk (4) bekezdésében említett körülmények egyike sem áll fenn;

(c) amennyiben a rendkívüli állami pénzügyi támogatást az intézménynek a 2014/59/EU irányelv 32b. cikke szerinti felszámolásával összefüggésben, és a 2014/49/EU irányelv 11. cikkének (5) bekezdésében meghatározott feltételekkel összhangban, a betétbiztosítási rendszer beavatkozása formájában nyújtják;

(d) amennyiben a rendkívüli állami pénzügyi támogatást az intézménynek vagy szervezetnek a 2014/59/EU irányelv 32b. cikke szerinti felszámolásával összefüggésben, az EUMSZ 107. cikkének (1) bekezdése szerinti állami támogatás formájában nyújtják, és az nem minősül a betétbiztosítási rendszer által a 2014/49/EU irányelv 11. cikkének (5) bekezdése alapján nyújtott támogatásnak.

(2) Az (1) bekezdés a) pontjában említett támogatási intézkedések megfelelnek az alábbiak feltételek mindegyikének:

(a) az intézkedések az EKB vagy az érintett illetékes nemzeti hatóság által fizetőképesnek minősített szervezetekre korlátozódnak;

(b) az intézkedések elővigyázatossági és ideiglenes jellegűek, az EKB vagy az érintett illetékes nemzeti hatóság által jóváhagyott, előre meghatározott

exitstratégián alapulnak, és tartalmazzák az intézkedésekkel kapcsolatos, egyértelműen meghatározott megszűnési időpontot, értékesítési időpontot vagy visszafizetési ütemtervet;

(c) az intézkedések arányban állnak a súlyos zavar következményeinek orvoslásával vagy a pénzügyi stabilitás megőrzésével;

(d) az intézkedéseket nem használják fel a szervezetnél felmerült vagy a közeljövőben várhatóan felmerülő veszteségek ellentételezésére.

Az első albekezdés a) pontjának alkalmazásában egy szervezet akkor tekintendő fizetőképesnek, ha az EKB vagy az érintett illetékes nemzeti hatóság arra a következtetésre jutott, hogy az 575/2013/EU rendelet 92. cikkének (1) bekezdésében, a 2013/36/EU irányelv 104a. cikkében, az (EU) 2019/2033 rendelet 11. cikkének (1) bekezdésében, az (EU) 2019/2034 irányelv 40. cikkében említett követelményeket, illetve a nemzeti vagy az uniós jog releváns, alkalmazandó előírásait nem sértették meg, illetve valószínűleg az elkövetkező 12 hónapban nem fogják megsérteni.

Az első albekezdés d) pontjának alkalmazásában az érintett illetékes hatóságnak számszerűsítenie kell a szervezetnél felmerült vagy várhatóan felmerülő veszteségeket. A számszerűsítés alapja legalább az intézmény mérlege, feltéve, hogy a mérleg megfelel az alkalmazandó számviteli szabályoknak és standardoknak, és ezt a megfelelést egy független külső könyvvizsgáló megerősítette, illetve adott esetben a számszerűsítés alapulhat az EKB, az EBH vagy a nemzeti hatóságok által elvégzett eszközminőség-vizsgálatokon, vagy adott esetben az EKB vagy az érintett illetékes nemzeti hatóság által végzett helyszíni ellenőrzéseken.

Az (1) bekezdés a) pontjának iii. alpontjában említett támogatási intézkedések azokra az intézkedésekre korlátozódnak, amelyeket az EKB vagy az illetékes nemzeti hatóság szükségesnek ítélt ahhoz, hogy fenn lehessen tartani a szervezet fizetőképességét annak a tőkehiánynak a kezelésével, amelyet az EKB, az EBH vagy adott esetben a nemzeti hatóságok által végzett, a nemzeti, uniós vagy az egységes felügyeleti mechanizmus egészére kiterjedő stressztesztek, illetve ezzel egyenértékű tesztek kedvezőtlen forgatókönyvében megállapítottak, és amelyet az EKB vagy az érintett illetékes hatóság megerősített.

Az (1) bekezdés a) pontjának iii. alpontjától eltérve, az elsődleges alapvető tőkeinstrumentumok megszerzése kivételesen megengedett, ha az azonosított hiány olyan jellegű, hogy bármely más szavatolótőke-instrumentum vagy egyéb tőkeinstrumentum megszerzése nem tenné lehetővé, hogy az érintett szervezet kezelje a vonatkozó stressztesztet vagy azzal egyenértékű teszt kedvezőtlen forgatókönyvében megállapított tőkehiányát. A megszerzett elsődleges alapvető tőkeinstrumentumok összege nem haladhatja meg az érintett intézmény vagy szervezet 575/2013/EU rendelet 92. cikke (3) bekezdésének megfelelően számított teljes kockázati kitettségértékének 2 %-át.

Abban az esetben, ha az (1) bekezdés a) pontjában említett támogatási intézkedések bármelyikével összefüggésben nem kerül sor az ilyen intézkedés meghozatalakor meghatározott exitstratégia feltételeinek megfelelő visszaváltásra, visszafizetésre vagy más módon történő megszüntetésre, az EKB-nak vagy az érintett illetékes nemzeti hatóságnak meg kell állapítania, hogy az említett támogatási intézkedések kedvezményezett intézménye vagy szervezete tekintetében teljesül a 18. cikk (1) bekezdésének a) pontjában meghatározott feltétel, és erről az értékelésről a 18. cikk

(1) bekezdésének harmadik albekezdésével összhangban tájékoztatnia kell a Bizottságot és a Testületet.”

(21) A 19. cikk a következőképpen módosul:

(a) az (1) bekezdés helyébe a következő szöveg lép:

„(1) Ha a szanálási intézkedés az EUMSZ 107. cikkének (1) bekezdése szerinti állami támogatás vagy az Alapból származó, e cikk (3) bekezdése szerinti támogatás nyújtásával jár, akkor az e rendelet 18. cikkének (6) bekezdésében említett szanálási program addig nem léphet hatályba, amíg a Bizottság az ilyen támogatás igénybevételének a belső piaccal való összeegyeztethetősége tekintetében pozitív vagy feltételes határozatot nem hoz, illetve határozatban nem közli, hogy nem emel kifogást a támogatás ellen. A Bizottság legkésőbb akkor hozza meg az állami támogatás vagy az Alapból nyújtott támogatás felhasználásának a belső piaccal való összeegyeztethetőségére vonatkozó határozatot, amikor a 18. cikk (7) bekezdésének második albekezdése alapján jóváhagyja vagy kifogásolja a szanálási programot, vagy ha a 18. cikk (7) bekezdésének ötödik albekezdésében említett 24 óra időtartam lejár, attól függően, hogy melyik következik be korábban.

Az e rendelet 18. cikkében rájuk ruházott feladatok ellátása során az uniós intézményeknek olyan szervezeti intézkedéseket kell tenniük, amelyek biztosítják, hogy függetlenül működhessenek, továbbá elkerülhető legyen az említett feladataik ellátása és az egyéb funkcióik közötti esetleges összeférhetetlenség, és megfelelő módon nyilvánosságra hozzák az e tekintetben a belső szervezetükre vonatkozó valamennyi releváns információt.”;

(b) a (3) bekezdés helyébe a következő szöveg lép:

„(3) Amint a Testület úgy ítéli meg, hogy szükség lehet az Alap igénybevételére, informálisan, haladéktalanul és bizalmas módon felveszi a kapcsolatot a Bizottsággal az Alap lehetséges igénybevételének megvitatása céljából, beleértve az igénybevétellel kapcsolatos jogi és gazdasági szempontokat is. A Testület – amint kellően megbizonyosodott arról, hogy a tervezett szanálási program az Alapból származó támogatás igénybevételét vonja maga után – hivatalosan értesíti a Bizottságot az Alap javasolt igénybevételéről. Az értesítésnek tartalmaznia kell minden olyan információt, amelyre a Bizottságnak szüksége van az e bekezdés szerinti értékelés elvégzéséhez, és amely a Testület a birtokában van, vagy amelynek megszerzésére a Testület e rendelettel összhangban hatáskörrel rendelkezik.

Az első albekezdésben említett értesítés kézhezvételét követően a Bizottság megvizsgálja, hogy az Alap igénybevétele ténylegesen vagy potenciálisan torzítaná-e a versenyt azáltal, hogy olyan előnyben részesítené a kedvezményezettet vagy bármely más vállalkozást, amely a tagállamok közötti kereskedelem esetleges érintettsége miatt összeegyeztethetetlen lenne a belső piaccal. A Bizottság az Alap igénybevételére az állami támogatások alkalmazása tekintetében az EUMSZ 107. cikkében megállapított kritériumokat alkalmazza. A Testület a Bizottság rendelkezésére bocsátja a birtokában lévő vagy a Testület által e rendelettel összhangban megszerezhető, és az értékelés elvégzéséhez a Bizottság által szükségesnek ítélt információkat.

A Bizottság az értékelést az EUMSZ 109. cikke alapján elfogadott valamennyi vonatkozó rendelet, a Bizottság valamennyi kapcsolódó és vonatkozó közleménye és iránymutatása, valamint a Bizottság által a Szerződések állami támogatásra vonatkozó, az értékelés időpontjában hatályos szabályainak alkalmazásában elfogadott valamennyi intézkedés figyelembevételével végzi el. Ezen intézkedések alkalmazása során a támogatás bejelentéséért felelős tagállamra utaló hivatkozásokat a Testületre kell vonatkoztatni, és az egyéb szükséges módosításokat is figyelembe kell venni.

A Bizottság határozatot hoz arról, hogy az Alap igénybevétele összeegyeztethető-e a belső piaccal, és a határozatot a Testületnek és az érintett tagállam vagy tagállamok nemzeti szanálási hatóságainak címezi. A határozatot befolyásolhatják a kedvezményezettel kapcsolatos feltételek, kötelezettségvállalások vagy kötelezettségek, és figyelembe kell venni, hogy a Testületnek időben végre kell hajtania a szanálási intézkedést.

A határozat emellett az összeegyeztethetőség nyomon követésének lehetővé tétele céljából kötelezettségeket róhat a Testületre, a részt vevő tagállam vagy az érintett tagállamok nemzeti szanálási hatóságaira vagy a kedvezményezettre is. Ez az ellenőrzést segítő megbízott vagy más független személy kijelölésére vonatkozó követelményeket is magában foglalhat. A megbízott vagy más független személy a Bizottság határozatában meghatározott feladatokat láthatja el.

Az e bekezdés alapján hozott bármely határozatot közzé kell tenni az Európai Unió Hivatalos Lapjában.

A Bizottság a Testületnek címzett elutasító határozatot is kiadhat, amelyben úgy dönt, hogy az Alap javasolt igénybevétele összeegyeztethetetlen lenne a belső piaccal, és a Testület által javasolt formában nem hajtható végre. E határozat kézhezvételekor a Testület felülvizsgálja szanálási programját, és módosított szanálási programot készít.”;

(c) a (10) bekezdés helyébe a következő szöveg lép:

„(10) A (3) bekezdéstől eltérve, a Tanács – valamely tagállam vagy a Testület kérelmére – a kérelem benyújtásától számított 7 napon belül egyhangú döntéssel határozhat úgy, hogy az Alap igénybevétele összeegyeztethetőnek tekintendő a belső piaccal, amennyiben e döntést kivételes körülmények indokolttá teszik. Ha a Tanács az említett hét napon belül nem hoz határozatot, akkor az ügyben a Bizottság határoz.”

(22) A 20. cikk a következőképpen módosul:

(a) az (1) bekezdés helyébe a következő szöveg lép:

„(1) Annak megállapítása előtt, hogy teljesülnek-e a szanálás feltételei vagy a 21. cikk (1) bekezdésében említett tőkeinstrumentumok és leírható, illetve átalakítható kötelezettségek leírására, illetve átalakítására vonatkozó feltételek, a Testület gondoskodik arról, hogy a 2. cikkben említett valamely szervezet eszközeinek és kötelezettségeinek méltányos, prudens és reális értékelését minden állami hatóságtól – beleértve a Testületet, a nemzeti szanálási hatóságot és az érintett szervezet is – független személy végezze.”;

(b) a szöveg a következő (8a) bekezdéssel egészül ki:

„(8a) Amennyiben a (5) bekezdés c) és d) pontjában említett határozatok megalapozásához szükséges, az értékelőnek ki kell egészítenie a (7) bekezdés c) pontjában foglalt információkat a mérlegen kívüli eszközök és kötelezettségek – köztük a függő kötelezettségek és követelések – becsült értékével.”;

(c) a (18) bekezdés a következő d) ponttal egészül ki:

„d) azon veszteségek meghatározásakor, amelyeket a betétbiztosítási rendszer akkor szenvedett volna el, ha az intézményt rendes fizetésképtelenségi eljárás keretében számolják fel, alkalmazza a 2014/49/EU irányelv 11e. cikkében és az említett cikk alapján elfogadott felhatalmazáson alapuló jogi aktusokban említett kritériumokat és módszertant.”

(23) a 21. cikk a következőképpen módosul:

(a) az (1) bekezdés a következőképpen módosul:

i. az első albekezdés a következőképpen módosul:

– a bevezető szövegrész helyébe a következő szöveg lép:

„(1) A Testület a 18. cikkben meghatározott eljárás alapján eljárva a 7. cikk (2) bekezdésében említett szervezetek és csoportok, valamint – amennyiben teljesülnek az említett rendelkezések alkalmazására vonatkozó feltételek – a 7. cikk (4) bekezdésének b) pontjában és (5) bekezdésében említett szervezetek és csoportok vonatkozásában csak akkor gyakorolja a releváns tőkeinstrumentumok és a (7a) bekezdésben említett leírható, illetve átalakítható kötelezettségek leírására vagy átalakítására vonatkozó hatáskörét, ha a második albekezdés szerinti tájékoztatás kézhezvétele esetén vagy saját kezdeményezésére az ügyvezetői testülete úgy értékeli, hogy az alábbi feltételek közül egy vagy több teljesül:”;

– az e) pont helyébe a következő szöveg lép:

„e) a szervezet vagy a csoport rendkívüli állami pénzügyi támogatást igényel, kivéve, ha az ilyen támogatást a 18a. cikk (1) bekezdésében említett valamelyik formában nyújtják.”;

ii. a második albekezdés helyébe a következő szöveg lép:

„Az első albekezdés a)–d) pontjában említett feltételek értékelését – a 18. cikk (1) és (2) bekezdésében megállapított eljárás szerinti feladatmegosztással összhangban – a 7. cikk (2) bekezdésének a) pontjában említett szervezetek esetében az EKB, illetve a 7. cikk (2) bekezdésének b) pontjában, (4) bekezdésének b) pontjában és (5) bekezdésében említett szervezetek esetében az érintett illetékes nemzeti hatóság és a Testület ügyvezetői testülete végzi el.”;

(b) a (2) bekezdést el kell hagyni;

(c) a (3) bekezdés b) pontja helyébe a következő szöveg lép:

„b) az időzítést, a szanálás alá vonható csoport tekintetében a leírási és átalakítási hatáskör vagy szanálási stratégiája hatékony végrehajtásának szükségességét, és más releváns körülményeket is figyelembe véve, nincs

észszerű kilátás arra, hogy a releváns tőkeinstrumentumok és a (7a) bekezdésben említett leírható, illetve átalakítható kötelezettségek leírásán vagy átalakításán kívül bármilyen intézkedéssel – például alternatív magánszektorbeli intézkedésekkel, felügyeleti intézkedéssel vagy korai beavatkozási intézkedésekkel – észszerű időn belül megelőzhető lenne a szervezet vagy a csoport csődje.”;

(d) a (9) bekezdés helyébe a következő szöveg lép:

„(9) Amennyiben az (1) bekezdésben említettek közül az említett bekezdés szerinti valamely szervezet tekintetében egy vagy több teljesül, és az adott szervezet vagy az ugyanazon csoporthoz tartozó valamely szervezet tekintetében a 18. cikk (1) bekezdésében említett feltételek is teljesülnek, a 18. cikk (6), (7) és (8) bekezdésében meghatározott eljárás alkalmazandó.”

(24) A 27. cikk a következőképpen módosul:

(a) a (7) bekezdés helyébe a következő szöveg lép:

„(7) Az Alapból csak akkor nyújtható hozzájárulás a (6) bekezdés alapján, ha az alábbi feltételek mindegyike teljesül:

(a) a veszteségelvonáshoz és feltőkésítéshez – a 2014/59/EU irányelv 48. cikkének (1) bekezdése és e rendelet 21. cikkének (10) bekezdése szerinti csökkentés, leírás vagy átalakítás révén – hozzájárulást nyújtottak a részvények tulajdonosai, valamint a releváns tőkeinstrumentumok és az egyéb hitelezői feltőkésítésbe bevonható kötelezettségek tulajdonosai olyan összegben, amely a 20. cikk (1)–(15) bekezdésében előírt értékeléssel összhangban legalább a kötelezettségek – ideértve a szanálás alá vont intézmény saját szavatolótőkéjét is – összértékének 8 %-át kiteszi, adott esetben az e rendelet 79. cikke és a 2014/59/EU irányelv 109. cikke alapján a betétbiztosítási rendszer által nyújtott hozzájárulással együtt;

(b) az Alapból származó hozzájárulás a 20. cikk (1)–(15) bekezdésében előírt értékelés alapján nem haladja meg a szanálás alá vont intézmény (saját szavatolótőkéjét is tartalmazó) kötelezettségei összértékének 5 %-át.”;

(b) a (9) és (10) bekezdés helyébe a következő szöveg lép:

„(9) Az Alap hozzájárulást nyújthat a 70. cikkben említett előzetes hozzájárulásokból származó és még fel nem használt forrásokból, feltéve, hogy az alábbi feltételek mindegyike teljesül:

(a) az Alap a (6) bekezdés szerint hozzájárulást nyújtott, és annak összege elérte a (7) bekezdés b) pontjában említett 5 %-os korlátot;

(b) a betéteknél hátrébb sorolt, valamint a (3) és (5) bekezdés alapján a hitelezői feltőkésítésből ki nem zárt valamennyi kötelezettséget teljes egészében leírták vagy átalakították.

(10) Rendkívüli körülmények esetén az Alapból származó, a (9) bekezdésben említett hozzájárulás alternatívájaként vagy kiegészítéseként, amennyiben a (9) bekezdésben meghatározott feltételek teljesülnek, a Testület alternatív finanszírozási forrásokból további források bevonását kísérelheti meg.”;

(c) a (13) bekezdés második albekezdésének helyébe a következő szöveg lép:

„Az első albekezdésében említett értékelés során meg kell állapítani azt az összeget, amellyel a hitelezői feltőkésítésbe bevonható kötelezettségeket le kell írni vagy át kell alakítani a következők érdekében:

(a) a szanálás alatt álló intézmény elsődleges alapvető tőkemegfelelési mutatójának helyreállítása, vagy adott esetben az áthidaló intézmény mutatójának megállapítása, figyelembe véve a 76. cikk (1) bekezdésének d) pontja alapján az Alapból nyújtott tőke-hozzájárulást;

(b) a szanálás alatt álló intézmény vagy az áthidaló intézmény iránti piaci bizalom elégséges szinten fenntartható legyen, figyelembe véve a függő kötelezettségek fedezésének szükségességét, valamint lehetővé váljon a szanálás alatt álló intézmény számára, hogy legalább még egy évig továbbra is megfeleljen az engedélyezés feltételeinek, és folytathassa azokat a tevékenységeket, amelyekre a 2013/36/EU vagy a 2014/65/EU irányelv alapján engedéllyel rendelkezik.”

(25) A 30. cikk a következőképpen módosul:

(a) a cím helyébe a következő szöveg lép:

„**Együttműködési kötelezettség és információcsere**”;

(b) a cikk a következő (2a), (2b) és (2c) bekezdéssel egészül ki:

„(2a) A Testület, az ERKT, az EBH, az ESMA és az EIOPA szorosan együttműködnek, és egymás rendelkezésére bocsátják a feladataik ellátásához szükséges valamennyi információt.

(2b) Az EKB és a Központi Bankok Európai Rendszerének (KBER) más tagjai szorosan együttműködnek a Testülettel, és a rendelkezésére bocsátják a feladatainak ellátásához szükséges valamennyi információt, beleértve az említett bankok által az alapszabályuknak megfelelően gyűjtött információkat is. Az érintett információcserére a 88. cikk (6) bekezdését kell alkalmazni.

(2c) A 2014/49/EU irányelv 2. cikke (1) bekezdésének 18. pontjában említett kijelölt hatóságok szorosan együttműködnek a Testülettel, és a rendelkezésére bocsátják a feladatai ellátásához szükséges valamennyi információt.”;

(c) a (6) bekezdés helyébe a következő szöveg lép:

„(6) A Testület szoros együttműködésre törekszik a közvetlen állami pénzügyi támogatást finanszírozó mechanizmusokkal, többek között az Európai Pénzügyi Stabilitási Eszközzel (EFSF) és az Európai Stabilitási Mechanizmussal (ESM), különösen az alábbi helyzetekben:

(a) a 27. cikk (9) bekezdésében említett rendkívüli esetekben, és amennyiben egy ilyen mechanizmus közvetlen vagy közvetett pénzügyi támogatást nyújtott vagy előreláthatóan ilyen támogatást fog nyújtani a részt vevő tagállamokban letelepedett szervezeteknek;

(b) amennyiben a Testület a 74. cikk alapján az Alap tekintetében pénzügyi megállapodást kötött.”;

(d) a (7) bekezdés helyébe a következő szöveg lép:

„(7) Szükség esetén a Testület olyan egyetértési megállapodást köt az EKB-val és a Központi Bankok Európai Rendszerének más tagjaival, valamint a nemzeti szanálási hatóságokkal és az illetékes nemzeti hatóságokkal, amely

általánosságban tartalmazza, hogy az e cikk (2), (2a), (2b) és (4) bekezdése, valamint a 74. cikk második bekezdése értelmében miként fognak együttműködni egymással az uniós jog értelmében rájuk háruló feladatok elvégzése során. Az egyetértési megállapodást rendszeresen felülvizsgálják és a szakmai titoktartás követelményeinek megfelelően közzéteszik.”

(26) A szöveg a következő 30a. cikkel egészül ki:

„*30a. cikk*

A központi automatizált mechanizmus birtokában levő információk

(1) Az (EU) 2015/849 európai parlamenti és tanácsi irányelv** 32a. cikkével létrehozott központi automatizált mechanizmusokat működtető hatóságok a Testület kérésére tájékoztatják a Testületet azon ügyfelek számáról, amelyek esetében a 2. cikkben említett szervezet az egyetlen vagy a fő banki partner.

(2) A Testület csak eseti alapon, és csak akkor kérheti az (1) bekezdésben említett információkat, ha azok az e rendelet szerinti feladatai ellátásához szükségesek.

(3) Az első bekezdés alapján gyűjtött információkat a Testület – a nemzeti szanálási hatóságok e rendelet szerinti feladatainak ellátásával összefüggésben – megoszthatja a nemzeti szanálási hatóságokkal.

** Az Európai Parlament és a Tanács (EU) 2015/849 irányelve (2015. május 20.) a pénzügyi rendszerek pénzmosás vagy terrorizmusfinanszírozás céljára való felhasználásának megelőzéséről, a 648/2012/EU európai parlamenti és tanácsi rendelet módosításáról, valamint a 2005/60/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv és a 2006/70/EK bizottsági irányelv hatályon kívül helyezéséről (HL L 141., 2015.6.5., 73. o.).”

(27) A 31. cikk a következő (3) bekezdéssel egészül ki:

„(3) A 7. cikk (2) bekezdésében említett szervezetek és csoportok, valamint – amennyiben teljesülnek az említett rendelkezések alkalmazásának feltételei – a 7. cikk (4) bekezdésének b) pontjában és (5) bekezdésében említett szervezetek és csoportok esetében a nemzeti szanálási hatóságok a 2014/59/EU irányelv 86. cikke szerinti eljárás előtt konzultálnak a Testülettel.”

(28) A 32. cikk (1) bekezdésének első albekezdése helyébe a következő szöveg lép:

„Amennyiben a csoporthoz egyaránt tartoznak részt vevő tagállamokban és részt nem vevő tagállamokban vagy harmadik országokban letelepedett szervezetek, úgy az e rendelet szerint előírt bármely tanácsi vagy bizottsági jóváhagyás sérelme nélkül, – a 2014/59/EU irányelv 7., 8., 12., 13., 16., 18., 45h., 55. és 88–92. cikkének megfelelően – a részt nem vevő tagállamokkal vagy harmadik országokkal való konzultáció vagy együttműködés során a Testület képviseli a részt vevő tagállamok nemzeti szanálási hatóságait.”

(29) A 34. cikk a következőképpen módosul:

(a) az (1) bekezdés bevezető szövegrésze helyébe a következő szöveg lép:

„A Testület – teljes mértékben hasznosítva az EKB rendelkezésére álló valamennyi információt, beleértve a KBER tagjai által az alapokmányukkal összhangban gyűjtött információkat, az illetékes nemzeti hatóságok, az ERKT, az EBH, az ESMA vagy az EIOPA rendelkezésére álló összes információt – a

nemzeti szanálási hatóságokon keresztül vagy e hatóságok tájékoztatását követően közvetlenül kötelezheti a következő jogi vagy természetes személyeket, hogy azok a Testület által kért eljárással összhangban és a Testület által kért formában bocsássák rendelkezésére a feladatai ellátásához szükséges valamennyi információt:”;

(b) az (5) és (6) bekezdés helyébe a következő szöveg lép:

„(5) A Testület, az EKB, a KBER tagjai, az illetékes nemzeti hatóságok, az ERKT, az EBH, az ESMA, az EIOPA és a nemzeti szanálási hatóságok egyetértési megállapodásokat köthetnek, amelyekben meghatározzák az információcserére irányadó eljárást. A Testület, az EKB és a KBER más tagjai, az illetékes nemzeti hatóságok, az ERKT, az EBH, az ESMA, az EIOPA és a nemzeti szanálási hatóságok közötti információcsere nem minősül a szakmai titoktartási követelmények megsértésének.

(6) Az illetékes nemzeti hatóságok, az EKB, a KBER tagjai, az ERKT, az EBH, az ESMA, az EIOPA és a nemzeti szanálási hatóságok együttműködnek a Testülettel annak megállapítása érdekében, hogy a kérelem benyújtásának időpontjában rendelkezésre áll-e a kért információk némelyike vagy teljes köre. Ha az említett információk rendelkezésre állnak, az illetékes nemzeti hatóságok, az EKB és a KBER más tagjai, az ERKT, az EBH, az ESMA, az EIOPA vagy a nemzeti szanálási hatóságok a Testület rendelkezésére bocsátják az említett információkat.”

(30) A 43. cikk (1) bekezdése a következő aa) ponttal egészül ki:

„aa) az 56. cikkel összhangban kijelölt alelnök;”.

(31) Az 50. cikk (1) bekezdésének n) pontja helyébe a következő szöveg lép:

„n) a személyzeti szabályzatnak és az alkalmazási feltételeknek megfelelően kinevez egy számvitelért felelős tisztviselőt és egy belső ellenőrt, akik feladataik ellátása során feladatkörükben függetlenül járnak el;”.

(32) Az 53. cikk a következőképpen módosul:

(a) az (1) bekezdés első mondatának helyébe a következő szöveg lép:

„A Testület ügyvezetői testülete az elnökből, az alelnökből és a 43. cikk (1) bekezdésének b) pontjában említett négy tagból áll.”;

(b) az (5) bekezdésben a „43. cikk (1) bekezdésének a) és b) pontjában” szövegrész helyébe a „43. cikk (1) bekezdésének a), aa) és b) pontjában” szöveg lép.

(33) Az 55. cikk (1) és (2) bekezdésének helyébe a következő szöveg lép:

„(1) Az egyetlen szervezetről vagy csak egy részt vevő tagállamban letelepedett csoportról folytatott tárgyalások esetében, amennyiben az 53. cikk (1) és (3) bekezdésében említett valamennyi testületi tagnak nem sikerül konszenzusra épülő közös megállapodásra jutnia az elnök által megszabott határidőn belül, az elnök, az alelnök és a 43. cikk (1) bekezdésének b) pontjában említett testületi tagok egyszerű többséggel fogadnak el határozatot.

(2) Határokon átnyúló tevékenységű csoportról folytatott tárgyalások esetében, amennyiben az 53. cikk (1) és (4) bekezdésében említett valamennyi testületi tagnak nem sikerül konszenzusra épülő közös megállapodásra jutnia az elnök által

megszabott határidőn belül, az elnök, az alelnök és a 43. cikk (1) bekezdésének b) pontjában említett testületi tagok egyszerű többséggel fogadnak el határozatot.”

(34) Az 56. cikk a következőképpen módosul:

(a) a (2) bekezdés d) pontja helyébe a következő szöveg lép:

„d) a Testület előzetes költségvetés-tervezetének és költségvetés-tervezetének a 61. cikkel összhangban történő elkészítése, valamint a Testület költségvetésének a 63. cikkel összhangban történő végrehajtása;”

(b) az (5) bekezdés első albekezdésének helyébe a következő szöveg lép:

„Az elnök, az alelnök és a 43. cikk (1) bekezdésének b) pontjában említett testületi tagok megbízatása öt évre szól. A megbízatás egy alkalommal megújítható.

Az a személy, aki két hivatali időt töltött be elnökként, alelnökként vagy a 43. cikk (1) bekezdésének b) pontjában említett testületi tagként, nem nevezhető ki a másik két tisztség egyikébe sem.”;

(c) a (6) bekezdés első albekezdése a következő mondattal egészül ki:

„A Bizottság a jelöltek személyek szűkített listáján szereplő neveket olyan sorrendben tüntetheti fel, amely tükrözi az egyes jelöltek alkalmasságának az e cikk (4) bekezdésében említett kritériumok fényében történő bizottsági értékelését.”;

(d) a szöveg a következő (6a) bekezdéssel egészül ki:

„(6a) Az elnök, az alelnök és a 43. cikk (1) bekezdésének b) pontjában említett testületi tagok első hivatali idejének lejártát 9 hónappal megelőzően a Bizottság értékeli az első hivatali idő alatt elért eredményeket, és az értékelés eredményei alapján határoz arról, hogy javasolja-e a hivatali idő megújítását.

A Tanács a Bizottság javaslata alapján végrehajtási határozatot fogad el az elnök, az alelnök és a 43. cikk (1) bekezdésének b) pontjában említett testületi tagok hivatali idejének megújításáról. A Tanács minősített többséggel határoz.”;

(e) a (7) bekezdés utolsó mondata helyébe a következő szöveg lép:

„Az elnök, az alelnök és a 43. cikk (1) bekezdésének b) pontjában említett testületi tagok utódaik kinevezéséig és az e cikk (6) bekezdésében említett tanácsi határozattal összhangban történő hivatalba lépésükig hivatalban maradnak.”

(35) A 61. cikk helyébe a következő szöveg lép:

„*61. cikk*

A költségvetés megállapítása

(1) Az elnök minden év március 31-éig elkészíti a Testület előzetes költségvetés-tervezetét, amely tartalmazza a Testület következő évre vonatkozó bevételeinek és kiadásainak becslését, valamint a létszámtervet, és az előzetes költségvetés-tervezetet elküldi a Testület plenáris testülete számára.

A Testület plenáris testülete szükség esetén kiigazítja a Testület előzetes költségvetés-tervezetét és a létszámterv tervezetét.

(2) A Testület plenáris testülete által elfogadott előzetes költségvetés-tervezet alapján az elnök elkészíti és elfogadásra a Testület plenáris testülete elé terjeszti a Testület költségvetés-tervezetét.

A Testület plenáris testülete szükség esetén minden év november 30-ig kiigazítja az elnök által előterjesztett költségvetés-tervezetet, és elfogadja a Testület végleges költségvetését a létszámtervvel együtt.”

(36) A 69. cikk (4) bekezdésének helyébe a következő szöveg lép:

„(4) Amennyiben az (1) bekezdésben említett kezdeti időszakot követően a rendelkezésre álló pénzügyi eszközök összege az említett bekezdésben meghatározott célszint alá csökken, a célszint eléréséig a 70. cikk szerint kiszámított rendes hozzájárulásokat kell beszedni. A Testület ezért a 70. cikk szerinti szokásos hozzájárulások beszedését legalább egy évvel elhalaszthatja annak biztosítása érdekében, hogy a beszedendő összeg arányos legyen a beszedési eljárás költségeivel, feltéve, hogy ez a halasztás nem befolyásolja lényegesen a Testületnek az Alap 3. szakasz szerinti felhasználására vonatkozó képességét. Miután első alkalommal elérték a célszintet, ahol a rendelkezésre álló pénzügyi eszközöket megfelelően lecsökkentették a célszint kevesebb mint kétharmadára, az említett hozzájárulást úgy kell meghatározni, hogy az lehetővé tegye a célszint hat éven belüli elérését.”

(37) A 70. cikk a következőképpen módosul:

(a) a (3) bekezdés helyébe a következő szöveg lép:

„(3) Azon rendelkezésre álló pénzügyi eszközök, amelyeket a 69. cikkben meghatározott célszint elérése céljából figyelembe kell venni, magukban foglalhatják azokat a visszavonhatatlan fizetési kötelezettségvállalásokat is, amelyek harmadik felek jogaival nem terhelt, alacsony kockázatú eszközök biztosítékával teljeskörűen fedezettek, szabadon értékesíthetők, és a Testület általi kizárólagos felhasználásra, a 76. cikk (1) bekezdésében meghatározott célokra vannak kijelölve. Ezeknek a visszavonhatatlan fizetési kötelezettségvállalásoknak az aránya nem haladhatja meg az e cikknek megfelelően beszedett hozzájárulások teljes összegének 50 %-át. E korláton belül a Testület évente meghatározza a visszavonhatatlan fizetési kötelezettségvállalásoknak az e cikkel összhangban beszedendő hozzájárulások teljes összegéhez viszonyított arányát.”;

(b) a szöveg a következő (3a) bekezdéssel egészül ki:

„(3a) A Testület akkor hívja le az e cikk (3) bekezdése alapján tett visszavonhatatlan fizetési kötelezettségvállalásokat, ha a 76. cikk értelmében szükség van az Alap igénybevételére.

Amennyiben egy szervezet már nem tartozik a 2. cikk hatálya alá, és már nem áll fenn az e cikk (1) bekezdése szerinti hozzájárulás-fizetési kötelezettsége, a Testület lehívja a (3) bekezdés alapján tett, és még esedékes visszavonhatatlan fizetési kötelezettségvállalásokat. Ha a visszavonhatatlan fizetési kötelezettségvállalásokhoz kapcsolódó hozzájárulást az első felszólításkor szabályszerűen kifizetik, a Testület törli a kötelezettségvállalást és visszafizeti a biztosítékot. Ha a hozzájárulást az első felszólításkor nem fizetik ki szabályszerűen, a szanálási hatóság lefoglalja a biztosítékot, és törli a kötelezettségvállalást.”

(38) A 71. cikk (1) bekezdésének második albekezdése helyébe a következő szöveg lép:

„A rendkívüli utólagos hozzájárulások évenkénti teljes összege nem haladhatja meg a célszint 12,5 %-ának háromszorosát.”

(39) A 74. cikk a következő bekezdéssel egészül ki:

„A Testület tájékoztatja a Bizottságot és az EKB-t, amint úgy ítéli meg, hogy e cikkel összhangban szükség lehet az Alap tekintetében megkötött pénzügyi megállapodások aktiválására, és a Bizottság és az EKB rendelkezésére bocsát minden olyan információt, amely az ilyen pénzügyi megállapodásokkal kapcsolatos feladataik ellátásához szükséges.”

(40) A 76. cikk a következőképpen módosul:

(a) a (3) bekezdés helyébe a következő szöveg lép:

„(3) Amennyiben a Testület megállapítja, hogy az Alap (1) bekezdésben említett célokra történő igénybevétele valószínűleg azt eredményezi, hogy a 2. cikkben említett valamely szervezet veszteségeinek egy része az Alapra hárul, akkor a 27. cikkben említett, az Alap igénybevétele tekintetében irányadó elvek alkalmazandók.”;

(b) a cikk a következő (5) és (6) bekezdéssel egészül ki:

„(5) Amennyiben a 22. cikk (2) bekezdésének a) vagy b) pontjában említett szanálási eszközök igénybevételével a szanálás alatt álló intézmény eszközeinek, jogainak vagy kötelezettségeinek csak egy részét ruházzák át, a Testületnek a fennmaradó szervezettel szemben követelése keletkezik minden olyan ráfordítás és veszteség tekintetében, amelyek oka a Testület által a szanáláshoz az e cikk (1) és (2) bekezdése alapján nyújtott olyan hozzájárulás, amely azokhoz a veszteségekhez kapcsolódik, amelyeket egyébként a hitelezők viseltek volna.

(6) A 2014/59/EU irányelv 108. cikkének (9) bekezdése értelmében a Testület e cikk (5) bekezdésében és a 22. cikk (6) bekezdésében említett követeléseinek a kielégítési sorrendben minden részt vevő tagállam rendes fizetésképtelenségi eljárásra irányadó nemzeti jogszabálya szerint a nemzeti szanálásfinanszírozási rendszerek követeléseivel azonos helyet kell elfoglalniuk.”

(41) A 79. cikk a következőképpen módosul:

(a) az (1), a (2) és a (3) bekezdés helyébe a következő szöveg lép:

„(1) A részt vevő tagállamok biztosítják, hogy – amennyiben a Testület valamely hitelintézet tekintetében szanálási intézkedést hoz, és ha ez az intézkedés biztosítja, hogy a betétesek a veszteségviselés alóli mentesítésük érdekében továbbra is hozzáférjenek betéteikhez – az a betétbiztosítási rendszer, amelyhez az adott hitelintézet tartozik, a 2014/59/EU irányelv 109. cikkében meghatározott célokból és feltételek szerint hozzájárulást teljesít.

(2) A Testület – azt követően, hogy konzultációt folytatott a betétbiztosítási rendszerrel és szükség esetén a 2014/49/EU irányelv 2. cikke (1) bekezdésének 18. pontja szerinti kijelölt hatósággal arról a becsült költségről, amely a betétesek kártalanításával összefüggésben a 2014/49/EU irányelv 11e. cikke szerint, valamint az e rendelet 20. cikkében említett feltételeknek megfelelően felmerül – az (1) bekezdéssel összhangban meghatározza a betétbiztosítási rendszer hozzájárulásának összegét.

(3) A Testület az első albekezdésben említett döntéséről értesíti a 2014/49/EU irányelv 2. cikke (1) bekezdésének 18. pontja szerinti kijelölt hatóságot és azt a betétbiztosítási rendszert, amelyhez az intézmény tartozik. A betétbiztosítási rendszernek haladéktalanul végre kell hajtania az említett határozatot.”;

(b) az (5) bekezdésben a második és a harmadik albekezdést el kell hagyni.

(42) A 85. cikk (3) bekezdésében az „említett” szövegrész helyébe az „alapján elfogadott” szöveg lép.

(43) A 88. cikk a következő (7) bekezdéssel egészül ki:

„(7) Ez a cikk nem akadályozza meg a Testületet abban, hogy közzétegye elemzéseit vagy értékeléseit, ideértve azt az esetet is, amikor azok a 2. cikkben említett szervezetek vagy az e cikk (6) bekezdésében említett egyéb hatóságok által szolgáltatott információkon alapulnak, ha a Testület úgy ítéli meg, hogy a közzététel pénzügyi, monetáris vagy gazdaságpolitikai szempontból nem veszélyezteti a közérdek védelmét, és hogy olyan közérdek fűződik a közzétételhez, amely elsőbbséget élvez az e cikk (5) bekezdésében említett bármely egyéb érdekkel szemben. Az ilyen közzétételt úgy kell tekinteni, hogy azt a Testület az e rendelet szerinti feladatainak ellátása során, e cikk (1) bekezdésének alkalmazásában tette meg.”

2. cikk

Hatálybalépés és alkalmazás

Ez a rendelet az *Európai Unió Hivatalos Lapjában* való kihirdetését követő huszadik napon lép hatályba.

Ezt a rendeletet … [Kiadóhivatal, kérjük beilleszteni a dátumot = e módosító rendelet hatálybalépésének dátumát követő 18 hónap]-tól/-től kell alkalmazni.

Az 1. cikk 1. pontjának a) alpontja, 2. és 3. pontja, 4. pontjának a) alpontja, 5. pontjának a) és b) alpontja, valamint c) alpontjának i. és ii. alpontja, 6. pontjának a) alpontja, 7. pontja, 13. pontja a) alpontjának i. alpontja és b) alpontja, 14. pontjának a), b) és d) alpontja, 19. pontjának d) és e) alpontja, 21. pontja, 23. pontja a) alpontja i. alpontjának első francia bekezdése, b) és d) alpontja, 25–35. pontja, valamint 39., 42. és 43. pontja azonban … [Kiadóhivatal: kérjük beilleszteni a dátumot = e módosító rendelet hatálybalépésének dátumát követő 1 hónap]-tól/-től alkalmazandó.

Ez a rendelet teljes egészében kötelező és közvetlenül alkalmazandó valamennyi tagállamban.

Kelt Strasbourgban, -án/-én.

az Európai Parlament részéről	*a Tanács részéről*
az elnök	*az elnök*